

DEN HEMMELIGE LÆRE

SYNTESEN

AV

VITENSKAP, RELIGION OG FILOSOFI

VED

H. P. BLAVATSKY

”Det er ingen religion høyere enn sannheten.”

Del 5 – VERDENSRELIGIONENES SYMBOLISME

Oversatt til norsk av John Bruland fra hundreårsutgaven,
utgitt av *Theosophical University Press*, Pasadena, California i 1988.

Dette arbeid
tilegner jeg alle sanne teosofere
i alle land
og til alle raser
for de har fremkalt det
og for dem er det nedskrevet

"Den hemmelige lære" består av 6 deler:

VERDENS SKAPELSE

1. del: Kosmisk evolusjon
2. del: Symbolikkens utvikling
3. del: Vitenskap og den hemmelige lære (1)

MENNESKETS SKAPELSE

4. del: Menneskets skapelse
5. del: Verdensreligionenes symbolisme
6. del: Vitenskap og den hemmelige lære (2)

Innholdet i 5. del: Verdensreligionenes symbolisme

	Side
I. INNLEDNING	
Den esoteriske lære bekreftes av alle hellige skrifter	1
II. ADAM-ADAMI	3
III. FORFALLET AV «DET ALLER HELLIGSTE»	7
IV. MYTEN OM DE «FALNE ENGLENE»	16
A. Den onde ånden: Hvem og hva?	16
B. Lysets guder stammer fra mørkets guder	20
C. De mange betydninger av «krigen i himmelen»	25
V. ER PLEROMA SATANS LEIE?	33
VI. PROMETHEUS, TITANEN	40
Hans bakgrunn i fortidens India	40
VII. ENOICHION-HANOK	46
VIII. SYMBOLIKKEN I DE MYSTISKE NAVNENE IAO OG JEHOVA OG DERES RELASJONER TIL KORSET OG SIRKELEN	50
A. Korset og sirkelen	55
B. Korsets fall i materien	59
IX. UPANISHADENE I GNOTISK LITTERATUR	65
X. KORSET OG DET PYTAGOREISKE TITALET	71
XI. SYVTALLETS MYSTERIER	81
A. Saptaparna	81
B. Tetraktis i forhold til syvkanten	86
C. Syvtallselementet i Vedabøkene. Det tilsvarer den okkulte lære om de syv klodene og de syv rasene	90
D. Syvfoldigheten i eksoteriske verk	93
E. Syvtallet i astronomi, vitenskap og magi	97
F. Egyptologenes syv sjeler	103

Fremstillingen av læren er dens kappe. De naive ser bare kledningen – dvs. fremstillingen av læren. De opplyste ser ikke bare kappen men også hva kappen skjuler.

ZOHAR, iii, 152; Franck, 119.

TROENS MYSTERIER MÅ IKKE AVSLØRES FOR ALLE ... Det er nødvendig å skjule den visdom som uttales i mysterier.

Clemens Alexandrinus, *Stromateis*, 12.

I. INNLEDNING

DEN ESOTERISKE LÆRE BEKREFTES AV ALLE HELLIGE SKRIFTER

På grunn av at læren er ukjent, og fordi mange av lærens påstander må synes absurd fra et vitenskapelig standpunkt, er det nødvendig med noen tilleggsforklaringer. De teorier, som inngår i andre del av Sangene er også vanskeligere å forstå enn de som inngikk i 1. bind om kosmisk evolusjon. Teologiske spørsmål vil derfor bli behandlet her, mens vitenskap vil behandles i tillegget (del 6). Da våre læresetninger avviker så sterkt fra de aktuelle forestillingene både innen materialismen og innen teologien, må okkultistene stadig være forberedt på å møte angrep fra en eller begge av dem.

Leseren kan ikke for ofte bli minnet om, slik rikelige sitater fra ulike gamle, hellige skrifter vil understreke, at denne læren er like gammel som verden, og at dette verket bare er et forsøk på å formidle i en moderne språkdrakt og med en terminologi som den vitenskapelige og utdannede forsker er fortrolig med, oldtidens skapelseshistorie, slik den fremstilles ved visse esoteriske læresteder i Asia. Den bør aksepteres eller forkastes, helt eller delvis, etter sin egen fortjeneste, men ikke før den er blitt nøye sammenlignet med korresponderende teologiske dogmer og moderne vitenskapelige teorier og antakelser.

Det er imidlertid grunn til å betvile om vår tid, med all dens intellektuelle oppvakthet, er i stand til å frembringe bare en enkel *uinnvidd* forsker eller filosof i hver av de vestlige nasjoner, som fullstendig makter å forstå ånden i den arkaiske filosofi. Det er heller ikke grunn til å forvente det, før den virkelige betydningen av den østlige esoterismes *alfa* og *omega*, og begreper som *sat* og *asat*, som anvendes så hyppig i Rig-Veda og andre steder – er skikkelig forstått. Uten denne nøkkel til ariernes visdom, er det fare for at rishienes og arhatenes kosmogoni vil forbli uforståelig for den vanlige orientalist. *Asat* er ikke bare negasjonen av *sat*, heller ikke betyr det «det ennå ikke eksisterende», for *sat* er i seg selv verken «det eksisterende» eller «det værende». *SAT* er den tidløse, alltid nærværende, uforanderlige og evige rot, som alt utgår fra. Men *sat* er langt mer enn bare kraften i frøet, som presser utviklingen – eller det som kalles evolusjonen – fremover. Det er det som stadig er i sin vorden, selv om det aldri manifesteres.¹ *Sat* kommer fra *asat*, og *ASAT* frembringes av *sat*, faktisk en evig sirkelbevegelse, men likevel en sirkel som kan brytes ved den høyeste innvielsen på terskelen til paranirvana.

Barth har gitt en vurdering av *Rig-Veda*, som var ment å være sterkt kritisk og derfor å være noen uvanlige synspunkter på dette arkaiske verket. Det som imidlertid inntraff var at forskeren med sin kritikk avslørte en sannhet uten at han selv var klar over dens fulle betydning. Han innleder nemlig ved å si at han verken i «Rig-Vedas språk eller tankegang har lyktes å finne denne egenskap av *primitiv, naturlig enkelhet*, som så mange er tilbøyelig til å se i den». Barth tenkte på Max Müller da han skrev dette, for den berømte Oxford-professoren hadde karakterisert hymnene i Rig-Veda som et uforfalsket uttrykk for et uskyldig hyrdefolks religiøse følelser. «I de vediske hymnene kommer tankene og mytene til syne i sin enkleste og friskeste form», hadde sanskritforskeren gitt uttrykk for. Barth er imidlertid av en annen mening.

Sanskritforskernes meninger om viktigheten og den iboende verdien av Rig-Veda er så delte og personlige at de blir fullstendig fordomsfulle uansett hvilken vei de heller. Således skriver Max Müller:

Ingen steder føler man klarere den store avstanden mellom Indias eldgamle dikt og den eldste greske litteraturen, enn når vi sammenligner de voksende mytene om vedaene med de fullt utviklede og forfalne mytene, som Homers diktverk bygger på. Vedaene er de *ariske rasenes* ekte teogoni, mens Hesiods ideer er en forvrengt fremstilling av et opprinnelig ideal.

Dette er en knusende formulering og generelt kanskje nokså urettferdig. Men hvorfor ikke begrunne den? Orientalistene kan ikke gjøre det, fordi de forkaster den hemmelige læres kronologi og ikke kan

¹ Den hegelske lære, som identifiserer *absolutt væren* eller værenhet med ikke-væren, og som fremstiller universet som noe evig vordende, er identisk med vedanta-filosofien.

forventes å akseptere det faktum at det mellom veda-diktene og Hesiods teogoni ligger ti tusener av år. Dermed makter de ikke å innse at de greske mytene ikke lenger er det opprinnelige, symbolske språket for de innvidde, som var disipler av gude-hierofantene og fortidens guddommelige «offerprester», og at de er blitt forvrengt over tid og påvirket av den rikholdige tilveksten av menneskelige *profane* fantasier, og at de nå fremtrer like uklart som stjernenes gjenskinn på et bølgende hav. Men hvis Hesiods kosmogoni og teogoni skal betraktes som karikaturer av opprinnelige idealer, hvor mye mer gjelder ikke dette da den hebraiske *skapelsesteorien* i forhold til de, som synes den er like lite en guddommelig åpenbaring av Guds ord, som Hesiods teogoni er for hr. Gladstone.

«Poesien i den (Rig-Veda) synes tvert imot for meg», sier Barth, «å ha en *forfinet* karakter og være kunstnerisk utviklet, *full av hentydninger og forbeholdne pretensjoner* (?) til mystisisme og teosofisk innsikt, hvor fremstillingen ofte minner mer om en terminologi som anvendes av *visse små grupper av innvidde* enn av det poetiske språket i et større samfunn.» (*The Religions of India*, s. xiii.)

Vi vil ikke utspørre kritikeren om hva han vet om den terminologi som anvendes blant «innvidde» eller om han tilhører en slik gruppe, for i så fall ville han neppe ha gitt en slik beskrivelse. Men det som her er gjengitt viser de helt ulike meningene forskerne har om Rig-Vedas *eksterne* preg. Hva kan i så fall disse sanskritforskerne vite om dens *interne* eller esoteriske betydning, bortsett fra Barths korrekte tillegget om at *disse skriftene ble fremstilt av INNVIDDE?*

Hele dette foreliggende verk er et forsøk på å bevise denne sannhet. Fortidens adepter har løst vitenskapens store problemer, uansett hvor uvillig vår tids materialisme er til å innrømme dette faktum. Mysteriene om liv og død *ble* forstått av fortidens store mester-hjerner, og hvis de har bevart dem stille i hemmelighet, skyldes det at disse problemene utgjorde deler av de hellige mysteriene, og dernest at de derfor var uforståelige for flertallet på den tiden, slik de er den dag i dag. Hvis denne lære fremdeles betraktes som hjernespinn av våre filosofiske opponenter, så kan det med god grunn være en trøst for teosofere å få vite at moderne psykologers spekulasjoner – enten det gjelder seriøse idealister som Herbert Spencer eller idealistiske tåkefyrster – i mye større grad er hjernespinn. Istedenfor å basere seg på naturens sikre fakta, er de usunne forestillinger som følge av materialistiske forestillinger fra de hjerner som utviklet dem og intet annet. Mens de benekter, bekrefter vi, og vår bekreftelse støttes av nesten enhver av fortidens vismenn. Idet vi av gode grunner tror på okkultismen og en hærskere av usynlige makter, sier vi: *Vertus sum, scio quod crediti*,¹ som våre kritikere besvarer med: *Credat Judæus Apella*.² Ingen blir omvendt av den andre, men dette påvirker ikke vår lille planet. *E pur se muove!*³

Det er heller ikke noe behov for å omvende noen. Som den kloke Cicero uttalte: «Tiden fjerner menneskenes spekulasjoner men bekrefter naturens omdømme». La oss se tiden an. I mellomtiden er det ikke typisk for mennesker å bevitne ødeleggelsen av ens guder i stillhet, om de er sanne eller falske. Og da teologien og materialismen samarbeider for å ødelegge fortidens gamle guder og forvrenger enhver gammel filosofisk tanke, er det ikke annet enn rett og riktig at elskerne av den gamle visdom forsvarer sine standpunkter ved å påvise at de to motstanderes hele arsenal i beste fall består av våpen som er laget av et meget gammelt materiale.

¹ *Vertus sum, scio quod crediti*: Jeg er sikker, jeg vet hva jeg har trodd på. *o.a.*

² *Credat Judæus Apella*: La jøden Apella tro på det og ikke jeg. Et latinsk uttrykk hvor meningen er: Si det til noen andre og ikke til meg, *o.a.*

³ *E pur se muove*: Og likevel beveger den seg – en opprinnelig uttalelse fra Galileo, *o.a.*

II. ADAM-ADAMI.

Betegnelse som Adam-Adami, som Chwolsohn anvendte i sin «Nabathean Agriculture», og som er blitt latterliggjort av M. Renan, betyr lite for den profane. Men for okkultisten beviser det ganske mye, når det finnes i et verk av så høy alder som det nevnte. Det beviser for eksempel at *Adami* var et mangfoldig symbol, som oppsto blant det ariske folket som rotordet viser, og at det deretter er overtatt av semitter og turanerne, slik som mange andre ting.

«Adam-Adami» er en sammensatt fellesbetegnelse like gammel som språket selv. Den hemmelige lære forteller at *Ad-i* var det navn arierne ga den første talende menneskerasen i denne runden. Derav *Adonim* og *Adonai* (den eldre flertallsformen av ordet *Adon*), som jødene anvendte for sin Jehova og englene, som var de første åndelige og eteriske jordiske sønner, og guden Adonis, som i flere varianter representerte den «første herre». Adam er på sanskrit *Ada-Nath*, som også betyr den første herre, som *Ad-Isvara* eller hvilket som helst *Ad* (den første) etterfulgt av et adjektiv eller substantiv. Grunnen for dette er at slike sannheter var en felles arv. Det var en åpenbaring mottatt av den første menneskehet før den tid, som med Bibelens språk kalles «perioden med ett tungemål» eller tale. Senere utvidet kunnskapen seg som følge av menneskets egen intuisjon, og enda senere beskyttet fra vanhelligelse som følge av tilstrekkelig symbologi. Forfatteren av «Qabbalah (ifølge) Ibn Gebirol's filosofiske skrifter» viser at israelittene brukte «*Adonai*» (herre) istedenfor *Eh'yeh* (*Jeg er*) og YHVH og tilføyer at mens *Adonai* i Bibelen gjengis med «herre», «den laveste betegnelse eller guddom i naturen, så ble det mer generelle Elohim oversatt med Gud». (side 175.)

Omkring år 1860 ble et merkelig verk oversatt av orientlisten Chwolsohn og presentert for et alltid mistroisk og respektløst Europa under den uskyldige tittelen *Nabathean Agriculture*. Ifølge oversetteren er denne arkaiske bok «en fullstendig innvielse i de før-adamittiske nasjoners mysterier på grunnlag av ubestridelige autentiske dokumenter». Det er «et uvurderlig kompendium, et fullstendig utdrag av doktrinene innen kunst og vitenskap ikke bare for kaldeerne, men også for assyrerne og kanaanitterne i førhistorisk tid». Disse *nabateerne* var – ifølge visse kritikere – ingen andre enn sabeerne, de kaldeiske stjernedyrkerne. Verket er en oversettelse fra arabisk, det språk det først ble oversatt til fra kaldeisk.

Masouidi, den arabiske historikeren, omtaler disse *nabateerne* og forklarer deres opphav på dette vis:

Etter syndfloden etablerte nasjonene seg i ulike land. Blant disse var *nabateerne*, som grunnlag byen Babylon. De var etterkommere av Ham, som bosatte seg i samme land under lederskap av Nimrod, sønn av Kus, som var sønn av Ham og sønnesønn av Noah. . . Dette skjedde da Nimrod ble guvernør for Babylon, som delegat for Dzahkah, kalt Biurasp.

Oversetteren, Chwolsohn, finner at denne historikers forklaring svarer perfekt til Moses *skapelsesberetning*, mens mer respektløse kritikere av denne grunn kunne påpeke at denne sannheten burde betviles. Det er nytteløst å diskutere dette, som heller ikke har betydning for foreliggende spørsmål. Det værslitte, lenge begravede problem, og vanskelighetene med å gjøre rede for med en eller annen logisk begrunnelse den fenomenale nedstamming for millioner mennesker av ulike raser, fra mange siviliserte nasjoner og stammer, fra *tre* par (Noahs sønner) på 346¹ år etter syndfloden, må overlates til forfatteren av *skapelsesberetningens* karma, enten han kalles Moses eller Ezra. Det som er interessant i verket er dets innhold, de doktriner det inneholder, som nesten alle, hvis de leses esoterisk, er identiske med den hemmelige lære.

Quatremère foreslo at boken må ha vært en kopi som ble utført under Nebukasnessar II fra en hamittisk avhandling, som var «mye eldre», mens oversetteren fastholder på grunnlag av «indre og ytre bevis» at den kaldeiske originalen ble skrevet på grunnlag av muntlige foredrag av en rik babylonsk

¹Se *skapelsesberetningen* i 1. Mosebok og den autoriserte kronologi. I kap. VIII forlater Noah arken i år 2348 f.Kr. og i kap. X blir Nimrod den første veldige i år 1998 f.Kr.

landeier, kalt Qu-tamy, som hadde anvendt enda eldre kilder til sine foredrag. Den første arabiske oversettelsen tidfester Chwolsohn så langt tilbake som det 13. århundre f.Kr. På første side av denne «åpenbaring» forklarer forfatteren, eller *foreleseren* Qu-tamy, at «de doktriner det inneholder opprinnelig ble fortalt av *Saturn til månen, som kommuniserte dem til sitt idol, som avslørte dem for sin elev, forfatteren*», verkets adept-forfatter – Qu-tamy.

De detaljer guden ga til nytte og instruksjon for dødelige, angir perioder av uberegnelig varighet og en serie utallige kongedømmer og *dynastier* før *Adami* (den «røde-jord») kom til syne på jorden. Disse periodene har, som det kunne forventes, stimulert forsvarerne av Bibelens bokstavtro kronologi nesten til raseri. De Rougemont var den første som gjorde et stormløp mot oversetteren. Han bebreidet ham² for å ha «*ofret Moses for en anonym forfatter*». Han fremholder at Berosus, «uansett hvor store hans *kronologiske feiltakelser* var, så var han i det minste helt i samsvar med profeten med henblikk på de første mennesker, når han omtaler *Alorus-Adam, Xisuthrus-Noah, Belus-Nimrod*», osv. «Derfor», tilføyer han, «*må boken være en APOKRYF og rangeres med sine samtidige – Esras fjerde bok, Hanoks bok, Sibyllens orakler og Hermes bok – som alle ikke dateres tidligere enn to eller tre århundrer f.Kr.*» Ewald var enda hardere med Chwolsohn og til sist M. Renan. I «*Revue Germanique*»³ trekker han sin læremester Chwolsohns autoritet i tvil og spør hvorfor ikke hans *Nabathean Agriculture* skulle være et falskneri utført av en eller annen jøde i det tredje eller fjerde århundre av vår tidsregning. Det kan neppe være annerledes, argumenter forfatteren av «*Jesu liv*», da vi i denne fremstilling av astrologi og trolldom «blant de personligheter Qu-tamy introduserer gjenkjenner alle Bibelens patriarker, som *Adam-Adami, Anouka-Noah* og hans *Ibrahim-Abraham* osv.».

Dette er ingen begrunnelse, da Adam og de andre er vanlige navn. I mellomtiden må det ydmykt innrømmes at, når alt tas i betraktning, er en *apokryf* fra det tredje århundre e.Kr. istedenfor det trettedende århundre f.Kr., som Quatremere foreslår – gammel nok til å kunne være et *ekte dokument* og dermed tilfredsstillende kravene fra de mest krevende arkeologer og kritikere. For selv om vi medgir, av hensyn til argumentasjonen, at denne litterære levning er fremstilt av «en eller annen jøde i det tredje eller fjerde århundre av vår tidsregning» – hva så? Om vi ser bort fra doktrinenes troverdighet for et øyeblikk, hvorfor skulle det være mindre berettiget til å vinne gehør eller mindre i stand til å avspeile tidligere meninger enn ethvert annet religiøst verk, som også er «fremstilt på grunnlag av eldre tekster» eller muntlige overleveringer – fra samme eller også senere tid? I så fall måtte vi ha forkastet den «apokryfe» *Koranen* – fra to århundre senere, selv om vi vet at den på Minerva-vis sprang rett ut av den arabiske profetens hjerne. Vi skulle også måtte avfeie all den informasjon vi kan få fra *Talmud*, som i sin nåværende form også ble fremstilt på grunnlag av gammelt materiale, og den er ikke fremstilt tidligere enn det 9. århundre av vår tidsregning.

Den kaldeiske adeptens merkverdige «Bibel» og alle som har kritisert den (slik den foreligger i Chwolsohns oversettelse) er notert, fordi det har stor betydning for en god del av foreliggende verk. Med unntak av M. Renan, en kverulant av prinsipp – som Jules Lemaitre så treffende kalte ham i «*le Paganini du Neant*» – synes den største feilen ved boken å være at «apokryfen» pretenderer å være blitt kommunisert som en *åpenbaring* til en adept fra en «månens idol», som mottok den fra «Saturn». Derfor er den «helt og holdent et eventyr». Til dette er det bare ett svar: den er ikke mer et eventyr enn Bibelen, og hvis den ene forkastes, så forkastes også de andre. Selv spådomsformen via «månens idol» er den samme som David, Saul og yppersteprestene i det jødiske tempelet (ved hjelp av sine gudebilder) anvendte. I tredje bind av dette verket finnes de praktiske metodene for denne gamle spådomskunsten.

Selv om «*Nabathean Agriculture*» er en avskrift, er det ingen apokryf, men en gjengivelse av den hemmelige læres hovedpunkter i eksoterisk kaldeisk form med nasjonale symboler for å «tilsløre» læresetningene, akkurat som Hermes bok og Puranaene er egypternes og hinduenes forsøk på det samme. Boken var like godt kjent i antikken som den var i middelalderen. Maimonides omtaler den og henviser mer enn en gang til dette kaldeo-arabiske manuskriptet og kaller nabateerne ved navnet for deres trosfeller, «stjernedyrkere» eller sabeerne, men makter ikke å innse at det forkvaklede ordet «nabateere» skjuler det mystiske navn for den kaste som dyrket *Nebo* (guden for *hemmelig visdom*), noe

² *Annales de Philosophie*, juni 1860, side 415.

³ ..for april 30, 1860,

som avslører at *nabateerne* var et okkult broderskap.⁴ De nabateere som ifølge persiske Yezidi opprinnelig kom til Syria fra Bosra, var degenererte medlemmer av dette broderskapet, selv om religionen deres på dette sene tidspunkt var rent kabbalistisk.⁵ Nebo er gud for planeten Merkur, og Merkur er guden for visdom eller Hermes, og *Budha*, som jødene kaller «den høyeste, oppstigende herre» . . . og grekerne Nabo, derfor nabateere. Selv om Maimonides kaller deres lære «hedenske dumheter» og deres litteratur «*Savæorum fætum*», så plasserer han fremstillingen av deres jordbruk, Qu-tamys Bibel, i første rekke blant arkaisk litteratur, og Abarbinel roser den umåtelig. Spencer, som siterer sistnevnte, omtaler den som et utmerket, orientalsk verk og tilføyer (1. bind, s. 354) at med nabateerne burde saabeerne, kaldeerne og egypterne, kort sagt alle de folkeslag som ble mest rammet av Moses lover forstås.

Nebo, den eldste visdomsguden i Babylon og Mesopotamia var identisk med hinduenes Budha og grekernes Hermes-Merkur. En mindre endring av foreldrenes kjønn er eneste forskjell. Slik Budha var sønn av Soma (månen) i India og Vrihaspatis (Jupiters) ektefelle, så var Nebo sønn av Zarpa-nitu (måneguden) og Merodach, som ble Jupiter etter å ha blitt en solgud. Som planeten Merkur var Nebo «oppsynsmann» blant planetenes syv guder, og som personifikasjon av den hemmelige visdom var han *Nabin*, en seer og profet. Når Moses sies å ha dødd og forsvunnet på et fjell som var hellig for Nebo, fremstiller det ham som en innvidd og prest av denne guden under et annet navn, for denne visdomsguden var en svært kreativ guddom og ble dyrket som sådan, ikke bare i hans enorme tempel eller planettårn ved Borsippa. Han ble også dyrket av moabittene, kanaanittene, assyrerne og gjennom hele Palestina, så hvorfor ikke av israelittene? «Planettempelet i Babylon» hadde sitt «aller helligste» i Nebos helligdom, og Nebo var visdommens profetgud. Hibbert-forelesningene forteller at «de gamle babylonere hadde en formidler mellom guder og mennesker . . . og Nebo var «forkynneren» eller «profeten», som meddelte fader Merodachs vilje».

Nebo er skaperen, som Budha, av fjerde og av femte rase. Med førstnevnte begynner en ny rase av adepter og med den siste *sol-måne*-dynastiene eller menneskene fra disse raser og denne runde. Begge er Adam i sine respektive skapelser. Adam-Adami er en personifikasjon av den *duale* Adam, den paradigmiske, skapende Adam-Kadmon, og den lavere, jordiske Adam, som ifølge de syriske kabbalister bare hadde *nefesh*, «livets ånde», men ingen *levende sjel*, før etter fallet.

Selv om Renan derfor fastholder at de kaldeiske skriftene – eller hva som er igjen av dem – er apokryfiske, så betyr dette lite i forhold til sannheten og fakta. Det fins andre orientalistene som kan ha en annen mening, og selv om det ikke var tilfelle, så ville det fremdeles bety lite. Disse doktrinene inneholder læren om esoterisk filosofi, og det får rekke. For de som ikke forstår symbologi, kan det rett og slett synes som astrologi, eller for den som vil tilsløre den esoteriske sannhet til og med som «hedenske dumheter». Maimonides som kritiserte esoterismen innen andre folkeslags religioner, anvendte esoterisme og symbologi innen sin egen, men anbefalte hemmelighold og taushet om den sanne betydning av de mosaiske uttalelsene og fikk dermed problemer. Doktrinene fra Qu-tamu, kaldeeren, er i korthet en allegorisk fremstilling av religionen for femte rases første folkeslag.

Hvorfor skulle M. Renan behandle betegnelsen «Adam-Adami» med slik akademisk forakt? Forfatteren av «Kristendommens opphav» kjenner åpenbart ikke verken «*opphavet til den hedenske symbolisme*» eller esoterisme. I motsatt fall ville han ha visst at navnet var et slags universelt symbol, som refererte, *selv for jødene*, ikke til et enkelt menneske, men til fire ulike menneskeheter. Dette kan enkelt bevises.

Kabbalistene forklarer at det har eksistert fire ulike Adam'er, eller forandringer som følge av fire etterfølgende Adam'er, utstrømninger fra *Dyuknah*, det himmelske menneskets guddommelige skygge, en eterisk kombinasjon av Neshamah, den høyeste sjelen eller ånden. Denne Adam har selvsagt verken en fysisk menneskelig kropp eller et *begjærlegeme*. Denne «Adam» er prototypen (*tzure*) for den andre Adam. At disse representerer våre fem raser kan enhver se av beskrivelsen i Kabbala. Den

⁴ «Jeg vil nevne for dere skriftene . . . om *sabeernes tro*», sier han. «Den mest kjente er boken *The Agriculture of the Nabatheans*, som er oversatt av *Ibn Wahohijah*. Denne boken er full av hedenske dumheter . . . Den omtaler preparering av TALISMANER, om å trekke ned ÅNDENES krefter, MAGI, DEMONER og ghoul (liketere), som holder til i ørkenen.» (Maimonides, sitert av D. Chwolson i «Die Ssabier und der Ssabismus» II, s. 458.) Nabateerne på Libanon-fjellet trodde på de syv erkeenglene, som deres forfedre må ha trodd på de syv store stjernene, hjemsted og legemer for disse erkeenglene. Det tror katolikkene fremdeles på, slik som påvist andre steder.

⁵ Se «Isis Unveiled» II, s. 197.

første er den «perfekte, hellige Adam» . . . «en skygge som forsvant» (kongene av Edom) frembrakt fra den guddommelige *tzelem* (bilde). Den andre kalles den protoplastisk tvekjønnede Adam for den fremtidige jordiske Adam med to kjønn. Den tredje Adam er mennesket gjort av «støv» (den første, uskyldige Adam), og den fjerde er den antatte forfader for vår egen rase – den falne Adam. Se imidlertid på den beundringsverdige klare beskrivelsen av disse i Isaac Myers «Qabbalah», fra side 418 og deretter. Han oppgir bare fire Adam-er, uten tvil på grunn av kongene av Edom. «Den fjerde Adam», skriver han, «. . . hadde hud, kjøtt, nerver, osv.» Dette tilsvarer den lavere *nefesh* og *guff*, dvs. vårt kroppslige legeme. Han formerte seg på dyrisk vis og opprettholdt derved slekten. Dette er den *menneskelige* rottrasen.

Det er akkurat her den moderne kabbalist, som har vært ledet på villspor av generasjoner av kristne mystikere, som har tuklet med de kabbalistiske kildene når de hadde anledning – avviker fra okkultistene i sine fortolkninger og velger en senere fremfor en tidligere fortolkning. Den opprinnelige Kabbalaen var fullstendig metafysisk og befattet seg ikke med dyriske eller jordiske kjønn, mens det guddommelige idealet i den senere Kabbalaen var overdøvet av det tunge, falliske element. Kabbalistene sier: «Gud skapte mennesket som mann og kvinne». «Blant kabbalistene kalles nødvendigheten av kontinuerlig skapelse og eksistens for balanse», sier forfatteren av *Qabbalah*. Uten denne «balansen», som er forbundet med *Ma-qom* (mystisk sted),⁶ så ville selv ikke den første rasen, som vi har sett, bli anerkjent av den femte Adams sønner. Fra det høyeste, himmelske menneske, den øverste Adam som er mannlig-kvinnelig eller androgyn, ned til støvets Adam, er alle disse personifiserte symboler for kjønn og formering. For Østens okkultister er det akkurat omvendt. De betrakter de seksuelle relasjonene som en «karma», som bare gjelder menneskets jordiske relasjoner, som er dominert av illusjoner, som forsvinner straks personen blir «vis». De mente det var en svært gunstig omstendighet hvis guruen (læreren) fant en elev som var åpen for Brahmacharyas rene liv. Deres duale symboler var for dem bare et poetisk bilde av den sublime korrelasjonen mellom de skapende, kosmiske kreftene. Denne ideale oppfatning skinner som en gyllen stråle på hver av deres avguder, uansett hvor grove og groteske de var i de dunkle templenes gallerier i India eller andre religioners moderland. Det vil bli påvist i etterfølgende kapitler.

I mellomtiden kan det tilføyes at for gnostikerne utgikk også den andre Adam fra urmennesket, den ofitiske *Adamas*, i «hvis bilde han var skapt»; og den tredje fra den andre – en androgyn, som er symbolisert i det 6. og 7. paret av de mannlig-kvinnelige æonene, Anfian-Essumene og Vannanin-Lamer (Fader og Moder; se den valentinianske tabellen hos Epifanius) – mens den fjerde Adam eller rase representeres av et Priapos-monster – en senkristen fantasifigur, en degradert kopi av det førkristne, gnostiske symbolet for «den gode» eller «han, som skapte før noe fantes», den himmelske Priapos, som virkelig ble født av Venus og Bacchus, *da Gud vendte tilbake fra sin ekspedisjon til India*, da Venus og Bacchus er senere representanter for Aditi og ånden. Den senere Priapos, som er identisk med Agatodemon, den gnostiske frelseren, og med Abraxas, er ikke lenger et symbol for *abstrakt skapende* kraft, men symboliserer de fire Adam'er eller raser, hvor den femte representeres av *fem* greiner fra livets tre, som den gamle mannen står på ifølge gnostiske fremstillinger. Antall rottraser var registrert i gamle, greske templer ved syv vokaler, hvorav *fem* var innrammet i et panel i Adytas innvielsehaller. Det egyptiske symbolet for dette var en hånd med fem fingre utspredd, hvor den femte eller lillefingeren bare var halvt utviklet, og dels ved *fem* N-er, hieroglyfer som representerte denne bokstaven. Romerne brukte de fem vokalene A E I O U i sine templer, og dette arkaiske symbol ble adoptert av kongehuset Habsburg som et motto i middelalderen. *Sic transit gloria!*

⁶ Moderens skjød, «det aller helligste» for semittene.

III. FORFALLET AV «DET ALLER HELDIGSTE».

Oldtidens *sanctum sanctorum*, det avlukke på tempelets vestside som også ble kalt *adytum*, som var stengt på tre sider av nakne vegger, og hvor dets eneste åpning eller dør var dekket av et teppe, fantes blant alle oldtidens nasjoner.

Likevel var det stor forskjell på den hemmelige betydning av dette symbolske stedet, mellom hedningenes esoterisme og de senere jødene, selv om symbolikken opprinnelig var den samme for fortidens raser og nasjoner. *Hedningene* tillot det som panteister den største betydning ved å plassere en *sarkofag* i *adytum*, eller en kiste (*tafos*) for solguden som tempelet var viet til. De betraktet det, i dets esoteriske betydning, som et symbol for kosmisk, solar og menneskelig *oppstandelse*. Det omfattet hele rekken av periodiske og (tidsmessig) punktlig manvantaraer, eller gjenoppstandelser av kosmos, jorden og mennesket til ny eksistens, hvor solen var det mest poetiske og det mest storslagne symbol for det samme i himmelen, som mennesket – gjennom sine reinkarnasjoner – var det på jorden. Jødene, hvis realisme (om man skal dømme etter det som står skrevet) var like praktisk og grov på Moses tid som den er nå,¹ fjernet seg fra sine hedenske naboers guder og gikk over på en nasjonal eller levitisk praksis og gjorde sitt aller helligste til det mest høytidelige tegnet for sin monoteisme, eksoterisk, mens de esoterisk betraktet det som et universelt, fallisk symbol. Mens kabbalistene kjente Ain-Soph og mysterienes «guder», hadde levittene verken noen kiste eller noen gud i sitt *adytum*, bare paktens ark, det aller helligste for dem.

Når den esoteriske betydning av dette avlukket blir forstått, vil den profane bedre kunne forstå hvorfor David danset «utildekket» foran paktens ark og var så opptatt av å opptre skammelig overfor «Herren» og være fornedt i egne øyne. (Se 2. Samuel, 6, 16-22.)

Arken er mysterienes båtformede *argha*. Parkhurts, som har laget en lang artikkel om temaet i sin greske ordbok, men som ikke nevner det med et ord i sitt hebraiske leksikon, forklarer det slik:

Αρχή (arca) tilsvarende i denne sammenheng det hebraiske *rashit* eller visdom . . . et ord som symboliserte den kvinnelige formeringsevnen, arg eller *arca*, hvor frøet til hele naturen ble antatt å sveve eller ruve over det store dyp i intervallet mellom hver verdensperiode.

Nettopp, og jødernes *paktens ark hadde nøyaktig samme betydning*, med det tillegg at istedenfor en vakker og kysk *sarkofag* (symbolet for naturens moderskap eller gjenoppstandelse) i hedningenes *sanctum sanctorum* hadde de en ark som var gjort enda mer *realistisk* ved de to kjerubene oppe på arken, med ansiktene mot hverandre og vingene utspredd som en fullkommen *yonit* (som vi ennå kan se i India). I tillegg ble betydningen av denne formeringssymbolikk ytterligere forsterket ved de fire, mystiske bokstavene for Jehovas navn, nemlig יהוה hvor ך betyr *jod* (*membrum virile*, se Kabbala), ה (he) *livmoren*, ם (vau) en krok eller hake, og igjen ה som også betyr en åpning, hvor det hele former et perfekt *biseksuelt* symbol, eller Y(e)H(o)V(a)H, det mannlige og kvinnelige symbolet.

Når man også forstår den sanne betydning av embetet og tittelen *Kadesh Kadeshim*, «de hellige» eller «de som er viet *herrens tempel*», så antar «det aller helligste» en helt annen, lite oppbyggelig betydning.

Iacchus er Iao eller Jehova, og Baal eller Adon er som Bacchus en fallisk gud. «Hvem skal stige opp til Herrens berg?» spør den hellige kong David, «hvem får stå på hans hellige sted (*Kadeshu*)?» (Salmene 24,3.) *Kadesh* kan bety å *hengi seg*, *hellige seg* og enda å innvie og atskille, men det kan også bety ledelse av vellystige riter (eller Venus-dyrkelse). Den korrekte oversettelse av ordet *kadesh* gis rett på sak i 5. Mosebok 23,17, Hosea 4,14 og 1. Mosebok 38, 15-22. Bibelens «hellige» *kadeshim* hadde samme gjøremål og plikter som dansepikene i de senere hindupagodene. Den hebraiske *kadeshim*, eller *galli*, bodde «i herrens hus, der kvinnene vevde forheng til frukthagen», eller til Venus-Astartes byste, sier 2. Kongebok 23,7.

¹ Men det var ikke slik i virkeligheten, forteller profetene. Det er de senere rabbiene og talmuds skjema som har drept all åndelighet i deres symboler, noe som har gjort deres skrifter til et dødt skall som sjelen har forlatt.

Den dansen David utførte rundt arken var en «sirkeldans», som sies å være blitt foreskrevet av mysterienes amasoner. Det samme var dansen ved Silos døtre (Dommernes bok 21, 21) og hoppingen til Baals profeter (1. Kongebok 23.26). Dette var karakteristisk for stjernedyrking, for det anga planetenes bevegelser omkring solen. Det er åpenbart at dansen var en nokså løssluppen utfoldelse. Det ble anvendt musikkinstrumenter (sistra), og Mikals spott og kongens svar er meget betegnende. (*Isis Unveiled II*, s. 49.)

«Arken, hvor alle frø som er nødvendig for å gjenbefolke jorden er bevart, representerer livets overlevelse, og åndens suverenitet over materien gjennom konflikten mellom naturens motsatte krefter. I de vestlige riters astro-teosofiske kart representerer arken navlen og er plassert på venstre side, kvinnens (eller månens) side, som blant annet symboliseres av den venstre søylen i Salomos tempel – BOAZ. Navlen er via morkaken forbundet med livmoren, hvor rasens embryoer befruktes. . . Arken er hinduenes hellige *argha*, og dermed kan man lett innse hvilken relasjon den har til Noahs ark, når vi får vite at arghaen var et avlangt kar, som ble brukt av yppersteprestene som et offerbeger ved dyrkelsen av Isis, Astarte og Venus-Afrodite, som alle var gudinner for naturens (eller materiens) fruktbarhetskrefter – og således representerte symbolsk arken som inneholder frøene for alle levende ting.» (*Isis Unveiled, II*, s. 444.) Den som aksepterer dagens kabbalistiske verker og rabbinernes fortolkning av Zohar for gamle dagers ekte kabbalistisk kultus tar feil.¹ For den Kabbala som er tilgjengelig for Europa og Amerika er i dag som i Frederick von Schellings dager ikke noe annet enn «rester og fragmenter som er nokså ødelagt i forhold til det *opprinnelige system som er nøkkelen til alle religiøse systemer*» (se *Kabbala* av professor Franck, forordet). Det opprinnelige systemet og den *kaldeiske* Kabbala var identiske. De siste utgaver av *Zohar* stammer fra synagogene i de første århundrer; dvs. *Toraen*, dogmatisk og kompromissløs.

«Kongens kammer» i *Keopspyramiden* er således et egyptisk «aller helligste». I innvielsesmysterienes dager måtte kandidaten, som representerte solguden, legge seg ned i sarkofagen. Han representerte da den energigivende stråle, som trengte in i naturens fruktbare skjød. Når han neste morgen steg opp av sarkofagen, symboliserte han livets gjenoppstandelse etter den forvandling som kalles døden. Ved de store MYSTERIENE varte hans figurlige død i to døgn og ble avsluttet da solen steg opp den tredje morgen etter en natt med de mest grusomme prøvelser. Mens kandidaten representerte solen – den livgivende skiven som «gjenoppstår» hver morgen for å gi liv til alle – symboliserte sarkofagen det kvinnelige prinsipp. Selv om form og fasong varierte i de enkelte land, hadde den som i Egypt form av et kar, en symbolsk *navis*, et båtformet fartøy og en *beholder*, som symbolsk inneholdt livets frø. I India er det den «gylne» kua kandidaten som vil bli en brahman må passere for å bli en DWIJA («født for *andre* gang»). Grekernes månesigdformede *argha* symboliserte himmelens dronning – Diana, eller månen. Hun var den store moder for all eksistens, slik solen var faderen. Jødene dyrket Astoret både før og etter de hadde forvandlet Jehova til en *mannlig* gud, noe som fikk Jesaja til å erklære: «Min sjel *hater deres nymåner og fester.*» (1, 14.) Her var han åpenbart urettferdig. Festene for Astoret og nymånene (den månesigdformede *argha*) hadde som en slags offentlig dyrkelse ikke noen dårligere betydning enn den skjulte betydningen av månen generelt, som vel bekjent kabbalistisk var direkte forbundet med, og hellig for Jehova, med den ene forskjell at den ene var det kvinnelige og den andre det mannlige aspekt av månen og av Venus.

¹ Forfatteren av «Qabbalah» gjør flere forsøk på å gi avgjørende bevis for Zohars høye alder. Han viser således at Moses de Leon ikke kunne være forfatteren eller ha forfalsket Zohar-skriftene i det 13. århundret, slik han er blitt beskyldt for, da Ibn Gebirol utga den samme filosofiske lære 225 år før Moses de Leon. Ingen sann kabbalist eller forsker vil benekte dette faktum. Ibn Gebirol baserte seg visselig på læren i de eldste kabbalistiske kilder, nemlig «Den kaldeiske tallenes bok» og Midrashim (hellig skrift som ikke lenger finnes), det samme som uten tvil ble brukt av Moses de Leon. Men det er de to ulike behandling av det samme esoteriske tema, som – selv om det beviser de esoteriske systemenes høye alder – peker mot en avgjort talmudisk klang og en sekterisk kristen tendens i rabbi Moses ordbruk og sammensetning av Zohartekstene. Ibn Gebirol *siterte aldri de hellige skriftene* for å forsterke læren (se I. Myers *Qabbalah*, s. 7). Moses de Leon har gjort Zohar til det den er i dag, nemlig «en fortløpende kommentar til . . . Mosebøkene» (*ibid.*), med noen få tilføyelser fra kristne forfattere. Den ene følger den gamle, esoteriske filosofien, og den andre bare det som ble antatt som Moses *tapte* bøker, som ble restaurert av Ezra. Mens systemet, eller stammen hvor den originale Zohar var innskrevet, var av umåtelig høy alder, så er mange av de senere utskuddene sterkt preget av spesielle synspunkter fra kristne (syriske og kaldeiske) gnostikere, venner og kolleger av Moses de Leon, som ifølge Munk aksepterte deres fortolkninger.

Solen (faderen), månen (moderen) og Merkur-Thot (sønnen) var egypternes eldste treenighet, som personifiserte dem ved Osiris, Isis og Thot (Hermes). I ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΦΙΑ er de syv store gudene delt i to triader og den høyete guden (solen). Den lavere triaden Τριδυνάμεις utfoldet seg fra Mars, Merkur og Venus, og den høyere triaden («de tre usette guder») bodde i månen, Jupiter og Saturn (*se* §359 og §361.)

Dette trenger ikke å bevises. Astoret var i en forstand et upersonlig symbol i naturen, et livets skip som bar alle tilværelsens frø over den grenseløse stjernehimmelen. Og når hun ikke ble tatt for å være Venus, som enhver annen «himmeldronning» man ofret kaker og boller til, ble Astoret en gjenspeiling av den kaldeiske «Nuah, den universelle moder» (den kvinnelige Noah, som var ett med arken), og av den kvinnelige triaden Ana, Belita og Davikina, som samlet kaltes «den høyeste gudinne, herskerinne over det nedre dyp, gudenes moder, jordens dronning og fruktbarhetens dronning». Belita eller *Damti* (havet), *byen Erechs* (den store, kaldeiske nekropolis) moder ble senere Eva, og nå er hun jomfru Maria i den katolske kirke, stående på den sigdformede månen og andre ganger på kloden for å variere. *Navien*, den båtlignende halvmånen, som fremstiller alle de vanlige symbolene for livets skip, slik som Noahs ark, hinduenes yoni, paktens ark, er det kvinnelige symbolet for den universelle «gudenes moder» gjenfinnes nå som et kristent *symbol* i enhver kirke i *navet* (fra *navis*, skipet).¹ *Naviene* – den himmelske båten – blir befruktet av livets ånd – den mannlige gud, eller som den lærde Kenealy (i sin *Apocalypsis*) kaller den svært treffende – den hellige ånd. I vestlig religionssymbolikk var halvmånen det mannlige og fullmånen det kvinnelige aspekt av denne universelle ånd. Det mystiske ordet *alm*, som profeten Mahomet (Muhammed) brukte som forstavelse i flere av Koranens kapitler, henviser til *henne* som *alm*, himmelens plettfrue jomfru. Og – det sublime blir ofte brakt ned til det latterlige – det er fra rotordet *alm* ordet *almez*, de egyptiske dansepike, er hentet fra. De er «jomfruer» på samme måte som *nautchiene* (dansepikene) i India og den (kvinnelige) *kadeshim*, den hellige i jødiske templer (de som er viet Jehova, som representerte begge kjønn), hvis *hellige* funksjon i de israelske templene var den samme som *nautchiene*.

Nå påstår Eustatius at IO betyr *måne* på *argienes* dialekt, og at det var et av månenes navn i Egypt. Jablonski sier: «ΙΩ, Ioh, *Ægyptiis* LUNAM *significat neque habent illi in communi sermonis usu, aliud nomen quo Lunam, designent præter IO*».² Søylen og sirkelen (IO), som nå betegner det første desimaltallet, og som for Pytagoras var det perfekte tall, som inneholdt *tetraktos*,³ ble senere *i særlig grad et fallisk tall* – særlig blant jødene, som oppfattet det som den mannlige og kvinnelige Jehova.

En forsker forklarer det slik:

På Uhlemanns Rosetta-stein finner jeg ordet *mut*, som også for Seiffart er navnet for *månen* brukt som en tidsperiode og derav *måne-måneden* fra hieroglyfen med og som bestemmende størrelser, som det koptiske IOH eller IOH.

Det hebraiske יוה kan også anvendes for IOH, for bokstaven *yav* eller י ble anvendt for *o* eller *u*, og for *v* eller *w*. Før *massoraen*⁴ ble . (punktet) anvendt som י = o, ה = u og ו = v eller w. Gjennom studier av de originale skriftene har jeg avdekket at gudenavnet Jehovas mest karakteristiske funksjon var å angi månenes innflytelse som *årsak til formering*, og at den eksakte verdien av et måneår var det naturlige *mål av dager*, som dere vil se. . . . Og her kommer det lingvistisk tilsvarende ord fra en mye eldre kilde, den koptiske eller fra gamelegyptisk i koptisk tidsalder. (Fra et manuskript.)

Dette er desto mer bemerkelsesverdig, når det sammenlignes med det lille egyptologien vet om den tebanske triaden – sammensatt av *Ammon*, *Mut* og deres sønn *Khonso*. Disse tre var i forening representert ved månen som deres felles symbol, og når de var atskilt var det *Khonso* som var guden LUNUS, som er blitt forvekslet med Thot og Ptah. Moren *Mut* – navnet betyr *moder* og ikke *månen*, som bare var hennes symbol – ble kalt «himmelens dronning», «jomfruen», osv., da hun er et aspekt av

¹ Timæus, lokrianen (en gresk stamme), omtalte *Arka* som «de beste tingenes prinsipp». Ordet *arcane*, «skjult» eller hemmelig er avledet fra *Arka*. «Ingen får se *Arcane* unntatt den høyeste» (*Codex Nazareus*), som henspiller på den kvinne natur og ånden, den mannlige makten. Alle solgudene ble kalt *Archagetos* «født av *Arka*», himmelens guddommelige jomfru-moder.

² Oversatt til: «IO angir for egypterne MÅNEN, da de i sitt hverdagsspråk ikke har noe annet ord å betegne månen med enn IO», o.a.

³ Fordi det besto av 10 punkter oppstilt triangulært i fire rader. For de vestlige kabbalister er det *tetragrammaton*.

⁴ *Massoraen*: en spesiell revisjon av den hebraiske bibel mellom det 6. og 10. århundre. o.a.

Isis, Hathor og andre modergudinner. Hun var i mindre grad ektefelle enn mor til Ammon, hvis spesielle tittel var «sin moders ektefelle». I Bulak-museet i Kairo finnes en statuett (nummer 1981, *Serapeum, gresk periode*), hvor denne triaden er fremstilt som en mumiegud, som i sin hånd holder tre ulike septere og med måneskiven på sitt hode. Håret er arrangert slik at det viser en *barne*-gud eller «solen» i triaden. Han var skjebneguden i Theben og fremstår som to aspekter: (1) som «Khonso, måneguden og herre over Theben, *Nofir-hotpu* – han som er absolutt sinnsro – og (2) som Khonso, *Irisokhru*, eller den Khonso som utfolder skjebnen. Den første forbereder og skaper hendelsene for de som er født under hans generative innflytelse, mens den andre iverksetter dem». (Se *Maspero's definisjoner*.) Etter teogoniske permutasjoner blir Ammon Horus, HOR-AMMON, som ammes av Mut-Isis på en statuett fra den saitiske perioden. (*Abydos*.) I denne forvandlede triade blir Khonso på sin side *Thot-Lunus*, «han som gir frelse». Hans panne er kronet med hodet av en *ibis* dekorert med *måne*-skiven og diademet *IO-tef*.

Alle disse symboler blir visselig reflektert ved (noen mener de er identiske med) *Jahve* eller *Jehova* i Bibelen. Dette klargjøres for enhver som leser «*The Source of Measures*» eller *Hebrew Egyptian Mystery*» og forstår de klare, unektelige og matematiske bevisene for at det *esoteriske grunnlaget*, eller det system som ble anvendt ved byggingen av den store pyramiden, de arkitektoniske målene for Salomons tempel (enten de er mytiske eller reelle), Noahs ark og paktens ark – er de samme. Hvis noe i denne verden kan avgjøre disputten om særlig de eldste men også de senere (post-Babylonske) jødene bygget sin teogoni og religion på samme grunnlag som hedningene gjorde, så er det disse bøkene.

Her er det på sin plass å minne leseren om det som ble sagt om I A O i vårt verk, «*Isis Unveiled*».

Ingen annen guddom byr på en så rikholdig etymologi som *Jaho*. Heller ikke finnes det noe navn som kan uttales på så mange måter. Det er bare ved å forbinde det med de massoretiske punktene at de senere rabbinerne lykkes i å la *Jehova* leses som «*Adonai*» – eller herre, da Philo Byblus staver det med greske bokstaver IEYΩ – IEVO. Theodoret sier at samaritanerne uttalte det *Jahé* (*yahra*) og jødene *Yaho*, som gjør det til det vi har påvist, I – Ah – O. Diodorus påstår at jødene beretter at Moses kalte guden *Iao*. Det er derfor på bakgrunn av Bibelens autoritet at vi påstår at Moses før sin innvielse ved *Jethro*, sin svigerfar, aldri hadde kjent ordet *Jaho*.¹

Ovenstående blir bekreftet av et privat brev fra en meget lærd kabbalist. I fjerde sangen og andre steder ble det meddelt at *Brahma* (intetkjønn) – som orientalistene ofte og lettvent forvekslet med *Brahmâ* (mannlig) – ofte eksoterisk ble kalt *Kala-hansa* (evighetens svane), og den esoteriske meningen av *A-hamsa* forklares å være «*jeg – er – han*», der *ham* er lik *sah* «*han*», og *aham* «*jeg*» – et mystisk anagram etter å ha endret bokstaveringen. Det er også *Brahmâ* «med de fire ansikter», *chatur mukha*, (den fullkomne terningen), som er formet *innen* og *fra* en uendelig sirkel, og videre bruken av 1, 3, 5 og $2 \times 7 = 14$, som betegner *Dhyan-Chohanenes* esoteriske hierarki. Om dette sier nevnte korrespondent på denne måte:

At 1, 3, 5 og to ganger 7 er tenkt å bety 13514, som for en sirkel kan lese som 31514 (π -verdien) kan det ikke være tvil om og særlig når det betraktes med det symbolske tegnet for *sacr*,² «*chakra*» eller *Nishnus* sirkel.

Men la meg føre denne beskrivelsen et skritt videre: Du sier: «Den ene fra egget, de *seks* og de *fem* (*se 4. sangen i 1. bind*) gir tallet 1065, tallet for den førstefødte. . . Hvis det er slik, så har vi med 1065 den berømte *Jehovas* navn, *Jve* eller *Jahve*, eller *Jupiter*, og ved å endre η til ν eller *h* til *n*, får vi $\nu \eta$ eller det latinske *Jun* eller *Juno*, grunnlaget for den kinesiske gåte, nøkkeltallene for *Sin* (*Sinai*) og *Jehova* som stiger ned fra dette fjellet, hvor tallet (1065) bare er bruken av forholdet mellom 113 og 355 fordi $1065 = 355 \times 3$, som er omkretsen av en diameter på $113 \times 3 = 339$. Derved angir den førstefødte av *Brahmâ Prajapati* (eller enhver demiurg) et mål for en sirkelrelasjon, tatt fra *chakra* (eller *Vishnu*), og som fastslått ovenfor, den guddommelige manifestasjonen tar form av liv og den førstefødte.

Det er svært enestående: Ved inngangen til kongens kammer er målet *fra toppen av den store trappen*¹ til toppen av det store galleriet 339 tommer, fastsatt etter en meget nøyaktig beregning av *Piazzi Smyth*. Bruk denne

¹ Leseren bør være oppmerksom på at Moses ikke kalte *Jethro* sin «svigerfar» fordi han var gift med en av hans syv døtre. Moses var en innvidd, om han noensinne eksisterte, og som sådan en asket, en nasir, som aldri kunne gifte seg. Dette er en allegori slik som alt annet. *Sippora* (den lysende) er en av de personifiserte, okkulte vitenskaper, som *Revel-Jethro*, den midjanitiske presteinnvieren, meddelte Moses, sin egyptiske elev. «*Brønnen*», som Moses oppholdt seg i under flukten fra farao symboliserte «kunnskapens brønn».

² På hebraisk det falliske symbolet *lingam* og *yoni*.

avstanden som radius og tegn en sirkel, hvor diameteren blir $339 \times 2 = 678$, som er tallet for uttrykket og *ravnen* i beretningen om Syndfloden med duen og ravnen. (Radien skal vise en oppdeling i to deler, som hver er 1065, for 113 (*mennesket*) $\times 6 = 678$ eller diameter til en periferi av 1065×2 , så vi har her en indikasjon på det kosmiske *menneske* på denne høye graden eller trinnet, ved *inngangen* til kongens kammer (det allerhelligste) – som er *livmoren*. Inngangen er så lav at den som går inn *må lute seg*. Men et *oppreist* menneske er 113, mens det nedbøyd blir $133/2 = 56,5$ eller $5,65 \times 10$ eller Jehova, fordi han personifiserer² ham når han går inn i det aller helligste.

Men i den hebraiske esoterisme var *hovedfunksjonen* for Jehova *formering* (barnefødsler), fordi tallene for hans navn var *målet for måneåret*, en periode – fordi den med en faktor på 7 (syv) forløp koordinert med perioden for det klimakteriske svangerskapet – som ble betraktet som *årsak til formeringsvirksomheten* og derfor ble dyrket og bønnfalt.

Denne oppdagelsen forbinder Jehova enda mer til alle de andre kreative og formerende sol- og månegudene og særlig med «kong» *Soma*, hinduenes *Deus Lunus*, månen, på grunn av den esoteriske innflytelsen okkultismen tillegger denne planeten. Det finnes en annen bekreftelse, og det i selve den hebraiske tradisjonen. Adam omtales i *Maimonides (More Nevochim, «The Guide of the Perplexed»* - virkelig!) med to aspekter; som en mann, lik alle andre som er født av en mann og en kvinne, og – som *månens profet*, hvor forklaringen nå er forklart, selv om det ytterligere kan tillegges:

Adam, som den antatte store «stamfar for menneskeheten» er, som Adam Kadmon, gjort i Guds bilde – derfor et priapisk³ bilde. De hebraiske ordene *sacr* og *n'cabvah* er, bokstavelig oversatt, *lingam* (fallos) og *yoni*; selv om de i Bibelen (1. Mosebok 1, 27) er oversatt med «mann og kvinne». Som det sies der: «Gud skapte *mennesket i sitt eget bilde*, i Guds bilde skapte ham det, til *mann og kvinne* skapte ham dem», den androgyne Adam-Kadmon. Dette kabbalistiske navn tilhører imidlertid ikke et levende menneske, heller ikke et menneskelig eller guddommelig vesen, men to kjønn eller formeringsorganer, som på hebraisk med den i første rekke bibelske, sedvanlige språklige åpenhet kalles *sacr* og *n'cabvah*⁴ hvor disse to derfor blir det *bilde* som herren Gud vanligvis kom til syne for sitt utvalgte folk. At det er slik er unektelig bevist av nesten enhver symbolist og hebraisk forsker så vel som av Kabbalaen. Derfor er Adam i en viss forstand Jehova. Dette klarlegger en annen østlig tradisjon som nevnes i *Gregoire's «Notes and Observations upon several passages ion Scripture»* (1684, 1. bind, s. 120-121) og sitert av Hargrave Jennings i hans *Phallicism*: «At Adam var befalt av Gud å holde sin døde kropp over jorden inntil den ble overlatt til *midten av jorden* av en prest av den høyeste gud.» Derfor «ba Noah daglig i arken foran ADAMS KROPP», eller foran *arkens* fallos, eller igjen det aller helligste. En kabbalist som er fortrolig med de stadige bokstaveringsendringene av bibelske navn, når de en gang er fortolket numerisk og symbolsk, vil forstå meningen. Jehova, fra de to ordene navnet hans er sammensatt, «betegner den opprinnelige ide om mann-kvinne som fødselskaper, for ך var *membrun virile*⁵ og *Hovah* var *Eva*». Derfor . . . «antar den *perfekte*, som målenes opphav, også form av *fødselskaper*, som den *vekjønnede*, og derav den falliske bruken av formen.» (*Source of Measures*, 159.) I tillegg viser og demonstrerer den samme forfatter numerisk og geometrisk at (a) *Arets*, jorden, *Adam*, mennesket og *H'Adam* er beslektet med hverandre, og i Bibelen *personifisert* ved en form, som den egyptiske og hebraiske Mars, *forplantningens gud*, og (b) at Jehova, eller «*Jah*, er Noah, da uttrykket *Jehova er Noah* vil bli יהוה׳ eller på engelsk, *inch*» (en tomme).

Dette gir en nøkkel til nevnte tradisjon. Noah, en bokstavendring for et gudenavn, menneskehetens antatte frelser, som i sin ark eller *argha* (månen) bringer frøene for alle levende ting, tilber «Adams kropp», som er et bilde av og *skaperen* selv. Derfor kalles Adam «månens profet», *argha* eller «det aller helligste» av ך (yod). Dette viser også opphavet til den jødisk folkelige oppfatning om at Moses

¹ På toppen av denne trappen når man opp til nivået for gulvet i den åpne inngangen til kongens kammer, det egyptiske «aller helligste».

² Kandidaten for innvielse personifiserer alltid den guden tempelet tilhører og høyestepresten personifiserer guddommen, akkurat som paven nå personifiserer Peter og selv Jesus Kristus ved inngangen til det indre alteret – det kristne «aller helligste».

³ Priapisk, etter Priapos, gresk fruktbarhetsgud med enorm fallos. o.a.

⁴ Jehova sier til Moses: «Oppsummert er navnet mitt *sacr*, frøbæreren» – *fallos*. «Det er bebudelsens redskap, og *sacr* er blitt anvendt ned gjennom tidsaldrene til de katolske presters *sacr-factum* og i *sacr-fire* (offer) og *sacrament* for de engelsktalende raser.» (*Source of Measures*, s. 236.) Derfor er ekteskapet et *sakrament* innen de greske og katolske kirkene.

⁵ *Membrun virile* = penis, o.a.

ansikt *er i månen*, og vises ved måneflekkene. For Moses og Jehova er også bokstavendringer, som er påvist kabbalistisk. Forfatteren av «Source og Measures» sier (s. 271): «Det er en side ved Moses og hans verk som er for viktig til å bli forbigått. Når han instrueres av herren om sin misjon, så antar denne guddommen *kraftnavnet jeg er den jeg er*, hvor de hebraiske ordene er:

אהיה אשך אהיה

.. en variant av יהוה . Nå er Moses משה som er lik 345. Summeres verdiene for den *nye formen* av Jehovas navn: $21 + 501 + 21 = 543$, eller ved å lese dem bakfra, 345, som dermed viser at Moses i denne forbindelse er en form for Jehova. $21/2 = 10,5$, eller lest bakfra, 501, slik at ordet *asher* eller ordet *den i jeg er den jeg er* er en henvisning til bruken av 21 eller 7×3 ; $501^2 = 251 +$, et meget verdifullt pyramidetall, osv., osv.

For å gi en enda tydeligere forklaring for ikke-kabbalister, lager vi følgende oppstilling for det hebraiske «jeg er den jeg er»:

<i>ehejeh</i>				<i>asher</i>			<i>ehejeh</i>			
ה	י	ה	א	ך	ש	א	ה	י	ה	א
5	10	5	1	200	300	1	5	10	5	1

Summeres tallene for hvert ord og får vi:

אהיה	אשך	אהיה
21	501	21

(som gjelder prosessen ved å nedstige i ild på fjellet for å skape mennesket, osv., osv.), som forklares bare å være en *kontroll* og bruk av fjellets tall. For på den ene siden har vi $10 + 5 + 6 = 21$ nedover midten av 501, og på den andre side $6 + 5 + 10 = 21$.» (Av samme forfatter.) (Se også VIII, *Symbolismen av det mystiske navnet IAO*.)

Både det kabbalistiske og det rabbinske «aller helligste» er dermed påvist å være et internasjonalt symbol med samme verdi. Ingen av dem har oppstått hos hebreerne, men på grunn av en altfor realistisk behandling fra de halvinnviende levittenes side har symbolet for dem oppnådd en betydning som det neppe har for noen andre i dag, og som det opprinnelig aldri var ment å få av de sanne kabbalister. *Lingam* og *yonit* er for dagens gjennomsnittlige hindu i utgangspunktet selvsagt ikke noe bedre enn rabbinernes «aller helligste», men *det er ikke dårligere*, noe som må påpekes overfor de kristne baktalerne av asiatisk religiøs filosofi. For i slike religiøse myter, i den skjulte symbolismen av en tro og en filosofi, burde *ånden* i den fremsatte lære bestemme dens relative verdi. Og hvem vil si om denne såkalte «visdom», uansett hvordan den vurderes og utelukkende anvendt til bruk og nytte for en liten nasjon, at den noensinne har utviklet seg til noe liknende en nasjonal etikk. Profetene er der og viser hvordan dette utvalgte «stivnakkede» folket skal leve, før, under og etter Moses dager. At de en gang har hatt del i visdomsreligionene og anvendt deres universelle språk og symboler fremgår av at den samme esoterisme har eksistert til denne dag i India med henblikk på det «aller helligste». Dette var og fremdeles er, som nevnt, passasjen gjennom den «gylne» kua *i den samme lutende stilling* som i pyramidens galleri, som etter den hebraiske esoterisme identifiserte mennesket med Jehova. Hele forskjellen ligger i fortolkningens ånd. Hos hinduene og for de fortidige egypterne var og er denne ånden fullstendig metafysisk og psykologisk, mens den for hebreerne var *realistisk* og *fysiologisk*. Den pekte på den første kjønnsdelingen i den menneskelige rase (hvor Eva føder Kain-Jehova, som vist i «Source of Measures»); til fullbyrdelsen av den jordisk fysiske forening og unnfangelse (hvor Kain i allegorien utgyter Abels blod – *Habel*, det feminine prinsipp) og – barnefødsler; en prosess som vises å ha startet i den tredje rotasjonen, eller med Adams TREDJE sønn, Seth. Med hans sønn Hanok begynte menneskene å kalle seg *Jehova* eller *Jah-hovah*, den maskuline Jod og Havah eller Eva – dvs. *maskuline* og *feminine vesener*.¹ Forskjellen ligger dermed i den religiøse og etiske følelsen, mens de to symbolene er de samme. Det er ingen tvil om at denne symbolismes abstrakte innhold var like hellig for den fullt innvidde jødiske tanaim som for de fortidige ariske dvijaer. Dyrkelsen av «guden i arken» stammer bare

¹ I 1. Mosebok 4, 26 er oversettelsen feil: «. . . kalte ham *Enos* (menneske). På den tid begynte de å påkalle Herrens navn» – som er meningsløst, fordi Adam og de andre må ha gjort det samme.

fra David og i tusener år kjente ikke Israel noen fallisk Jehova. Nå er den gamle Kabbala, redigert og omredigert, blitt besudlet av dette.

Blant de gamle ariernes var den skjulte betydning storslagen, sublim og poetisk, uansett hvor mye symbolets ytre utseende *nå* må stride mot en slik påstand. Seremonien med å passere gjennom det aller helligste (nå symbolisert med en ku), opprinnelig gjennom tempelet *Hiranya gharba* (det strålende egget) – i seg selv et symbol for den universelle og abstrakte natur – betydde en åndelig befruktning og fødsel, eller individets *gjen-fødsel* og regenerasjon: det *lutende* menneske ved inngangen til *Sanctum Sanctorum*, rede til å passere gjennom moder naturs livmor, eller en fysisk skapning som er rede til å bli det opprinnelige, åndelige vesen, det *pre-natale* MENNESKE. Hos semittene betydde dette *lutende* menneske åndens *fall* i materien, og dette *fall* og denne *fornedrelse* ble forherliget med det resultat at guddommen ble trukket ned til menneskets nivå. For arierne betydde symbolet atskillelsen av ånden fra materien, og dens tilbakevending og tilslutning til sin opprinnelige kilde, hos semittene det åndelige menneskes ekteskap med den materielle, kvinnelige natur, hvor det fysiske får overtaket over det psykiske og rent immaterielle. Det ariske synet på denne symbolismen var den samme i hele den hedenske verden. Semittenes fortolkning utgikk fra og tilhørte opprinnelig en liten stamme, som markerte den nasjonale egenart og de karakteristiske defekter som karakteriserer mange jøder ennå i dag – grov realisme, selviskhet og sensualitet. Gjennom sin fader Jakob hadde de gjort en handel med sin stammegud, som var opphøyet over alle andre, og en *overenskomst* om at hans «sed skal bli som jordens støv». Denne guddom kunne ikke avbildes på bedre måte enn ved forplantningens symbol og representeres ved et og flere *tall*.

Carlyle leverte noen kloke ord om begge disse nasjonene. Blant de hinduiske arierne – det mest metafysiske og åndelig folkeslag på jorden – har religion alltid vært, i hans ord, «en evig ledestjerne, som stråler klarere på himmelen jo mørkere natten blir omkring ham». Hinduenes religion frigjorde ham fra denne jord, og derfor, selv nå, er ku-symbolet et av de største og mest filosofiske blant alle andre i dets indre mening. Overfor «MESTERNE» og «herrene» av de europeiske statsmaktene – israellittene – kan visse utmerkede ord av Carlyle fremdeles anvendes; for dem «er religion en klok, vel-overveid følelse basert på *ren beregning*» – og slik har det vært helt fra begynnelsen av. Etter at de kristne nasjoner har belastet seg med denne religionen, føler de seg bundne til å forsvare og *poetisere* den på bekostning av alle andre religioner.

Men slik var det ikke for fortidens nasjoner. For dem betydde inngangen og sarkofagen i kongens kammer gjenfødelse – og ikke forplantning. Det var det mest høytidelige symbol, et virkelig *aller helligste*, hvor det ble skapt udødelige hierofanter og «gudesønner» – aldri dødelige og sønner av lyst og kjøtt – slik som nå i den semittiske kabbalists skjulte fornemmelse. Grunnen for det ulike synet i de to raser kan lett forklares. De ariske hinduer tilhørte den eldste rasen som nå befinner seg på jorden, mens de semittiske hebreerne tilhører en av de yngste. Den ene er neste en million år gammel, mens den andre er en liten underklasse på ca. 8000 år og ikke noe mer.¹

Fallosdyrkelsen utviklet seg bare etter et gradvis tap av nøklene til de religiøse symbolers indre mening, og det var en tid da israellittene hadde en tro som var like ren som ariernes. Men nå er judaismen, som bygger *utelukkende* på fallosdyrkelse, blitt en av de yngste trosoppfatninger i Asia, og teologisk en religion for hat og ondskap overfor alle andre enn dem selv. Philo Judæus viser oss det som var den ekte hebraiske tro. De hellige skriftene, sa han, foreskriver hva vi bør gjøre . . . og *pålegger oss å hate hedningene og deres lover og institusjoner*. De hatet Baal og Bacchus-dyrkelsen offentlig, men opptok i hemmelighet dens verste sider. Det er de talmudiske jødene som i størst grad har vanhelliget naturens store symboler. Som nå påvist gjennom oppdagelsen av nøkkelen til den korrekte Bibelforståelse, lot de geometrien, den *femte* guddommelige vitenskap (den femte, fordi den var den *femte nøkkel* i serien av syv nøkler til det universelt esoteriske språk og symbologi) vanhellige, og av dem

¹ Strengt tatt er jødene en hybrid arisk rase, født i India, som tilhører den kaukasiske avdelingen. Ingen som er fortrolig med armenerne og parserne kan unngå å gjenkjenne for disse tre den samme ariske, kaukasiske type. Av de syv opprinnelige typene av den femte rase gjenstår det på jorden nå bare tre. Som professor W.H. Flower så treffende sa i 1885: «Jeg kan ikke unngå den konklusjon som mange antropologer har truffet – at det opprinnelige menneske, hva det enn har vært, i løpet av tidsaldrene har utviklet seg til tre ulike typer, som representeres av kaukasieren i Europa, mongolen i Asia og etiopieren i Afrika, og at alle nåværende individuelle slekter kan fordeles på disse tre typene . . .» (Presidentens tale til *Storbritannias antropologiske institutt*). Når vi tar i betraktning at vår rase har nådd den femte underklasse, hvordan kan det være annerledes?

anvendt til å skjule det mest jordiske og grove seksuelle mysterium, hvor både guddommen og religionen ble fornødret.

Det fortelles at det samme gjelder for vår Brahmâ-prajapati, Osiris og alle andre *kreative* guder. Det er korrekt, når deres ritualer bedømmes eksoterisk og etter sitt ytre preg, men det motsatte når deres *indre* betydning avsløres, som vi skal se. Den hinduiske lingham er utvilsomt identisk med «Jakobs *stige*». Men forskjellen synes som sagt å ligge i at den esoteriske betydningen av *lingham* var altfor hellig og metafysisk til å kunne bli avslørt for de profane og vulgære. Derfor ble dens overfladiske utseende overlatt til mobbens spekulasjoner. Heller ikke ville de ariske hierofantene og brahminene i sin stolte eksklusivitet og tilfredshet med sine kunnskaper belemre seg med å skjule dens opprinnelige *nakenhet* med utspekulerte fabler, mens rabbiene, som hadde fortolket symbolene slik at de passet hans egne tendenser, måtte skjule dens grove betydning. Dette tjente en dobbelt hensikt, han holdt hemmeligheten for seg selv, og han opphøyte seg selv med sin antatte monoteisme overfor *hedningene*, som hans *lov* befalte ham å hate.¹ En befaling som de kristne nå også gladelig aksepterer, til tross en annen og senere befaling: «elsk hverandre». Både India og Egypt hadde og har sine hellige lotuser, symbol for det samme «aller helligste» – lotusen som vokser i vannet, et dobbelt feminint symbol – *bærer* av sine egne frø og roten til alt. Viraj og Horus er begge mannlige symboler, som utgår fra den *androgynne natur*, en fra Brahmâ og hans kvinnelige motstykke Vach, den andre fra Osiris og Isis – og aldri fra den ene, uendelige guden. I det jødisk-kristne systemer var det annerledes. Mens lotusen – som inneholder Brahmâ, universet – vises å vokse ut av Vishnus *navel*, det *sentrale punkt* i rommets uendelige vann, og mens Horus utgår fra lotusen i den *himmelske* Nilen, blir alle disse panteistiske forestillinger gjort ubetydelig og jordisk konkret i Bibelen. Man er tilbøyelig til å si at de er *grovere og mer antropomorfisk* i sin *esoteriske* enn i sin *eksoteriske* fremstilling. Ta for eksempel det samme symbol i sin kristne anvendelse – *liljene* i erkeengel Gabriels hender (*Lukas* 1, 28). Innen hinduismen er det «aller helligste» en universell abstraksjon, hvis *dramatis personæ*² er uendelig ånd og naturen. I den jødisk-kristne er det en *personlig* gud, *utenfor* naturen, og den menneskelige livmor – Eva, Sara, osv., osv., og derved en antropomorfisk fallisk gud, og hans avbilde – mennesket.

Dermed kan det fastslås at det med hensyn til Bibelens innhold er to hypoteser. Enten var det bak den symbolske stedfortreder Jehova en ukjent og ukjentlig guddom, den kabbalistiske Ain-Soph, eller så har jødene helt fra begynnelsen av ikke vært noe bedre enn de bokstavtro *lingam*-dyrkerne i dagens India. Vi mener det første er det riktige, og at jødernes hemmelige eller esoteriske dyrkelse var den samme panteisme som vedanta-filosofene anklages for i dag. Jehova var et *substitut* av hensyn til en nasjonal, eksoterisk tro og hadde ingen betydning eller realitet overfor de lærde prestene og filosofene – saddukeerne, som var de mest forfinede og lærde av alle de isrealittiske sektene, og som derfor står som levende bevis med deres foraktfulle avvisning av enhver tro bortsett fra LOVEN. For hvordan kunne de som skapte det veldige systemet som nå er kjent som Bibelen, eller deres etterfølgere som visste, som alle kabbalister gjør, at den var skapt for å være en populærværksjon – hvordan kunne de, spør vi, føle ærbødighet overfor et slikt fallisk symbol og et TALL, som Jehova ubestridelig er vist å være i kabbalistiske verker? Hvordan kunne noen som var verd å kalles filosof, som kjente den virkelige og *hemmelige* betydning av «Jakobs søyler», deres *Betel*, deres oljepåsmurte fallosbilder og deres «kopper-slange» dyrke og forrette et så grovt symbol og betrakte det som sin «pakt» – Herren Gud selv! Må leseren undersøke *Gemara Sanhedrim* og dømme selv. Som flere forfattere har påvist, og som Hargrave Jennings brutalt konstaterer i *Phallicism* (s.67):

Vi vet fra jødiske registreringer at arken inneholdt en steintavle . . . og at den steinen var fallisk, og likevel identisk med det hellige navnet Jehova . . . som på upresist hebraisk skrives med fire bokstaver, J-E-V-E eller JHVH (hvor H bare er et aspirat og det samme som E). Denne prosessen gir oss de to bokstavene I og V (i en annen form U). Plasserer vi deretter I i U har vi det «aller helligste», og vi har også hinduenes linga, yoni og argha,

¹ Alltid ved slike analogier mellom hedninger og jøder og senere med de kristne, ble det påpekt at de kristne hadde for vane å si at det var *djevelen* som hadde tvunget hedningene til å imitere jødene for å kunne kaste et slør over *den ene, sanne og levende Guds* religion. Til dette sier Faber med rette: «Noen tror at hedningene ser-vilt kopierte isrealittene, og at alt som var likt var hentet fra mosaiske institusjoner. Men denne forklaringen vil ikke løse problemet, fordi vi finner den samme seremonielle likhet blant nasjoner som ligger langt unna Palestina, som blant de som ligger i den umiddelbare nærhet, og fordi det synes utrolig at alle skal ha lånt fra et folk som universelt var foraktet og dårlig likt.» (*Pagan Idol*, I, 104.)

² *Dramatis personæ* = dramaets personer, o.a.

Isvara og den «høyeste Herre». Her har vi således hele hemmeligheten av dets mystiske og himmelske betydning, bekreftet ved å være identisk med Linyoni (?) av paktens ark.

Vår tids bibelske jøder regner ikke sin historie fra Moses men fra David – selv om de innrømmer at de senere omskrevne mosaiske fremstillingene er identisk med den eldre, ekte versjonen. Før den tid for-taper deres nasjonalitet seg i førhistorisk mørke, hvor sløret nå er trukket til side så mye som plassen tillater. Det er bare for tiden i babylonsk fangenskap at det kan henvises til det gamle testamentet av de mest skånsomme kritikere, som en omtrentlig korrekt fremstilling av de synspunkter som var vanlige på Moses tid. Selv så fanatiske kristne og Jehova-dyrkere som pastor Horne må innrømme de tallrike forandringer og justeringer som de senere omskriverne av «Guds bok» har resultert i, siden den ble funnet av Hilkiyah (Se «*Introduction to the Old Testament*» og biskop Colensos «*Elohistic and Jehovistic writers*»), og at «*de fem Mosebøkene oppsto fra eldre og mer opprinnelige dokumenter, ved hjelp av TILLEGGSDOKUMENTER*». De elohistiske tekstene ble omskrevet 500 år etter, de jehovistiske 800 etter Moses ifølge Bibelens egen kronologi. Derfor fastholder vi at den guddom, som fremstilles som et forplantningsorgan i søyleform, og som symbol for det dobbeltkjønnede organet ved tallverdiene av bokstavene i hans navn, eller יְיָ *jod* (fallos) og הַה *he* (åpning eller livmor) ifølge kabbalistiske autoriteter – er fra langt senere tid enn *Elohim*-symbolene, og at de er hentet fra hedenske, *eksoteriske* skikker. Jehova er derfor på nivå med *lingam* og *yoni*, som finnes langs veikantene i India.

Liksom mysterienes IAO var forskjellig fra Jehova, var den senere Iao og Abraxas i gnostiske sekter identiske med hebreernes gud, som var den samme som egypternes Horus. Dette kan unektelig bevises på «hedenske» som på gnostisk «kristne» steiner. I Matters samling av slike steiner finnes en «Horus» som sitter på en lotus med innskriften ΑΒΡΑΞΑΞΑΩ (Abraxas Iao) – en signatur som eksakt motsvarer den hyppige ΕΙΣ ΖΕΤΣ ΣΑΡΑΠΗ (*Eis zets sarapi*) på samtidige hedenske steiner, og som derfor bare kan oversettes med «Abraxas er den eneste Jehova» (King's *Gnostics*, s.327). Men hvem var Abraxas? Som samme forfatter påviser – «den numeriske eller kabbalistiske verdi av navnet Abraxas svarer direkte til den persiske tittel for guden «Mithra», årets hersker, som ble dyrket fra de eldste tider under navnet Iao». Dermed var han i et aspekt solen, i et annet månen eller den lunare ånd, i et annet den formeringsguddom som gnostikerne hyllet med «Du som hersker over Faderens og Sønnens mysterier, du som skinner i mørket og innehar *den sekundære posisjon*, dødens første Herre».

Det er bare i hans egenskap av månens ånd – som i eldre kosmogoni anses å være jordens forelder – at Jehova kunne bli betraktet som *skaperen* av vår klode og *dens* himmel, nemlig firmamentet.

Kunnskapen om alt dette vil imidlertid ikke være noe bevis for den gjennomsnittlig transsynte. Misjonærer vil fortsette med sine mest hatefulle angrep på Indias religioner, og kristne skulle med samme uopplyste, tilfredse smil som alltid lese disse urimelig urettferdige ordene av Coleridge: «Det er svært viktig å observere at de inspirerte skriftene de kristne har mottatt *kan atskilles fra alle andre bøker som FREMSTÅR SOM INSPIRERTE*, fra brahminske skrifter og selv fra Koranen, fordi de så kraftig og hyppig fremstiller SANNHETEN (!!)..»

IV. MYTEN OM DE «FALNE ENGLENE».

A. DEN ONDE ÅNDEN: HVEM OG HVA?

Vi vil her behandle vår konflikt med teologien. Kirken påtvinger oss en tro på en personlig gud og en personlig djevel, mens okkultismen viser problemene ved en slik tro. Og selv om panteister og okkultister, likesom pessimistene, oppfatter at naturen ikke er noe bedre enn «en vakker men sten kald moder», så gjelder dette bare i forhold til den *eksterne* fysiske natur. Begge er enige om at naturen for den overfladiske iaktaker ter seg som et enormt slaktehus, hvor slakterne blir ofre og ofrene slaktere i sin tur. Det er helt naturlig at den pessimistiske tyr til spott, etter å ha blitt overbevist om naturens tallrike mangler og feil og særlig dens selvfortærende egenskaper – og mener dette er det beste bevis for at det ikke finnes noen gud skjult i naturen og heller ingen guddommelighet i den. Det er heller ikke mindre naturlig at materialisten og fysikeren forestiller seg at alt skyldes blinde krefter og tilfeldigheter, og den *sterkestes* rett oftere enn den *mest egnede*. Men okkultisten som betrakter den fysiske natur som en serie av skiftende illusjoner på det villedende sanseplanet, som ser enhver smerte og lidelse som nødvendige og pågående fødselssmerter, som en trinnsvis utvikling mot stadig voksende perfektjon, som er synlige i den ufeilbare karmaens eller den abstrakte naturs stille påvirkning – ser den store moder på en annen måte. Stakkars de som lever uten lidelser. Stagnasjon og død er fremtiden for alle de som lever uten å forandres. Hvordan kan det bli noen forandring til det bedre uten forutgående, forholdsmessige lidelser? Er det ikke bare de som har erfart de jordiske forhåpningers skuffelser og den ytre naturs illusoriske tiltrekning, som er egnet til å løse de store problemene om livet, lidelsene og døden?

Om våre moderne filosofer – og tidligere middelalderens lærde – hadde hjulpet hverandre til mer enn en fundamental ide om fortiden, så kunne teologene ha bygget sin gud og hans erkeengler, sin Satan og hans engler, sammen med Logos og hans stab, på grunnlag av det gamle, hedenske panteons *dramatis personæ*. De ville ha vært velkommen blant disse, om de ikke på en utspekulert måte hadde ødelagt de opprinnelige karakterene, forkvaklet den filosofiske mening, blitt bistått av kristendommens uvitenhet – resultatet av årtier med mental søvn, da menneskeheten bare ble tillatt å tenke gjennom stedfortredere – og kastet ethvert symbol inn i et eneste rot. En av de mest syndefulle prestasjoner i så måte var forvandlingen av det guddommelige *alter ego* til deres teologis groteske Satan.

Da hele filosofien om det ondes problem hviler på en korrekt oppfatning av naturens og menneskers *indre* konstitusjon, av det guddommelige innen dyret og derved riktigheten av hele det system som formidles på disse sider, med henblikk på evolusjonens mesterstykke – MENNESKET – kan vi ikke ta sterke nok forholdsregler overfor teologiske bakholdsangrep. Når den gode St. Augustin og den ildfulle Tertullian kalte djevelen «Guds ape», skyldtes dette uvitenheten i den tidsperioden de levde. Det er vanskeligere å unnskylde moderne forfattere av samme grunn. Oversettelsen av Mazdalitteraturen har gitt de romerkatolske forfatterne påskudd til å bevise det samme enda en gang. De bygger på Ahura Mazdas dobbelte natur i Zend Avesta og Vendidad og hans Amshaspend for ytterligere å understreke sine ville teorier. Satan sies her å *ha plagiert og kopiert på forhånd* den religion som fremkom langt senere. Dette var et av den latinske kirkens mesterstykker, dens beste trumfkort, etter at spiritualismen oppsto i Europa. Men bare en *succès d'estime*,¹ også blant de som ikke interesserer seg verken for teosofi eller spiritualisme, men våpenet anvendes ofte av kristne (romerkatolske) kabbalister overfor østlige okkultister.

Nå er selv materialistene helt harmløse og kan betraktes som teosofiens venner sammenlignet med enkelte fanatiske «kristne» (som de kaller seg, «sektister» som vi kaller dem) kabbalister på kontinentet. De leser ikke *Zohar* for å søke gammel visdom, men for å få bekreftet kristne dogmer ved å forandre tekster og meninger i versene, der hensikten var en helt annen. Etter at dette er gjort med

¹*succès d'estime*: bifall fra meningsfeller, o.a.

kollektiv bistand fra jesuittiske spissfindigheter og lære, fortsetter disse antatte «kabbalister» å skrive bøker og derved forlede mindre innsiktsfulle studenter av kabbalaen.²

Bør det ikke være oss tillatt å søke i fortidens dype elver og bringe til overflaten de ideer som førte til forvandlingen av visdomsguden, som først ble betraktet som skaperen av alt som eksisterer og deretter ble ondskapens engel – et latterlig, tofotet dyr med horn, halvt geit og halvt ape, med hover og hale? Vi trenger ikke å gå langt for å sammenligne de hedenske demonene verken i Egypt, India eller Kaldea med kristendommens djevel, for ingen slik sammenligning er mulig. Men vi vil kaste et blikk på biografien til den kristne djevel, som en ulovlig gjengivelse av den kaldeisk-judeiske mytologi:

Opprinnelsen til denne personifikasjon bygger på den akkadiske oppfatningen om kosmiske makter – himmelen og jorden – i evig strid og kamp med kaos. Deres Silik-Muludag, «guden blant alle guder», den «barmhjertige beskytter av jordens mennesker» var sønn av Hea (eller Ea), den store visdomsguden, som babylonerne kalte Nebu. Blant begge folkeslag – som tilfellet var med Hindu-gudene – var gudene deres både gode og onde. Fordi ondskap og straff er karmas agenter i en absolutt rettfærdig forstand, var ondskap en tjener for det gode (*Hibbert Lecture 1887*, s. 101-115). Studier av de kaldeisk-assyriske tavlene har påvist dette hinsides enhver tvil. Vi finner den samme oppfatning i Zohar. Satan var en Guds sønn og engel. For alle semittiske folkeslag, var jordens ånd like mye en skaper som himmelens ånd. De var tvillingbrødre og byttet funksjoner, når de ikke var to i en. Ingenting av det vi finner i 1. Mosebok var fraværende i den kaldeisk-assyriske religionen, selv i det lille som hittil er kartlagt. Det store «dyp» i Moseboken er i det babylonske *Tohu-bohu*, «dyp», «opprinnelig rom» eller kaos. Visdom (den store, usette guden), som i Mosebokens kap. 1 kalles «Guds ånd» – levde blant de gamle babylonerne som for akkaderne i *rommets hav*. Henimot de dager som Berosus skildret, ble dette havet det synlige hav på jordens overflate – den store moders krystallinske bolig, Eas og alle guders moder, som enda senere ble den store dragen Tiamat, havslangen. Dens siste utviklingsstadium var Bels store strid med dragen – djevelen!

Hvorfra kommer den kristne oppfatningen om at gud forbannet djevelen? Jødernes gud, hvem han så var, forbød å forbanne Satan. Philo Judæus og Josephus fastslo begge at loven (Mosebøkene og Talmud) gjorde det uten unntak forbudt å forbanne djevelen så vel som hedningenes guder. «Du skal ikke spotte gudene», siterer Moses gud (2. Mosebok 22, 28), for det er gud som «har inndelt dem i nasjoner» (5. Mosebok 4, 19), og de som taler ille om «dignitærene» (gudene) kaller Judas «urene drømmere» (*Judas brev*, 8). Selv ikke erkeengelen Mikael torde bringe over ham (djevelen) noen hånlige beskyldning, men sa: «Herren irettesetter deg» (*Judas brev*, 9). Det samme gjentas i Talmud.³ «Satan åpenbarte seg en dag for en mann som pleide å forbanne ham daglig og sa: Hvorfor gjør du det? Ta hensyn til at Gud selv ikke ville forbanne meg men bare si: Herren irettesetter deg Satan.»⁴

Denne informasjonen fra Talmud viser tydelig to ting: (a) at St. Mikael kalles «gud» i Talmud og noen annen «Herre», og (b) at Satan er *en gud*, som selv «Herren» frykter. Alt det vi leser i Zohar og i andre kabbalistiske verker om Satan viser tydelig at denne «personen» er personifikasjonen av abstrakt ondskap, som er den karmiske lovens og KARMAS våpen. Det er vår menneskelige natur og mennesket selv, slik det sies: «Satan er alltid nær og uoppløselig forent med mennesket». Det er bare et spørsmål om denne makten er latent eller aktiv i oss.

Det er et velkjent faktum – i alle fall for lærde symbologer – at i enhver av fortiden store religioner er det Logos demiurgen (den andre logos), eller sinnets (mahats) første utstrømning, som slår så å si grunntonen i det som kan kalles korrelasjonen av individualiteten og personligheten i det kommende evolusjonsskjema. I kosmogoniens, teogoniens og antropogoniens mystiske symbolisme er det Logos som spiller de to rollene i skapelsens og værens drama, *dvs.* som den rent menneskelige personlighet og den guddommelige upersonlighet for de såkalte avatarer, eller guddommelige inkarnasjoner, og av den universelle ånd, som gnostikerne kaller Christos, og Ahura Mazdas Farvarshi (eller *Ferouer*) in-

² Marki de Mirville i Frankrike var en slik *pseudo*-kabbalist. Han studerte *Zohar* og andre deler av den jødiske visdom under «chevalier» Drach, en tidligere rabbinisk kabbalist som hadde konvertert til den romerske kirken. Ved hans hjelp skrev de Mirville et halvt dusin bøker full av sladder og bakvaskelser overfor enhver fremtredende spiritualist og kabbalist. Fra 1848 til 1860 forfulgte han nådeløst den gamle grev d'Ourches, en av de første østlige okkultister i Frankrike, en hvis kjennskap til okkulte kunnskaper aldri vil bli skikkelig verdsatt av hans etterlevende, fordi han skjulte sine virkelige oppfatninger under spiritismens maske.

³ Se *Isis Unveiled* II, s. 487 og deretter.

⁴ *Treatise Kiddusheem*, 81. Se også *Qabbala* av I Myer, s. 92 og 94 og *Zohar*, som er sitert her.

nen mazdeisk filosofi. Innen teogoniens lavere klasser hadde de himmelske vesener av de lavere hierarkier hver en *farvarshi* eller en himmelsk «dublett». Det er den samme, bare enda mer mystisk, forsikring i det kabbalistiske aksiom: «*Deus est Demon inversus*», hvor ordet «demon» – slik tilfellet var med Sokrates, og i den betydning det hadde gjennom hele antikken – betydde «skytsånd», en «engel» og ikke en djevel av satanisk opphav, slik teologien påstår.⁵ Den romerkatolske kirke viser sin vanlige logikk og konsistens ved å akseptere St. Mikael som *ferouer* for Kristus, da Mikael var «hans skytsånd», slik St. Thomas har *bevist*,⁶ når han kaller Mikael prototyp og hans synonymer, slik som for eksempel Merkur, for *djevler*.

Kirken godtar positivt den påstand at Kristus har sin *ferouer* i likhet med enhver annen gud eller dødelig. De Mirville skriver:

Her har vi Det gamle testamentets to helter, *Verbum* (?) eller den *andre* Jehova og hans ansikt («nærvær», som protestantene oversetter det med), som er ett og likevel er to, et mysterium som synes oss uløselig før vi har studert læren om den mazdeiske *ferouer*, og lært at *ferouer* var en åndelig kraft, på samme tid *bilde*, *ansikt* og *vokteren* av sjelen, som til sist assimilerer *ferouer*. (*Memoires a l'Academie*, V, s. 516.)

Dette er *nesten* korrekt.

Av andre absurditeter påstår kabbalistene at ordet *metatron* oppdelt i *μετά* og *φρόνως* betyr *nær tronen*. Det betyr akkurat det motsatte, da *meta* betyr «bortenfor» og ikke «nær». Dette er av stor viktighet for vår argumentasjon. St. Mikael, denne *quis ut Deus*,⁷ er derfor oversetteren så å si av den usynlige verden til den synlige og objektive.

De påstår dessuten, sammen med den romerkatolske kirke, at det i den bibelske og kristne teologi ikke finnes en «høyere himmelsk personlighet, etter treenigheten, enn erkeengelen eller serafen *Mikael*. Ifølge dem er dragens beseirer «leder av den hellige milits, planetenes vokter, stjernenes konge, bekjemperen av Satan og den mest maktfulle bestyrer». Ifølge disse herrers mystiske astronomi har han «bekjempet Ahriman, og etter å ha styrtet tronrøverens himmelske trone, badet i hans sted i solens luer». Som forsvarer av Kristus-solen kommer han så nær sin herre «at han synes å bli ett med ham. På grunn av denne sammensmeltning med ORDET (*Verbum*) tapte protestantene, og blant dem Calvin, fullstendig av syne dualiteten og så ingen Mikael men bare hans herre», skriver abbé Caron. Romerkatolikken og særlig kabbalistene vet bedre. Det er de som forteller verden om denne dualitet, som gir dem anledning til å forherlige denne kirkens utvalgte og forkaste og forbanne alle andre guder som står i veien for deres dogmer.

Således anvendes de samme titler og navn vekselvis for Gud og erkeengelen. Begge kalles *metatron*,⁸ «begge tillegges Jehova-navnet, når de taler *som den ene i den andre* (*sic*), da begrepet ifølge *Zohar* betyr både «Herren og hans ambassadør». Begge er *ansiktets engel*, fordi – som vi har fått vite – «ordet» er på den ene siden kalt «ansiktet (eller nærværet) og bildet av Guds substans», og på den andre, når han taler til israelittene om *frelseren* sier Jesaja at «nærværets engel frelste dem fra deres smerte»⁹ – og «dermed ble han deres frelser». Andre steder kalles Mikael meget direkte «Herrens *ansiktets* fyrste, Herrens *herlighet*». Begge (både Jehova og Mikael) er «Israels *førere*»¹⁰ . . . ledere for Herrens hærskarer, sjelenes og selv serafenes *høyeste dommere*».¹¹

Alt dette foranstående støtter seg på verker fra flere romerkatolske og må derfor være ortodoks lære. Noen uttrykk er oversatt for å vise hva subtile teologer og kasuister mente med begrepet *ferouer*,¹² er ord noen franske forfattere har lånt fra *Zend Avesta* og anvendt av den romerske katolisismen på en måte som Zoroaster ikke kunne forestille seg. I Fargard XIX av *Vendidad* sies det (vers 14):

⁵ Aksiomet skrives oftest: *Demon est Deus inversus*. Direkte oversatt betyr det; *djevelen er gud omvendt. o.a.*

⁶ I et verk om Marangone, «*Delle grandezze del Achangelo Sancto Mikaele*», utbryter forfatteren: «O, du største stjerne av de som følger solen, som er Kristus! ..O, du guddommens levende speilbilde! O, du det gamle testamentets store magiker! O, du Kristus usynlige stedfortreder i hans kirke» .. osv., osv. Verket er høyt ansett innen den latinske kirken.

⁷ *Quis ut Deus*: Hvem er som Gud. Setningen står skrevet på St. Mikael's skjold. *o.a.*

⁸ *Metatron*: Guds formidler, *o.a.*

⁹ Jesaja, 63, 8-9.

¹⁰ *Metator* og *ἡγεμών*.

¹¹ «*La Face et le Representant du Verbe*», de Mirville, s. 18.

¹² Det som i *Vendidad* kalles «*Farvarshi*», den udødelige del av et individ, det som overlever *mennesker* – det høyere selv, sier okkultistene, eller den guddommelige dublett.

«Påkall, O Zarathustra, min farvarshi, som er Ahura Mazda, den største, den beste, den hederligste av alle vesener, den stødige, den mest intelligente . . . hvis sjel er det hellige ord» (Mathra Spenta). De franske orientalistene oversetter *farvarshi* med «ferouer».

Men hva er en ferouer eller farvarshi? I noen mazdeiske verker (for eksempel Ormazd Ahriman, §§112-113) er det tydelig forutsatt at farvarshi er det *indre*, udødelige menneske (eller det *egoet* som reinkarnerer), som eksisterer før den fysiske kroppen og som overlever alle kroppene den blir ikledd. «Ikke bare var mennesker utrustet med farvarshi, *også gudene* og himmelen, ilden, vann og planter.» (Innledning til *Vendidad* av J. Darmsteter). Dette viser så tydelig som mulig at *ferouer* er den «åndelige motpart» til så vel guder, dyr, planter og dels elementer, dvs. den edlere og *renere* del av den grove skapelse, kroppens sjel, uansett hva kroppen måtte være. Derfor anbefaler Ahura Mazda Zarathustra å påkalle sin *farvarshi* og ikke seg selv (Akura-Mazda), det vil si guddommens upersonlige og *sanne* essens, som er *ett med Zoroasters egen atman* (eller Christos) og ikke den *falske* og personlige delen. Dette er helt klart.

Det er denne guddommelige og eteriske prototyp den romerske katolisismen grep til for å etablere den antatte forskjell mellom sin gud og englene, og guddommens og dens aspekter, eller gudene i de eldre religionene. Mens de kalte Merkur, Venus, Jupiter (som guder eller planeter) DJEVLER, gjorde de den samme Merkur til Kristus *ferouer*. Dette er et unektelig faktum. Vossius (*De Idol.* II, 373) viser at Mikael er *hedningenes* Merkur, og Maury og andre franske forfattere støtter ham og tilføyer at «ifølge de store teologer er Merkur og solen ett» (?). Dette er ikke så underlig, tenker de, fordi «Merkur er så nær *Verbums* (solens) visdom at den må absorberes og bli forvekslet med den».

Dette «hedenske» syn ble akseptert fra første århundre av vår tidsregning, som vist i den ORIGINALE *Apostlenes gjerninger* (den engelske oversettelsen er verdiløs). Mikael er så mye Merkur for grekerne og andre nasjoner at når innbyggerne av Lystra trodde at Paulus og Barnabas var Merkur og Jupiter, uttalte de: «gudene har kommet ned til oss som mennesker», og 12. vers¹³ tilføyer: «Og de kalte Barnabas Jupiter og Paulus Merkur, fordi han *førte* ORDET (*Verbum*)» og ikke «hovedtaler», slik det feilaktig er oversatt og gjentatt i den reviderte, engelske bibel. Mikael er engelen i visjonen, Guds sønn, «som var som en menneskesønn». Det er gnostikernes Hermes-Christos, egypternes Anubis-Syrius, Osiris rådgiver i *Amenti*, *leontoid* Mikael *ὀφιομορφος* hos ofitene, som på enkelte gnostiske smykker har et *løvehode*, likesom hans far Ildabaot. (Se Kings *Gnostics*.)

Den romerkatolske kirken slutter seg stilltiende til alt dette, og mange av dens forfattere vedgår det offentlig. Ute av stand til å fornekte dette åpenbare «lånet» til sin kirke, som har «bestjålet» sine forgjengeres symboler, slik jødene har «bestjålet» egypterne deres smykker av sølv og gull, forklarer de dette faktum kjølig og seriøst. Selv om forfatterne hittil har vært for *redde* til i denne gjentakelse av gamle hedenske forestillinger i de kristne dogmene å se «et *legendarisk plagiat* foretatt av mennesker» forsikrer de oss derimot alvorlig at det slett ikke er en slik forklaring på denne nesten perfekte likhet, men at den skyldes en helt annen årsak: «et *forhistorisk plagiat* av *overmenneskelig opphav*».

Ønsker leseren å vite hvordan, må han vennligst vende seg til det samme femte bind av de Mirvilles verk. Legg merke til at denne forfatteren var den *offisielle* og *anerkjente forsvarer* av den romerske kirke og ble hjulpet av alle jesuitters lære. På side 518 leser vi:

Vi har pekt på flere halvguder og flere av hedningenes historiske guder, som fra sin fødsel var forutbestemt å *etterape men samtidig vanære* fødselen av den helten, som *helt og holdent* var Gud, som hele jorden bøyde seg for. Vi finner at de fødes slik *han* ble, av en ubesmittet mor. Vi så at de kverket slanger i vuggen, kjempet mot demoner, utførte mirakler, døde som martyrer, gikk ned til underverdenen og steg opp igjen fra de døde. Og vi har bittert beklaget at engstelige og blyge kristne skulle føle seg tvungent til å forklare slike likheter på grunn av sammenfall av myter og symboler. De har åpenbart glemt disse ordene fra frelseren: «ALLE SOM HAR KOMMET FØR MEG VAR TYVER OG RØVERE», ord som forklarer alt uten noen absurd benektelse, som jeg kommenterte med disse ordene: «Evangeliet er et sublimt drama, *parodierte av slyngler og oppført før dets fastsatte tid*».

Disse «slynglene» (*les drôles*) var selvsagt *demoner* iscenesatt av Satan. Dette er den enkleste og mest sublime måte å overkomme vanskelighetene på! Pastor dr. Lundy, en protestantisk de Mirville, anvendte denne lykkelige løsningen i sin «Monumental Christianity». Det samme gjorde dr. Sepp i München i sitt verk, som ble skrevet for å bevise Jesu guddommelighet og andre frelseres sataniske bakgrunn. Derfor var det desto mer beklagelig at dette systematiske og kollektive plagiat, som pågikk

¹³ ..i 14. kapittel i *Apostlenes gjerninger*..

gjennom flere århundrer i et gigantisk omfang, skulle bli forklart av et annet plagiat, denne gang i det fjerde evangeliet. For den setningen som er sitert fra det: «Alle som har kommet før meg..., osv.» er en *ordrett* gjengivelse av ord skrevet i «Enoks bok» 89. I *innledningen* til erkebiskop Lawrences oversettelse av det fra et etiopisk manuskript i det bodleianske bibliotek bemerker utgiveren, som er forfatter av «Evolution of Chistianity»:

Ved korrekturlesningen av Enoks bok . . . lignelsen om fårene som blir reddet av den gode hyrde fra leiesvenner og blodtørstige ulver er *åpenbart lånt fra det fjerde evangeliet* i Enok 89, hvor forfatteren skildrer hvordan hyrdene drepte . . . fårene før deres Herres ankomst, og dermed avslørte den sanne mening med denne hittil uforståelige liknelsen i Johannesevangeliet – «alle som har kommet før meg var tyver og røvere» – i ord vi nå oppdager den tydelige henvisning til de allegoriske hyrdene i Enok.

Det er for sent til å påstå at det er Enok som har lånt fra Det nye testamentet og ikke omvendt. Judas (14-15) siterer *ordrett* et langt avsnitt om Herrens ankomst med sine 10.000 hellige engler fra Enok, og han *anerkjenner* sin kilde ved særskilt å navngi profeten. Denne «parallellen mellom profeten og apostelen har bevist bortenfor enhver diskusjon at *forfatteren av en epistel som er akseptert som guddommelig åpenbaring* anerkjente at Enoks bok var et *inspirert verk av en antediluviansk¹⁴ patriark* . . .» og dessuten . . .

...det voksende sammenfall av språk og ideer mellom Enok og forfatterne av Det nye testamentet ...indikerer klart at denne semittiske Miltons verk var en utømmelig kilde som evangelister og apostler, eller de som skrev i deres navn, hentet sine oppfatninger om oppstandelsen, dommen, udødeligheten, fortapelsen og det universelle rettferdighetens styre i menneskesønnens evige rike. Dette *evangeliske plagiat* kulminerer i Johannes åpenbaringer, som tilpasser Enoks visjoner til kristendommen, med tilpasninger hvor vi savner den sublimen enkelthet fra den store mesters apokalyptiske spådommer, som profeterte på vegne av den antediluvianske patriark. (Innledningen, 35.)

Visselig «antediluviansk», men hvis teksten daterer seg fra noen få århundrer til kanskje et tusen år før den historiske tidsalder, er det ikke lenger en opprinnelig *foutsigelse* om hendelser som skulle skje, men på sin side en avskrift av skrifter fra en førhistorisk religion.

I Krita-alderen meddeler Vishnu i form av Kapila og andre (inspirerte vismenn) sann visdom slik Enok gjorde. I treta-alderen tøyler han de ondsinnede i form av en universell monark (Chakravartin eller Enoks «evige konge»)¹⁵ og beskytter de tre verdener (eller raser). I dvapara-alderen, gjennom personen Veda-Vyasa, deler han vedaen i fire og fordeler dem på hundre (*sata*) grener.¹⁶

Nettopp. De eldste ariernes *Veda* ble før den ble nedskrevet spredd til alle atlantisk-lemuriske folkeslag og sådde dermed det første frø til alle nå eksisterende religioner. Skuddene fra det aldri døende visdomstreet har til og med spredd sine visne blader til den jødiske kristendom. Og ved slutten av vår nåværende Kali-alder, vil Vishnu, den «evige konge», komme til syne som Kalki og gjenopprette rettferdighet på jorden. Sinnene for de som lever da vil bli oppvekket og bli så klart som krystall. «De mennesker som derved forvandles som følge av denne spesielle tid (den sjette rase) skal bli som frø for andre menneskelige vesener og gi opphav til en rase som skal følge krita-alderens lover om renhet», dvs. skal bli den syvende rase, rasen av «Buddhaer», «Guds sønner», født av *ubesmittede* foreldre.

B. LYSETS GUDER STAMMER FRA MØRKETS GUDER.

Dermed er det praktisk talt fastslått at Kristus, Logos, eller rommets Gud og jordens frelser bare er et ekko fra den samme antediluvianske og sterkt misforståtte visdom. Historien begynner med nedstigningen på jorden av «guder», som inkarnerte i menneskeheten, og dette er FALLET. Om Brahmâ styrtet ned på jorden i Bhagavants allegori, eller Jupiter ved Kronos, er de alle symboler for de menneskelige raser. Når de så er landsatt og i berøring med denne planeten av fast materie, kan ikke lenger de snøhvite vingene til den høyeste engel forbli ubesmittet, eller *avataren* (eller inkarnasjonen) forbli full-

¹⁴ *Antediluviansk*: tiden før syndfloden, o.a.

¹⁵ Uriel sier i «Enoks bok» (kap. 36, 3): «alle de som har mottatt barmhjertighet skal i evighet velsigne Gud *den evige konge*», som vil regjere over dem.

¹⁶ *Vishnu Purana*, 3,2.

kommen, da enhver slik avatar er en guds fall ned i kroppslig formering. Ingen steder er den metafysiske sannhet klarere, når den forklares esoterisk, eller mer skjult fra vanlig oppfatning for de som istedenfor å verdsette ideens sublinitet bare kan fornede den, enn i *Upanishadene*, vedaenes esoteriske ordbok. Som Guignault karakteriserte det er Rig-Veda «den mest sublime oppfatning av mennesketens store utviklingsveier». Vedaene er og vil for alltid forbli, i den esoteriske fremstilling av Vedanta og Upanishadene, «speilbildet av den evige visdom».

I mer enn seksten århundrer har de nye masker, som er blitt påtvunget de gamle guders ansikter, skjermet dem for allmennhetens nysgjerrighet, men de har etter hvert vist seg å passe dårlig. Likevel har det metaforiske FALLET, og den likeså metaforiske forsoningen og korsfestelsen ledet den vestlige menneskehet langs veier, hvor de har gått til knes i blod. Verre enn alt annet har det latt dem tro på dogmet om den onde ånden atskilt fra alle gode ånder, mens førstnevnte lever i all materie og primært i mennesket. Til sist ble det Guds-ærekrenkende dogme om helvete og evig fortapelse skapt, som spredde et tykt slør mellom menneskets høyere intuisjon og guddommelige sannheter, og – det mest ødeleggende resultat av alt – det gjorde folk uvitende om det faktum at det ikke fantes noen djevler eller demoner i universet før mennesket kom til syne både på denne og sannsynligvis også på andre kloder. Derved ble folk ledet til å akseptere, som en tvilsom trøst for verdens lidelser, forestillingen om arvesynden.

Filosofien om denne lov i naturen, som forsyner mennesket så vel som ethvert dyr med et medfødt og instinktivt begjær etter frihet og selvbestemmelse, vedrører psykologi og kan ikke berøres nå. Å påvise de høyere intelligensers følelser, å analysere og gi en naturlig grunn for dem, vil nødvendigvis gjøre en endeløs, filosofisk forklaring som det ikke er plass for her. Den beste syntese av disse følelsene finnes kanskje i tre linjer av Miltons *Paradise Lost*. Dette sier «den falne»:

Her kan vi regjere trygt, og etter mitt behag,
å regjere er verd ambisjonen – i helvete!
Bedre å regjere i helvete enn å være slave i himmelen.

Det er bedre å være menneske, kronen av jordens skapelse og konge over dens *opus operatum*, enn å forsvinne i himmelens viljeløse himmelskarer.

Vi har sagt på annet sted at dogmet om det første *fall*et hvilte på noen vers i *Åpenbaringen*. Noen forskere har vist at disse versene er et plagiat av Enok. Dette vokste til endeløse teorier og spekulasjoner, som gradvis oppnådde status som dogme og inspirert tradisjon. Alle ønsket å forklare versene om den syvhodede dragen med sine ti horn og syv kroner, hvis hale «trakk med seg tredelen av himmelens stjerner og kastet dem ned på jorden», hvis plass, sammen med sine engler, «ikke lenger fantes i himmelen». Hva dragens (syklusens) syv hoder betyr sammen med dens *fem* onde konger forklares i del 6 av dette verket.

Fra Newton til Bossuet er det uopphørlig utviklet spekulasjoner i kristne hjerner om disse obskure versene . . . »Stjernene som faller, er erkeketteren Theodosius» . . . forklarer Bossuet. «Skyene av røk er montanistenes vranglære. . . Tredelen av stjernene er martyrene og særlig teologidoktorene . . . »

Bossuet burde imidlertid vite at de hendelser som er beskrevet i *Åpenbaringen* ikke er originale og som påvist finnes i andre og mer hedenske tradisjoner. Det fantes ingen skolastikere eller montanister på vedisk tid og heller ikke lenge senere i Kina. Men kristen *teologi* måtte *beskyttes og reddes*.

Det er bare naturlig. Men hvorfor skulle sannheten ofres for å beskytte de kristne teologenes skrivelser fra tilintetgjørelse?

Paulus *princeps aeris hujus*, «luftens fyrste», er ikke djevelen men virkningene av astrallyset, som Eliphaz Levi helt korrekt forklarer. Djevelen er ikke «guden for denne perioden», som han sier, for han er guden for enhver tidsalder og periode, siden mennesket kom til syne på jorden, og materien i alle dens talløse former og tilstander har måttet kjempe for sin kortvarige eksistens mot alle andre oppløsende krefter.

«Dragen» er helt enkelt symbolet for syklusen og den «manvantariske evighetens sønner», som har steget ned på jorden i løpet av en viss epoke av dens formdannende periode. «Skyene av røk» er et geologisk fenomen. «Tredelen av himmelens stjerner» som ble kastet ned på jorden – henviser til de guddommelige monadene, (astrologiens stjerneånder), som vandrer omkring på kloden vår; dvs. de *menneskelige* egoene som er forutbestemt til å gjennomgå hele inkarnasjonssyklusen. Denne setningen, *qui circumambulat terram*, (vandrer omkring på kloden), henføres i teologien til DJEVELEN, og denne mytiske ondskapens far sies å ha «falt som et lyn». Uheldigvis for denne formuleringen forven-

tes «menneskesønnen», eller Kristus, ifølge Jesu personlige utsagn, å ankomme jorden på samme måte. «For slik som lyntet går ut fra øst»,¹⁷ akkurat på samme måte og med samme symbol som Satan, som sees «som et lyn som faller fra himmelen».¹⁸ Alle disse metaforer og figurlige uttrykk, med en utpreget orientalsk karakter, må ha sitt opphav i Østen. I alle gamle kosmogonier ankommer *lys* før *mørke*. I Egypt som andre steder, var *mørket* «opphavet til alle ting». Derfor utgår Pymander, den «guddommelige tanke» som *lys* fra MØRKET. *Behemoth*¹⁹ er mørkets prinsipp, eller Satan, innen romerkatolsk teologi. Likevel sier Job om ham at «han er den ypperste av Guds skapninger»²⁰ – «*Principium ciarum Domini Behemoth!*»

Konsistens synes ikke å være noen favorittdyd innen den såkalte guddommelige åpenbaring – i alle fall ikke slik den fortolkes av teologene.

Egypterne og kaldeerne henla fødselen av sine *guddommelige dynastier* til den periode da den kreative jord befant seg i sine siste fødselssmerter, da den frembrakte de forhistoriske fjellkjedene, som siden er forsvunnet, sine hav og kontinenter. Overflaten var dekket av «et dypt mørke, og i dette (sekundære) kaos fantes opphavet til alle ting», som etter hvert ble utviklet på kloden. Våre geologer har funnet at det var en slik jordisk katastrofebrann i de tidlige geologiske periodene, for mange hundre millioner år siden.²¹ Når det gjelder selve tradisjonen, så finnes den i ethvert land i hver sin nasjonale form.

Det er ikke bare Egypt, Hellas, Skandinavia eller Mexico som har sin Tyfon, Pyton, Loke og sine «fallende» demoner, men også Kina. I *King* sies det at som følge av et opprør mot *Ti* ved en overmodig ånd, som sa han var *Ti*, ble syv kor av himmelske skarer forvist til jorden, som «*frembrakte forandringer i hele naturen*, og selve himmelen *bøyde seg ned og forente seg med jorden*».

Og i «Y-King» står det: «Den flygende dragen, stolt og opprørsk, lider nå og dens overmot er straffet. Den trodde den skulle regjere i himmelen, men den regjerer bare på jorden».

Videre sier *Tshoon-Tsieoo* allegorisk: «en natt opphørte stjernene å skinne i mørket, de forlot det og falt som regn ned på jorden, *hvor de nå er skjult*». Disse stjernene er monadene.

Kinesisk kosmologi har sin «flammeherre» og sin «himmelsk jomfru» med små «ånder til å hjelpe og tjene seg, og store ånder for å bekjempe de som er andre guders fiender». Men alt dette beviser ikke at de nevnte allegorier er *overleveringer* eller *profetiske skrifter* som alle gjelder kristen teologi.

Det beste bevis man kan tilby kristne teologer om at Bibelens esoteriske betydning, i begge testamenter, omhandler samme ide som i vår arkaiske lære – er at «englenes fall» som bare henviser til inkarnasjoner av englene, «som hadde brutt gjennom de syv sirkelene» – finnes i *Zohar*. Simeon Ben Jochais kabbala er sjelen og essensen i dens allegori, likesom den senere *kristne* kabbala er de mosaiske bøker «svøpt i mørke». Og den sier (i Agrippamanuskriptene):

«Kabbalaens visdom bygger på vitenskapen om likevekt og harmoni.»

«Krefter som manifesterer seg uten først å være i likevekt forsvinner i rommet» («i likevekt» betyr differensiert).

«Slik opphørte de første konger (guddommelige dynastier) i fortidens verden, de *selvfrembrakte* kjempfyrestene. De falt som rotløse trær og ble ikke lenger sett, for *de var skyggen av skyggen*», nemlig de skyggeaktige pitrienes *chhaya*, (som henspiller på «Edoms konger»).

«Men de som kom etter dem, som kom styrtende ned som fallende stjerner ble innhyllet i skyggene – og har overlevet til denne dag»: dhyaniene, som inkarnerte i de «tomme skyggene» og startet den menneskelige era.

Hver setning i fortidens kosmogonier viser overfor den som kan lese mellom linjene hvor like ideene er, selv om kledningen er ulik.

Den første lærdom esoterisk filosofi gir er at den ukjente årsak, verken bevisst eller ubevisst, ikke starter evolusjonen, men bare periodisk viser *ulike aspekter av seg selv* overfor *sansende sinn*. Det

¹⁷ *Matteus* 23,27.

¹⁸ *Lukas*, 10,18.

¹⁹ Den protestantiske bibel definerer *enfoldig* Behemoth som «*elefanten* som noen tror». (Se noten til Job 40, 19 i den autoriserte versjonen av bibelen.)

²⁰ *Job*, 40, 14.

²¹ Astronomen vet imidlertid ingenting om stjerner som har *forsvunnet* uten de har forsvunnet fra synlighet, aldri fra eksistens, siden den astronomiske vitenskap ble kjent. Midlertidige stjerner er *variable* stjerner, og det antas at Keplers og Tycho Brahes *nye* stjerner kan være det samme.

kollektive sinn – det universelle – sammensatt av ulike og talløse herskare av kreative makter, uansett hvor ubegrenset det er i manifestert tid er det likevel begrenset sammenlignet med det ufødte og uforgjengelige rommet i dettes høyeste vesentlige aspekt. Det som er begrenset kan ikke være perfekt. Derfor finnes det ufullkomne vesener innen herskarene, men de er ikke *djevler* eller «ulydige engler» av den enkle grunn at de alle er styrt av lov. *Asuraene* (eller kall dem med hvilket som helst navn), som inkarnerte, fulgte dermed en lov like uunngåelig som enhver annen. De hadde manifestert seg før pitriene, og etter hvert som tiden (i rommet) fortsatte i sykluser, var deres tur kommet – derav de talløse allegoriene (se del 2, §11, *Demon est Deus inversus*). Det var brahmanene som først anvendte navnet *asura* uten forskjell til alle de som satte seg imot narrespillet og ofrene, slik den store *asura* som kalles «Asurendra» gjorde. Det er sannsynligvis fra disse tider opphavet til forestillingen om demonen, som opponent og motstander, må finnes.

Den hebraiske Elohim, som i oversettelser kalles «Gud» og som skaper «lys», er identisk med arienes *asuraer*. De omtales også som «mørkets sønner», som en filosofisk og logisk kontrast til det evige og uforanderlige lyset. De første zoroastrerne trodde ikke at ondskap eller mørke *sameksisterte* med godhet og lys og ga samme forklaring. Ahriman er den manifesterte *skygge* av AHURA-MAZDA (*Asuramazda*), som selv utgår fra *Zeruana Akerne*, den «bunnløse (sirkel av) tid» eller den ukjente årsak. «Dets herlighet», sier de om sistnevnte, «er for opphøyet, dets lys for strålende til at verken det menneskelige intellekt eller dødeliges øyne kan oppfatte og se det». Dets primære utstrømning er *evig lys*, som etter tidligere å ha vært skjult i MØRKE ble kallet til å manifestere seg selv og dermed formet *Ormazd*, «livets konge». Han er den «førstefødte» i den UENDELIGE TIDEN, men som lik hans eget motstykke (preeksisterende åndelig ide) har levd i mørket i all evighet. De seks Amshapendene (syv med ham selv, den høyeste av dem), de opprinnelige åndelige englene og menneskene er kollektivt hans *Logos*. De zoroastriske amshapendene skapte også verden på seks dager eller perioder, og hvilte på den syvende, mens den syvende er den første perioden eller «dagen» innen esoterisk filosofi (den primære skapelse innen arisk kosmogoni). Det er denne mellomliggende eon som er *prologen* til skapelsen, som står på grensen mellom den uskapte evige årsak og de frembrakte virkningene, en tilstand av voksende aktivitet og energi som det første aspekt av den evige, uforanderlige stillheten. I 1. Mosebok, hvor det ikke er anvendt noen metafysisk energi, men bare en uvanlig oppfinnsomhet og kyndighet for å tilsløre den esoteriske sannhet, startet «skapelsen» ved manifestasjonens tredje stadium. «Gud» eller *Elohim* er de «syv regenter» i Pymander. De er identisk med alle andre skapere.

Men selv i 1. Mosebok antydes den *perioden* ved det avbrutte bilde og «mørket» som viste dypt. *Alahim* sies å «skape» – det vil si å bygge eller frembringe de to eller «tofoldige himlene» (ikke himmelen og jorden); som i korthet betyr at de skilte den øverste, manifesterte (engle-)himmelen eller bevissthetsplanet fra det lavere og jordiske plan, og de (for oss) evige og uforanderlige *eon*er fra de periodene som er i rommet, tid og varighet, himmelen fra jorden, det ukjente fra det – for de uinnvidde – KJENTE. Det er meningen med følgende setning i Pymander, som sier: «TANKEN, den guddommelige, som er LYS og LIV (*Zeruana Akerne*) frembrakte ved dens ORD eller første aspekt «den andre, virkende TANKE, som ved å være guden for ånd og ild bygget syv regenter, som omsluttet innen sin sirkel sanseverdenen, kalt «fatal skjebne». Dette henviser til karma. De «syv sirklene» er de syv planetene og planene, og de syv usynlige åndene i englesfærene, hvis synlige symboler er de syv planetene,²² de syv *rishier* i Storebjørn og andre symboler. Som Roth sier om *Adityaene*: «de er verken sol eller måne, eller stjerner, eller daggry, men evige opprettholdere av det lysende livet som finnes bak alle disse fenomener».

Det er de – de «syv herskarene» – som etter å ha «betraktet byggmesterens plan i sin fader (den guddommelige tanke), som Pymander sier det, *begjærte* å utføre (eller bygge verden med dens skapninger) tilsvarende, for etter å være født «innen operasjonssfæren» – det manifesterte univers – fulgte de den manvantariske LOV. Og nå kommer vi til den andre delen av avsnittet, eller to avsnitt smeltet sammen til ett for å skjule den fulle mening. De som var født innen operasjonssfæren var «brødrene som elsket ham». Dette «ham» var de opprinnelige englene, *asuraene*, Ahriman, Elohim – eller «Guds sønner», hvor *Satan* inngikk – alle de åndelige vesener som ble kalt «mørkets engler», fordi dette mørke er *absolutt* lys, et faktum som nå er helt oversett om det ikke er fullstendig glemt innen teolo-

²² Et annet bevis hvis det kreves om at fortidens innvidde kjente til mer enn syv planeter finnes i Vishnu Purana, bok II, kap. 12, hvor Parasara i beskrivelsen av de vogner som var tilknyttet Dhruva (polstjernen) taler om «vognene til de NI planetene», som er tilknyttet med luftige bånd.

gien. Likevel må åndeligheten blant disse mye utskjelte «lysets sønner» som er mørket, åpenbart være like stor som neste ordens engler, som de eterisk må være, sammenliknet med tettheten av det menneskelige legeme. De førstnevnte er de «førstefødte» og står derfor så nær grensen for den rene, slumrende ånd at de blir «PRIVASJONER» – i aristoteles forstand – eller *feruerne* eller de ideale typer for de som fulgte. De kunne ikke skape materielle, *kroppslige ting* og derfor ble de med tiden omtalt som å *ha nektet* å skape, slik «Gud» hadde befalt dem å gjøre – eller Å HA GJORT OPPRØR.

Dette kan kanskje forklares ved prinsippet i den *vitenskapelige* teori som forteller om lys og lyd og virkningen av to bølger av samme lengde. «Hvis to lyder har samme intensitet, vil de sammen frembringe en lyd som er fire ganger sterkere enn hver av dem, mens deres interferens frembringer *absolutt stillhet*.»

I sin forklaring av «vranglæreene» i sin tid, viser Justin Martyr alle religioners identitet ved deres opprinnelse. Den første *begynnelse* er uforanderlig den *ukjente* og PASSIVE guddommen, som det utstrømmer en viss aktiv makt eller kraft ut av, et mysterium som noen ganger kalles VISDOM, andre ganger SØNNEN og ofte Gud, engel, Herre og LOGOS.²³ Disse siste benevnelsene anvendes noen ganger om den første utstrømning, mens den i flere systemer utgår fra den første androgyne eller dobbelte stråle som i begynnelsen frembringes av den usette. Philo skildrer denne visdommen som mannlig og kvinnelig. Men selv om dens første manifestasjon hadde en begynnelse, for den utgikk fra *Oulum*²⁴ (Aiôn, tid), den høyeste av eonene når den utgikk fra Faderen, hadde den likevel vært hos ham *før all skapelse*, for den var del av ham.²⁵ Derfor kaller Philo Judæus Adam Kadmon «tanke» (Bythos' Ennoia i de gnostiske systemer). «Tanken,²⁶ la den kalles Adam».

Slik magerne gamle bøker forklarer det, blir hele *hendelsen* klarlagt. En ting kan bare eksistere gjennom sin motsetning, forklarer Hegel oss, og bare litt filosofi og åndelighet kreves for å forstå opphavet til dette senere dogme, som er så satanisk og djevlesk i sin kalde og grusomme ondskap. Magerne redegjorde for det ondes opphav i sin eksoteriske lære på denne måten: «Lys kan bare frembringe lys og kan aldri bli opphavet til ondskap»; hvordan var så ondskapen frembrakt, siden det ikke var noe som var likt eller kunne jamføres med lys i sin frembringelse? Lys, sier de, frembrakte mange vesener, som alle var åndelige, lysende og mektige. Men en av DE STORE (den «store Asura», Ahriman, Lucifer, osv.) hadde en *ond tanke*, motsatt lyset. Han tvilte, og ved denne tvilen ble han mørk.

Dette er noe nærmere sannheten men likevel nokså mye på siden. Det var *ingen* «OND tanke» som skapte den motsatte makten, men TANKEN *i seg selv*. Noe som er tenkt og som derfor inneholder form og hensikt, er begrenset og må derfor naturligvis være i opposisjon til ren ro, den naturlige tilstand for absolutt åndelighet og fullkommenhet. Det var helt naturlig evolusjonens lov som markerte seg, en utvikling av mental utfoldelse, som differensierte seg fra ånd, som involverte og innviklet seg med materien, som den uimotståelig tiltrekkes av. Ideer er etter sin natur og essens som begreper relatert til objekter, sanne eller innbilte, motsetninger til den absolutte TANKE, det ukjennelige ALT, hvis mystiske virksomhet Herbert Spencer påstår det ikke kan sies noe annet om enn at «den ikke har noe slektskap med evolusjonen» (*Principle of Psychology*, side 474),²⁷ noe den visselig ikke har.

Zohar fremstiller det meget tankevekkende. Når «den hellige» (Logos) ønsket å skape mennesket, tilkalte han den *høyeste* engleskaren og sa dem hva han ønsket, men de *betvilte* visdommen av hans ønske og svarte: «Mennesket vil da ikke forbli en natt i sin herlighet». For dette ble de brent (utslettet) av «den hellige» Herren. Så tilkalte han en annen, en lavere hærs-kare, og sa det samme. Også de motsa «den hellige»: «Hvilket godt formål tjener mennesket?» spurte de. Likevel skapte Elohim mennesket, og når mennesket *syndet* kom hærs-karene til Uzza og Azael og kvitret til Gud: «Her er menneskesømmen du har laget», sa de. «Se, han har syndet!» Da svarte den hellige: «Hvis dere hadde vært blant dem (menneskene) hadde dere vært verre enn dem». Og han kastet dem fra sin opphøyede posisjon i himmelen og ned på jorden, og «de ble forandret (til mennesker) og syndet med jordens kvinner» (Zo-

²³ Justin: «Cum Tryphone», side 284.

²⁴ En inndeling som angir tid.

²⁵ Sanchoniathon kaller tiden den eldste eon, *protogonos*, den «førstefødte».

²⁶ I originalteksten står: «The mind, let it be named Adam». o.a.

²⁷ Det er betegnende for den ånd av paradoksalt fornektelse som er så vanlig i dag, at mens evolusjonshypotesen, slik Darwin og Hæckel har fremstilt den, er blitt akseptert innen vitenskapen, så er både universets evighet og preeksistensen av en *universell bevissthet* forkastet av moderne psykologer. «Skulle idealistene ha rett, er evolusjonslæren en drøm», sier Herbert Spencer.

har, 9,b). Dette er nokså tydelig. I 1. Mosebok nevnes det ikke at disse «Gudesønnene» (kap. 6) ble straffet for det. Den eneste henvisning i Bibelen er i *Judas brev* (6). «Og de engler som ikke tok vare på sin høye stand, men forlot sin egen bolig, de holder han bundet i evige lenker under mørket til dommen på den store dag». Dette betyr helt enkelt at de «englene» som var dømt til å inkarnere, er lenket til kjødet og materien gjennom *uvitenhetens mørke* til den «store dag», som alltid ankommer etter den syvende runde, etter avslutningen av «uken» på den SYVENDE SABBAT, eller i det post-manvantariske nirvana.

Hvor ekte esoterisk og i overensstemmelse med den hemmelige lære Hermes' «PYMANDER den guddommelige tanke» er, kan bare avdekkes fra den originale og opprinnelige oversettelsen til latinsk og gresk. Hvor forkvaklet den på den andre siden er blitt blant de europeisk kristne, kan sees ved bemerkningene og de ufriville *innrømmelser* St. Marc gjør i sitt *forord* og brev til biskopen av Ayre i 1578. Her fremstilles hele fasen av forvandling fra et panteistisk og egyptisk til en mystisk romerkatolsk avhandling, og vi ser hvordan PYMANDER er blitt det han er nå. Likevel kan vi selv i St. Marcs oversettelse finne spor av den virkelige PYMANDER – den «universelle tanke» eller «TANKEN». Dette er en *ordrett* oversettelse fra en gammel, fransk oversettelse, hvor originalen gis i fotnoten på sitt gammeldagse fransk:²⁸

«Syv mennesker (prinsipper) ble skapt i mennesket. . . Naturen av de syvs harmoni fra Faderen og ånden. Naturen . . . frembrakte syv mennesker i samsvar med de syv åndenes naturer . . . som potensielt hadde i seg de to kjønn.»

Metafysisk er Faderen og Sønnen det «universelle sinn» og de «periodiske univers», «engelen» og «mennesket». Det er SØNNEN og FADEREN på en og samme tid, i Pymander den *aktive* IDE og den *passive* TANKE som frembringer det samme, naturens radikale grunntone som avføder de syv tonene – de skapende kreftenes syvfoldige skala, til de syv fargene i et prisme, avfødt av den ene *hvite stråle*, eller LYS – som selv er skapt i MØRKE.

C. DE MANGE BETYDNINGER AV «KRIGEN I HIMMELEN».

Den hemmelige lære påpeker som et selvnlysende fakta at menneskeheten, kollektivt og individuelt, er sammen med hele den manifesterte natur, redskapet (*a*) for det ene, universelle prinsipp utånding i dets primære differensiering, og (*b*) av talløse «utåndinger» som utgår fra denne ENE UTÅNDING i dens sekundære og senere differensiering, ettersom naturen med dens mange *menneskeheter* fortsetter nedover mot plan av økende materialitet. Den primære utånding besjeler de høyere hierarkiene, den sekundære de lavere til stadig lavere plan.

Det er mange avsnitt i Bibelen som etter sitt utseende *eksoterisk* viser at denne tro en gang var *universell*, og det mest overbevisende er de to kapitlene Esekiel 28 og Jesaja 14. Kristne teologer må gjerne fortolke begge til å gjelde den store krigen før skapelsen, som et epos om Satans opprør, osv. om de så ønsker, men urimeligheten av en slik forestilling er altfor åpenbar. Esekiel retter sin klage og bebreidelse til kongen av Tyros, Jesaja til kong Ahas, som bedrev avgudsdyrking, som resten av nasjonen med unntak av noen få innvidde (såkalte *profeter*), som forsøkte å stoppe den på dens vei mot det eksoteriske eller avgudsdyrking, som er det samme. La leseren dømme.

I *Esekiel 28* sies det:

Menneskesønn, si til fyrsten av Tyrus: Så sier Herren Gud (som vi forstår det, «guden» KARMA): Fordi ditt hjerte opphøyer deg, og du har sagt «Jeg er en gud . . . og likevel er du et menneske . . . se jeg skal bringe fremmede over deg . . . og de skal trekke sverd mot din strålende visdom . . . og de skal styrte deg ned i avgrunnen . . . eller jordelivet.

²⁸ «SECTION 16 (kap. I). Mercure Trismegiste – PIMANDRE ...» «Oh, ma pensée, que s'ensuit il ? car je désire grandement ce propos. Pimandre dict, ceci est un mystère céle, jusques à ce jour d'hui. Car nature, soit mestant avec l'hôme, a produit le miracle très merveilleux, aiant celluy qui ie t'ay dict, la nature de l'harmonie des sept du père, et de l'esprit. *Nature ne s'arresta pas là*, mais continent a produit *sept hômes, selon les natures des sept gouverneurs* en puissance des deux sexes et esleuez ... La génération de ces *sept* d'est donnée en ceste manière . . . »

Her er et gap i oversettelsen, som delvis kan fylles ved å anvende Apuleius' latinske tekst. Kommentatoren, biskopen, sier : « Naturen skapte i ham (mennesket) syv mennesker (syv prinsipper).

Opphavet til «fyrsten av Tyrus» må finnes og søkes i de opprørende atlanternes, de store trollmennenes²⁹ «guddommelige dynastier». Det finnes ingen metafor i Esekiels ord, men denne gang faktisk *historie*. For røsten i profeten, stemmen til «Herren», hans egen ånd, som talte til ham, sa:

Fordi du har sagt: «Jeg er en gud, jeg sitter på guds sete (de guddommelige dynastier) *midt ute på havet*, og likevel er du et menneske . . . Ja, du er visere enn Daniel. Det finnes ingen hemmelighet de kan skjule for deg. Ved din visdom . . . har du økt din rikdom, og ditt hjerte er opphøyet på grunn av din rikdom. Derfor skal fremmede dra sine sverd mot din visdoms skjønnhet . . . De vil styrte deg ned . . . og du skal dø *som de ihjelslåtte dør midt ute på havet*. (Versene 3-8.)

Alle slike forbannelser er ikke *profetier*, bare *påminnelser* om atlanternes, «jordens giganters» skjebne.

Hva kan meningen med denne siste setningen være om den ikke beretter om atlanternes skjebne? Vers 17 sier: «ditt hjerte var opphøyet på grunn av din skjønnhet» må henvise til det «himmelske menneske» i Pymander, eller til de falne engler, som anklages for å ha falt på grunn av stolthet over den store skjønnhet og visdom som ble dem til del. Her finnes ingen metafor, unntatt kanskje i våre teologers forutinntatte forestillinger. Disse versene gjelder fortiden og tilhører mer oppnådd kunnskap ved innvielsesmysteriene enn til tilbakeskuende clairvoyance! Stemmen sier videre:

Du har vært i Eden, i Guds have (i Satyayuga), dekket av alskens edle stener . . . Dine trommer og fløyter *var gjort i stand for deg* fra den dag *du ble skapt* . . . *Du var en salvet kjerub* . . . Du har gått opp og ned blant gløden- de steiner . . . Du var perfekt i din ferd fra den dag du ble skapt til det ble funnet urett i deg. Derfor vil jeg kaste deg ut av *gudfjellet* og tilintetgjøre deg . . .

Med «gudfjellet» menes «*gudenes fjell*» eller Meru, hvis representant i den fjerde rase var Atlasfjellet, den *siste form av en av de guddommelige titanene* og på den tid så høy at fortidens mennesker trodde himmelen hvilte på den topp. Assisterte ikke Atlas kjempene i deres krig mot gudene? (Hyginus.) En annen versjon viser at *fabelen* stammer fra Atlas – sønn av Iapetus og Clymene – sin forkjærlighet for astronomi, og at han av den grunn oppholdt seg på de høyeste fjelltopper. Sannheten er at Atlas, «*gudenes fjell*», symboliserer den fjerde rase og hans syv døtre, atlantidene, som symboliserer de syv underrasene. Ifølge sagnet var Atlasfjellet tre ganger høyere enn det er nå, fordi det siden har sunket to ganger. Det er av vulkansk opphav, og derfor sier stemmen innen Esekiel: «Jeg vil *frembringe en ild fra midten av deg*, som vil fortære deg», osv (v. 18). Det betyr visseilig ikke, slik flere oversettelser viser at denne ilden skulle komme fra midten av Tyrus-fyrsten eller hans folk, men fra Atlasfjellet, som symboliserte en stolt rase, som mestret magi, kunst og sivilisasjon, hvor de siste overlevende ble utslettet nesten ved foten av denne en gang så gigantiske fjellkjede.

Derfor: «du er blitt et skremsel, og du er borte for *alltid*» – da både rasens navn og dens skjebne nå er fjernet fra menneskers minne. Husk at nesten enhver fortidig konge og prest var en innvidd, og at det fra slutten av fjerde rase har vært konflikt mellom innvidde fra *høyresiden* og *venstresiden* av veien, og til sist at Edens have omtales av andre enn jødene av den *adamittiske* rase, da selv farao sammenlignes med det vakreste treet i Eden av den samme Esekiel, som viser at «alle Edens trær, de ypperste og beste av Libanon . . . styrket seg i jordens nedre del . . .», for «også de gikk ned i dødsriket med ham» (farao)³⁰ til de nedre deler, som faktisk er havbunnen, etter at havet hadde åpnet seg og fortært både atlanternes land og dem selv. Har man dette klart for seg og sammenligner de ulike beretningene, finner man at kapitlene 28 og 29 av Esekiel verken gjelder Babylon, Assyria eller Egypt, siden ingen av disse er ødelagt. De har bare falt i ruiner på *overflaten* og ikke *under* jorden – i motsetning til Atlantis og de fleste av dens nasjoner. Og man vil innse at de innviddes «Edens have» ikke vare noen myte, men en lokalitet som nå er oversvømt. Lyset vil demre, og man vil verdsette slike setninger som dette for deres sanne, esoteriske verdi: «Du har vært i Eden . . . du var på Guds hellige fjell» – for enhver nasjon hadde og mange har fremdeles *hellige fjell*, som Himalaya-topper, Parnassos og Sinai. Alle disse var innvielsessteder og oppholdssteder for *lederne* av fortidens og selv moderne adepters samfunn. Og videre: «Se på Assur (hvorfor ikke en atlant, en innvidd?), en seder på Liba-

²⁹ Se den siste kommentaren til den 12. sangen, versene 47-49.

³⁰ Den eneste farao Bibelen viser går ned i Rødehavet var den konge som forfulgte israelittene, som ikke er navngitt, kanskje av meget gode grunner. Fortellingen bygger sikkert på en atlantisk legende.

non . . . som var høyere enn alle andre trær . . . ingen seder i Guds have kunne skjule ham . . . slik at alle Edens trær . . . misunte ham» (Esekiel 31, 3-9).

I hele Lille-Asia ble innvidde kalt «rettferdighetens trær» og Libanons sedertrær, slik som noen av Israels konger. Det samme ble Indias store adepter, men bare de som tilhørte venstreveien. Når Vishnu Purana beretter at «verden var dekket av trær», mens prachetasaerne – som «tilbrakte 10.000 spartanske år i det store havet» – var oppslukt i sin hengivenhet, henviser allegorien til atlanterne og adeptene av den begynnende femte rase – arierne. Andre «trær (adept-trollmenn) spredde seg og formørket den ubeskyttede jorden, og folket omkom . . . ute av stand til å arbeide i ti tusen år». Så kommer vismennene – rishiene av den ariske rase, som ble kalt prachetasaer – «frem fra dypet»,³¹ og med vind og flammer som strømmet ut av deres munn ødela de skammelige «trærne» og hele planteriket, inntil Soma (månen), herskeren over planteriket, beroliger dem ved å gå i allianse med adeptene av høyreveien, som han tilbyr som brud Marisha, «trærnes avkom».³² Meningen er det som er meddelt i sangene og kommentarene i bok II. Den gjelder den store striden mellom «Guds sønner» og den mørke visdommens sønner – våre forfedre, eller atlanterne og de ariske adeptene.

Hele denne periodes historie er allegorisk fremstilt i *Ramayana*, som er en mystisk beretning i episk form og striden mellom Rama – den første konge av de tidlige ariers guddommelige dynasti – og Ravana, som symbolsk personifiserte den atlantiske (Lanka) rasen. Den første var inkarnasjonen av solguder, den andre av månedevaer. Dette var den store kampen mellom godt og ondt, mellom hvit og sort magi, for de guddommelige krefters herredømme over de lavere jordiske eller kosmiske makter. Hvis den studerende vil forstå den siste påstanden bedre, bør han vende seg til *Anugita*-perioden i Mahabharata, 5. kapittel, hvor Brahmana sier til sin hustru: «Jeg har ved hjelp av mitt selv fornemmet det sete innen selvet, hvor Brahman oppholder seg fri fra både motsetninger og månen, som sammen med ilden (eller solen) opprettholder (alle) vesener (som) drivkraften i det intellektuelle prinsipp.» Månen er gud over tenkningen (manas), men bare på det lavere plan. «Manas er tofoldig – lunar på den lavere og solar på den øvre del», sier en kommentar. Det vil si at den i sitt høyere aspekt trekkes mot buddhi, og i sitt lavere senker seg ned til og lytter til stemmen av sin dyriske sjel full av selviske og sensuelle begjær, og i dette finnes mysteriet i en adepts som i et profant menneskes liv, og likedan i skillet mellom det guddommelige og det dyriske menneske etter døden. I *Ramayana*, der hver linje må leses esoterisk, formidles med storslagen symbolikk og allegori prøvelsene for både mennesket og sjelen. «Innen kroppen, i midten av alle de livsvinder (prinsipper?) som beveger seg i kroppen og oppsluker hverandre,³³ flammer Vaishvana-ilden opp syvfoldig, hvor «jeg» er målet,» sier Brahmana.³⁴

Men hoved-«sjelen» er *manas* eller sinnet. Derfor sies Soma, månen, å gå i allianse med den solare delen av det, personifisert som prachetasaene. Men av de syv nøklene som åpner *Ramayanas* syv aspekter, som alle andre skrifter, er dette bare en – den metafysiske.

Symbolikken med «treet» for ulike innvidde var nesten universell. Jesus kalles «livets tre» og likeså alle adepter av den gode lov, mens de på venstreveien omtales som «visnende trær». Døperen Johannes snakker om «øksen» som «ligger ved roten av trærne» (Matteus 3, 10), og Assyrerkongens armer kalles *trær* (Jesaja 10, 19).

Den virkelige mening med Edens have ble tilstrekkelig forklart i «*Isis Unveiled*».

Forfatterinnen har mer enn en gang blitt møtt med overraskelse over at *Isis* inneholder så lite av den lære som nå legges frem. Det er helt feilaktig, fordi henvisningene til denne lære er mangfoldig, selv om selve læren ikke ble presentert. Tiden var ikke moden da, og det er den ennå ikke til å fortelle alt. «Ingen atlantere, eller den fjerde rase som var før vår femte rase, er nevnt i «*Isis Unveiled*», skrev en kritiker av «Esoteric Buddhism» en dag. Jeg, som skrev *Isis Unveiled*, påstår at atlanterne ble nevnt

³¹ Vishnu Purana I, kap. 15.

³² Dette er ren allegori. Vann er symbol for visdom og okkult lære. Hermes symboliserte denne hellige vitenskap med ild-symbolet og de nordlige innvidde med symbolet for vann, som er stammer fra *Nara*, «Guds ånd» eller *Paramatman*, den «høyeste sjel» sier Kuuluka Bhatta, da Narayana betyr «han som bor i dypet» eller som er styrtet ned i visdommens vann – der «vann betyr Naras kropp» (*Vayu*). Herifra stammer påstanden om at de i 10.000 år levde spartansk «i det store havet», som de stiger opp av. Ea, visdommens gud, er den «sublime fisk», mens Dagon eller Oannes er den kaldeiske menneskefisk, som stiger opp av vannene for å undervise i visdom.

³³ Dette forklares av den kyndige oversetteren av *Anugita* i en fotnote (side 258) med disse ordene: Meningen synes å være slik: forløpet av det verdslige livet skyldes livsvindenes virksomhet, som er knyttet til SELVET og fremkaller dets manifestasjon som individuelle sjeler.

³⁴ «Vaisvanara (eller Vaishvanara) er et ord som ofte anvendes for å betegne selvet», forklarer Nilakantha.

som våre forgjengere, nemlig i 1. bind på side 133 ved omtalen av Jobs bok. For hva kan være klarere enn dette: «I originalteksten er det istedenfor «døde ting» skrevet døde *refaim*, kjemper eller mektige primitive mennesker, hvor «evolusjonen» *en dag vil spore vår nåværende rase.*» Det inviteres til å gjøre dette nå, da dette vinket er forklart helt åpent, men evolusjonsforskere vil like sikkert vegre seg for å gjøre det i dag som de gjorde for ti år siden. Vitenskapen og teologien er imot oss. Derfor stiller vi spørsmål ved begge og må gjøre det i selvforsvar. På grunnlag av uklare metaforer spredd blant profetene og av Johannes åpenbaring, en storslagen men omredigert versjon av Enoks bok, på dette usikre grunnlaget bygget den kristne teologi sitt dogmatiske epos om krigen i himmelen. Den gjorde mer enn det: den anvendte de symbolske visjonene, som var forståelige bare for innvidde, som søyler og støtte for hele sin omfangsrige religionsbygning, og nå viser det seg at søylene er meget svake rør, og at hele den utpekulerte strukturen holder på å bryte sammen. Hele det kristne systemet hviler på disse *Jakin* og *Boaz* – de to motsatte kreftene av godt og ondt, Kristus og Satan, ἀγαθαί και δυνάμεις. Fjern kristendommens hovedstøtte om de falne englene, og Edens lysthus forsvinner i den tynne luft sammen med Adam og Eva, samt at Kristus i sin eksklusive rolle som den ene gud og frelser, og som det forsonende offer for dyremennesket synder, blir en ubrukelig og meningsløs myte.

I et gammelt nummer av *Revue Adcheologique* for året 1845 (side 41) bemerker den franske forfatter M. Maury:

Denne universelle strid mellom gode og onde ånder synes bare å være fortsettelsen av *en enda eldre og fryktelige strid*, som ifølge en gammel myte fant sted før skapelsen av universet mellom de trofaste og de opprørske legioner.

Enda en gang, det er bare et spørsmål om prioritet. Hadde *Johannes åpenbaring* blitt skrevet i den vediske perioden, og var man ikke sikker på om den ikke var en annen versjon av *Enoks bok* og dragelegender fra en hedensk fortid, kunne allegoriens storslagne skjønnhet ha påvirket kritikernes mening i favør av den kristne fortolkning av den første krigen, hvis slagmark var stjernehimmelen og de første slåsskjemper var englene. Slik saken står nå, må man imidlertid spore åpenbaringen hendelse for hendelse, til andre og langt eldre visjoner. For bedre å kunne forstå de apokalyptiske allegoriene og det esoteriske *epos* ber vi leseren å slå opp i *Åpenbaringen* og lese kapittel 12, fra 1. til 7. vers.

Denne teksten har flere meninger og mye er blitt klarlagt med henblikk på denne universelle mytes astronomiske og numeriske nøkler. Det som gis her er et fragment og noen få vink om dens hemmelige mening, da den beretter om en virkelig krig mellom innvidde fra to skoler. Det finnes mange og ulike eksisterende allegorier som er bygget på samme grunnlag. Den sanne beretning som formidler den fulle esoteriske mening finnes i hemmelige bøker, men forfatterinnen har ikke hatt tilgang til dem.

Blant eksoteriske verker kan muligens episoden med Taraka-krigen og noen esoteriske kommentarer gi noen vink. I enhver Purana er hendelsen beskrevet med mer eller mindre variasjoner, noe som viser dens allegoriske karakter.

I de eldste vediske ariers mytologi som i senere *puraniske* beretninger nevnes Budha den «vise», som var «vel bevandret i den *hemmelige* visdom», som er personifisert ved planeten Merkur. *Hindu Classical Dictionary* krediterer Budha for å ha forfattet en hymne i Rig Veda. Derfor kan han ikke på noen måte være «oppdiktet senere av brahminene» men må virkelig være av langt eldre opphav.

Ved å undersøke hans avstamning eller hans teogoni fremkommer følgende fakta. Som myte er han sønn av Tara, den «gullfargede Brihaspatis» hustru og av «Soma» den (mannlige) måne, som lik Paris brakte sin nye Helena av det hinduiske sideriske kongerike bort fra hennes husband, noe som forårsaket stor strid og *krig* i Swarga (himmelen). Hendelsen fremkaller en krig mellom gudene og asuraene. Kong Soma finner allierte i Usana (Venus), lederen for danavaerne, mens gudene ledes av Indra og Rudra, som slutter seg sammen med Brihaspati, som bistås av Sankara (Shiva), som har gått i lære hos Brihaspatis far Angiras og derfor støtter hans sønn. Indra er her den indiske prototyp av Mikael, erkestrateg og beseirer av «dragens» engler – da et av hans navn er *Jishnu*, «leder av (den himmelske) hærskaeren». Begge kjemper, slik noen titaner gjorde mot andre titaner som forsvar mot hevnefulle guder – for Jupiter *tonans* (i India er Brihaspati planeten Jupiter, noe som er et pussig sammentreff), den andre til støtte for den stadig dundrende Rudra Sankara. I løpet av denne krigen blir han sveket av sin livgarde, stormgudene (Maruts). Fortellingen er meget tankevekkende i noen av sine detaljer.

La oss undersøke noen av dem og forsøke å oppdage deres mening.

Den ledende genius eller «regent» for planeten Jupiter er Brihaspati, den krenkede husbonden. Han er lærer eller den åndelig guru for gudene, som representerer de skapende maktene. I Rig Veda kalles

han *Brahmanaspati*, et navn som betyr «en gud som personifiserer *virkningene fra de som tilber gudene*». Derfor representerer Brahmanaspati materialisasjonen av den *guddommelige nåde* så å si ved hjelp av ritualer og seremonier, eller eksoterisk tilbedelse.

«TARA»³⁵ – hans hustru – personifiseres på den andre siden av de makter som er innvidd i *Gupta Vidya* (hemmelig kunnskap), hvilket vil fremgå.

SOMA er astronomisk månen, men i mystisk forstand er det også navnet på den hellige drikk som brahminene og de innvidde drakk under mysteriene og offerseremoniene. Soma-planten er *asclepias acida*, som gir en saft som den mystiske *Soma*-drikken lages av. Bare rishienes etterkommere, de store mysteriers *Agnihotra* (ildprester) kjente til alle dens krefter. Men den *sanne* Somas virkelige egenskap var (og *er*) å gjøre den innvidde til et nytt *menneske* etter at han er *gjenfødt*, nemlig når han begynner å leve i sitt *astrallegeme*,³⁶ for når hans åndelige natur overgår hans fysiske, vil han snart bryte forbindelsen og skille seg fra dens eteriske form.³⁷

Soma ble aldri i gamle dager gitt til en ikke-innvidd brahman, de enkle *grihasta* eller prester som fulgte det eksoteriske ritualet. Derfor representerte Brihaspati – selv om han var «guru for gudene» – likevel den bokstavtro tilbedelsen. Det er Tara, *hans hustru* – symbol for en som, selv om hun er tilknyttet dogmatisk tilbedelse, lengter etter sann visdom – som innvies i hans mysterier av kong *Soma*, giveren av denne visdommen. Derfor meddeler allegorien at *Soma bærer henne bort*. Resultatet av dette er Budhas fødsel – *esoterisk visdom* – (Merkur, eller Hermes i Hellas og i Egypt). Han beskrives som «så vakker» at selv husbonden, selv om han vet godt at Budha ikke er et resultat av hans *bokstavtro* tilbedelse – gjør krav på den «nyfødte» som sin sønn, frukten av hans rituelle og meningsløse former.³⁸ Dette er, *i korthet*, en av meningene med allegorien.

Krigen i himmelen gjelder flere hendelser av dette slag på flere ulike tilværelsesplan. Det første er et rent astronomisk og kosmisk faktum med henblikk på kosmogoni. John Bentley trodde at hinduenes *krig i himmelen* bare var et bilde som henviste til beregning av tidsperioder (se Bentley's *Hindu Astronomy*).³⁹

Han trodde dette tjente som et forbilde for de vestlige nasjoners legende om *titanenes krig*, og forfatteren tar ikke helt feil, men har heller ikke helt rett. Hvis himmelens forbilde gjelder den *premanvantariske* periode og hviler fullstendig på kunnskapen om kosmogoniens plan og utvikling, som de ariske innvidde påsto de hadde,⁴⁰ så er *titanenes krig* bare en legendarisk og guddommelig kopi av en virkelig krig som fant sted i den himalayiske *kailasa* (himmel) istedenfor i dypet av det kosmiske interplanetariske rom. Det er beretningen om den fryktelige striden mellom «Guds sønner» og den

³⁵ Se Dowsons *Classical Dictionary*.

³⁶ Se «The Elixir of Life» i «Five Years of Theosophy».

³⁷ Deltakeren i *Soma* finner seg både lenket til sin eksterne kropp og samtidig borte fra den i sin åndelige form. Frigjort fra sin eksterne kropp hever han seg så lenge det varer opp i eterisk høyere regioner og blir faktisk «som en av gudene» og beholder samtidig i sin fysiske hjerne erindringen om hva han ser og lærer. I klar tale er *Soma* frukten fra kunnskapens tre som de sjalu Elohim forbød Adam og Eva eller *Jah-ve*, «for ellers skulle mennesket bli som en av oss».

³⁸ Vi ser det samme i moderne, eksoteriske religioner.

³⁹ «*Historical Views of Hindu Astronomy*». Ved å sitere fra verket med henblikk på Aryachatta, som det sies ga en svært nær tilnærming av denne sanne relasjon blant mange beregningsmåter for verdien av π , gjengir forfatteren av «Source og Numbers» en merkelig påstand. Det sier at hr. Bentley «var vel kjent med hinduenes astronomiske og matematiske kunnskaper . . . derfor må etterfølgende påstand fra hans side betraktes som autentisk: «Det finnes et bemerkelsesverdig trekk blant flere østlige og fortidige nasjoner for *iherdig å skjule denne slags hemmelige kunnskap, og det gjelder særlig hinduene*. Det som ble utgitt for allmennheten og underkastet offentlig granskning, var bare en tilnærming av en mer eksakt men skjult kunnskap.» Denne formulering fra Bentleys side vil på merkelig måte eksemplifisere påstanden og forklare at hinduenes *eksoteriske* astronomi og vitenskaper var hentet fra et eksakt system som overgikk det europeiske, som Bentley selv stolte på og som var langt mer avansert enn den hinduiske kunnskapen for enhver tid og enhver generasjon.

Dette var uheldig for Bentley, men det forringer ikke de fortidige hinduiske astronomers prestasjoner, som alle var innvidde.

⁴⁰ Den hemmelige lære forklarer at enhver hendelse av universell viktighet, som geologiske naturkatastrofer ved slutten av en rase og ved begynnelsen av en ny – som hver gang innebærer store forandringer for menneskeheten, åndelig, moralsk og fysisk – er forberedt og gjennomtenkt så å si, i vårt planetsystems himmelske regioner. Astrologi bygger fullstendig på denne mystiske og intime forbindelsen mellom himmellegemer og menneskeheten, og dette er en av de store hemmelighetene ved innvielser og okkulte mysterier.

fjerde og femte rases «skyggenes sønner». Det er på disse to hendelser, sammenblandet av legender lånt fra eksoteriske beretninger om den krigen asuraene førte mot gudene, som enhver senere nasjonal legende om temaet er bygget.

Esoterisk er *asuraene*, som senere er forvandlet til onde ånder og lavere guder, som stadig fører krig mot de *store* gudene – guder for den hemmelige visdommen. I de eldste delene av Rig Veda, er de åndelige og *guddommelige*, og begrepet *asura* anvendes om den høyeste ånden, som er den samme som zoroasternes store Ahura. (Se Darmesteter's VENDIDAD.) Det var engang da selv gudene Indra, Agni og Varuna tilhørte *asuraene*.

I Aitareya Brahmana ble Brahma-Prajapatis ånde (*asu*) levende og av denne ånden skapte han asuraene. Senere, etter krigen, ble asuraene kalt gudenes fiender. Derav «*a-sura*», hvor den første «*a*» er en negativ forstavelse – eller «*ikke-guder*» – hvor gudene betegnes som «*suraer*». Dette forbinder dermed *asuraene* og deres «*hærskarer*», som oppregnes nedenfor – med de «*falne engler*» innen de kristne kirker, et hierarki av åndelige vesener som finnes i alle panteoner i fortidige og selv moderne nasjoner – fra zoroasternes og helt frem til kinesernes. De er sønner av den opprinnelige kreative utånding ved begynnelsen av enhver ny mahakalpa eller manvantara, med samme rang som de engler som forble «*trofaste*». De var *alliert med Soma* (den *esoteriske visdommens* forelder) og motstandere av *Brihaspati* (som representerte rituell eller *seremoniell* tilbedelse. De er åpenbart blitt nedgradert i tid og rom til oppopperende makter eller demoner av de som ledet seremoniene på grunn av deres opprør mot hykleri, vanhelligelse og bokstavtro.

Hva er så den reelle karakter av alle de som kjempet sammen med dem? De er (1) *usanaene*, eller «*hærskarer*» fra planeten Venus, som i den romerkatolske kirken er blitt *Lucifer*, «*morgenstjernens*» genius (se Jesaja, 14, 12), *tsaba* eller «*Satans*» hær. (2) *Daityarne* og *danavaene* er titanene, demoner og kjemper vi finner i Bibelen (1. Mosebok 6.) – «*gudesønnenes*» og «*menneskedøtrenes*» avkom. Slektstavnet deres viser deres antatte karakter og røper samtidig brahminenes hemmelige *animus*, for de er *kratidwishaer* – «*fiender av ofringer*» eller eksoterisk *humbug*. Dette er de «*hærskarer*» som kjempet mot Brihaspati, som representerte de *eksoterisk* populære og nasjonale religioner, og Indra – gud for den *synlige* himmel eller firmamentet, som i den tidligere *veda* var den høyeste guden i den kosmiske himmel, en passende bolig for en *utenom*-kosmisk og personlig gud, høyere enn noen eksoterisk tilbedelse noensinne kan nå.

(3) Så kommer nagaene,⁴¹ *sarpaene* (slangene eller serafene). Også disse viser sine egenskaper ved deres billedtegn's hemmelige betydning. I mytologien er de *halvgudelige* vesener med et menneskelig ansikt og en drages hale. De er derfor unektelig den jødiske *serafim* (etter *Serapis* og *Sarpa*, slange), i flertall *saraf*, «*brennende, ildaktig*». (Se Jesaja, 6,23.) Kristen og jødisk englelære skiller mellom *serafim* og *cherubin* eller cheruber, som er nr. 2 i rekkefølge. Esoterisk og kabbalistisk er de identiske, da *cherubin* bare er navn for de bilder eller likheter av enhver avdeling innen de himmelske hærskarer. Som oppgitt tidligere er dragene og *nagaene* navn gitt de innvidde eremitter på grunn av deres store visdom og åndelighet og deres liv i huler. Når Ezekiel derfor anvender adjektivet *cherub* til kongen av Tyrus, og forteller ham at på grunn av hans *visdom* og *forståelse* er det *ingen hemmelighet* som kan skjules for ham (28,3), så fremstår han for en okkultist kanskje som en «*profet*», likevel som en tilhenger av *eksoterisk* gudsydning, som fordømmer en *innvidd* av en annen skole og ikke mot en innbilt Lucifer, en cherub som er falt ned fra stjernene og deretter fra Edens have. Derfor er den såkalte «*striden*» i en av dets mange betydninger også en allegorisk beretning om striden mellom to klasser adepter – på høyre- og venstreveien. I India var det tre klasser rishier, som var de først kjente adepter: de kongelige eller Rajarshiene, konger og fyrster som valgte et asketisk liv, de guddommelige devarshiene, sønner av Dharma og Yoga; og Brahmarshiene, etterfølgere av de rishier som grunnla brahmanenes *gotraer* eller kasteordenen. Ser vi bort fra de mytiske og astrologiske nøklene, så viser den hemmelige lære at mange atlantere tilhørte disse inndelingene og at det var strider og kriger mellom dem, *de facto* og *de jure*. Narada, en av de største rishiene, var en *Devarishi*, og han fremstilles i stadig og evigvarende konflikt med Brahmâ, Daksha og andre guder og vismenn. Derfor kan vi trygt påstå at uansett den *astronomiske* betydningen av denne universelt, aksepterte legenden, så er dens menneskelige side basert på virkelige og historiske hendelser, som er tilpasset teologiske dogmer for å tjene

⁴¹ *Nagaene* beskrives av orientalistene som et mystisk folk, som helt til denne dag har etterlatt seg rikholdige spor i India, og som levde i *Naga swipa*, et av de *syv* kontinenter eller inndelinger av *Bharatavarsha* (det gamle India), hvor Nagpur er en av landets eldste byer.

kirkelige hensikter. Som oven, så under. Himmelske fenomener og himmellegemes bevegelser på himmelen, ble betraktet som en modell, hvor planen ble iverksatt her nede på jorden. Derfor ble rommet i abstrakt forstand kalt «riket for guddommelig kunnskap», og av *kaldeerne* og de innvidde *Ab Soo*, kunnskapens bolig (eller Fader, dvs. kilden), fordi de intelligente maktene bor i rommet og derifra *usynlig* styrer universet.⁴²

På samme måte og i zodiakkens plan i det øvre havet eller i himmelen, ble et bestemt område av jorden, et innlandshav, innviet og kalt «lærdommens avgrunn», hvor tolv sentre i form av tolv, små øyer representerte zodiaktegnene – hvor to i mange tidsaldre forble de «mystiske tegnene»⁴³ – som var bosted for tolv hierofanter og visdommens mestere. Dette «kunnskapens eller lærdommens hav»⁴⁴ forble i tidsaldre der vi nå finner Shamo eller Gobiørkenen. Den eksisterte inntil den siste store istid, da en lokal naturødeleggelse feide vannet sørover og vestover og dermed dannet den store øde ørkenen, som etterlot bare en bestemt oase, med en innsjø med en øy i midten, som et minne om *Zodiakringen* på jorden. I flere tidsaldre var vannavgrunnen – som overfor de folkeslag som før de senere babylonerne var hjemstedet for den «store moder» (den jordiske representant for den «store kaosmoder» i himmelen), forelder for Ea (visdom), som selv er en tidlig prototyp for Oannes, babylonernes menneske-fisk – eller *kaos*, hjemstedet for visdom og ikke for ondskap. Bels og deretter Merodachs, solgudens, strid med *Tiamat*, havet og dens drage, en «krig» hvor sistnevnte tapte, har en rent kosmisk og geologisk betydning, så vel som en historisk. Det er en side som er revet ut av historien for de hemmelige og hellige vitenskaper, deres evolusjon, vekst og DØD – *for de profane masser*. Den gjelder (a) en systematisk og gradvis uttørking av enorme områder ved den brennende solen i en viss forhistorisk periode, en forferdelige tørkeperiode som ble avsluttet med en gradvis forvandling av tidligere fruktbar jord med rik vanntilførsel til en sandfylt ørken slik den er i dag, og (b) til en systematisk forfølgelse av profetene på høyrehåndsveien av de på venstrehåndsveien. Sistnevnte, som hadde innført og utviklet prestekastene, har etter hvert ført verden inn i alle disse eksoteriske religionene, som er skapt for å tilfredsstille «*hoi polloi*» og de uvitende med rituell pomp og materialisering av det stadig immaterielle og ukjente prinsipp.

Dette representerte i en viss grad en forbedring av den atlantiske trolldom, hvis minne fremdeles finnes i hele den litterære og sanskrittalende del av India og i folkelige legender. Men det var fremdeles en parodi på og en vanhelligelse av de hellige mysteriene og deres vitenskap. Den raske utvikling av antropomorfisme og avgudsdyrking førte den tidligere femte, slik den allerede hadde gjort med den fjerde, til trolldom enda en gang, men i en mindre skala. Omsider ble selv *de fire «Adam-ene»* (som med andre navn symboliserer de fire forutgående rasene) glemt. Selv om de ble overlevert fra hver generasjon til neste, tilføyd nye myter, druknet de til sist i det hav av folkelig symbolikk som kalles panteon. Likevel finnes de fremdeles i de eldste jødiske tradisjonene, som *Tzelem*, «skygge-Adam» (*chhayaene* i vår lære), Adam-modellen, en kopi av den første, «mannen og kvinnen» i den eksoteriske 1. Mosebok (1. kapittel), den tredje er den «jordiske Adam» før syndefallet, et tokjønnnet menneske, og den fjerde er Adam etter *sitt fall*, dvs. delt i to kjønn, eller den rene atlanter. Adam i Edens have, stamfaren for vår rase, den femte, er en oppfinnsom kombinasjon av de nevnte fire. Som det sies i *Zohar* (III, 4, kol. 14, Cremona-utgaven) finnes ikke lenger Adam, det FØRSTE menneske, på jorden. Han «finnes ikke lenger her nede». Fordi, «hvor kommer den lavere jorden fra? *Fra jordens kjede og himmelen ovenfor*», dvs. fra de øvre klodene, de som var forut og er over vår jord. «Og det fremsto fra den

⁴² De egenskaper som ble tillagt Rudra Shiva, den store *yogi*, alle adepters stamfar – innen esoterismen en av de største konger i de guddommelige dynastier – er ikke mindre tankevekkende. Kalt «den første» og «den siste», er han beskytter for den tredje, fjerde og femte rotrase. Opprinnelig var han den asketiske *Dig-ambara*, «ikledd elementene», *Trilochana*, «den tre-øyede»; *Pancha-anana*, med fem ansikter, en henvisning til de passerte fire og inneværende femte rase, for selv med fem ansikter har han bare fire armer, så lenge den femte rase lever. Han er «tidens gud», Saturn-Kronos, som hans *damaru* (tromme) i form av et timeglass viser. Hvis han anklages for å ha kuttet av Brahmås femte hode slik at han bare har fire, så er det igjen en henvisning til en bestemt innvielsesgrad samt til rasene.

⁴³ G. Seiffarts oppfatning om at antall zodiaktegn i fortiden bare var ti er feilaktig. De profane kjente bare til ti, men de innvidde kjente alle *fra den tid da menneskeheten ble delt i to kjønn*, da Jomfruen-Skorpionen ble delt i to. Det hemmelige tegnet som ble tilføyd, som grekerne kalte *Vekten* i stedet for dets hemmelige navn som ikke ble oppgitt, ble til sammen tolv. (Konferer *Isis Unveiled*, II, side 456.)

⁴⁴ Dette er muligens en nøkkel til Dalai-lamas symbolske navn – «osean-lama», som betyr visdomshavet. Abbé Huc taler om det.

(kjeden) skapninger av alle slag, noen med (faste) skinn, noen med skall (*Klippoth*) ..noen med røde skall, noen med svarte, noen med hvite og noen med andre farger ...» (Se *Qabbalah*.)

Som i Besosus kaldeiske kosmologi og de nettopp angitte vers, omtaler visse deler av kabbala skapninger med to ansikter, noen med fire og noen med et ansikt: for «den høyeste Adam kom ikke ned til alle land, eller fikk avkom og hadde mange hustruer», noe som er et mysterium.

Det samme er dragen. Rabbi Simeon Ben-Oachai sier at «ledsagerne» (studentene eller *chelaene*) ikke maktet å forstå dragens betydning, bare «de minste», dvs. de *perfekte innvidde*.⁴⁵ «Arbeidene i begynnelsen forstår ledsagerne, men det er bare de minste som forstår parabelen om arbeidene i *Principium* om *mysteriet med slangen i det store hav*». ⁴⁶ Og de kristne som leser dette vil også i lys av ovenstående setninger forstå hvem deres «Kristus» var. For Jesus sier gjentatte ganger at den som «ikke mottar Guds rike som et *lite barn*, kommer ikke inn dit». Hvis noen av hans uttalelser var ment for barn uten noen metafor, så gjelder det meste av hans «de små» i evangeliene de *innvidde*, som *Jesus tilhørte*. Paulus (Saul) kalles i Talmud «den lille».

«Slangens mysterium» var: Vår jord eller det *jordiske liv* kalles ofte i den hemmelige lære det store havet, hvor «livets hav» inntil denne dag er den foretrukne metafor. *Siphrah Dzeniouta* taler om det opphavelige kaos og utviklingen av universet etter en ødeleggelse (*pralaya*) og sammenligner det med en slange som ruller seg ut: «Idet den utvider seg hit og dit med halen i munnen og med hodet oppbøyd på nakken, er den rasende og sint. . . Den vokter og skjuler seg. Den manifesterer seg *hver tusende dag*». (I, §16.)

En kommentar i Puranaene sier: «Ananta-Sesha er en form av Vishnu, den bevarende hellige ånd og et symbol for universet, hvor den antas å sove i periodene mellom Brahmâs *dager*. Seshas syv hoder opprettholder universet . . .».

Slik «sover» Guds ånd og «ånder» (me'racha'pleth) over den udifferensierte materiens kaos før hver ny «skapelse». (*Siphrah Dzeniouta*.) Som allerede forklart består en Brahmâs «dag» av *et tusen* mahayugas, og hver «natt» eller hvileperiode er av samme lengde. Dermed er det lett å innse hva denne setningen i *Siphrah Dzeniouta* henviser til, dvs. slangen manifesterer seg «en gang hver tusener dag». Det er heller ikke problematisk å innse hvor den innvidde forfatter av *Siphrah* fører oss, når han sier: «Dets hode er knust i det store havs vann, slik det er skrevet: Du deler havet ved din styrke, du knuser *dragens hode* i vannet» (74, 13). Det henviser til de innviddes prøvelser i det fysiske liv, «lidelsenes hav», om det leses med en nøkkel. Det henviser til suksessive ødeleggelser av de syv sfærene av en kjede av verdener i rommets store hav, når det leses med en annen nøkkel, for enhver himmelsk klode eller sfære, enhver verden, stjerne eller stjernegruppe kalles symbolsk «dragens hode». Men uansett hvordan det leses, ble dragen aldri betraktet som ond. Det ble heller ikke slangen – i fortiden. I metaforene, enten astronomisk, kosmisk, teologisk eller fysiologisk dvs. fallisk – ble slangen alltid betraktet som et *guddommelig* symbol. Når det sies «Den (kosmiske) slange som beveger seg i 370 sprang» (*Siphrah Dzeniouta*, §33), betyr det sykliske perioder i det store tropiske år (25.868 år), som etter esoterisk beregning deles i 370 perioder eller sykler, slik et sol-år deles i 365 dager. Og når de kristne betrakter Mikael som Satans, dragens, beseirer, skyldes det at denne kjempende person i Talmud fremstilles som vannets fyrste, som leder syv underordnede ånder – en god grunn for at den latinske kirke gjorde ham til skytshelgen for ethvert stykke land i Europa. I Kabbala (*Siphrah Dzeniouta*) lager den kreative kraft «skisser og spiraler av sin skapelse *i form av en slange*». Den «biter sin hale med munnen», fordi det er symbol for den endeløse evighet og av sykliske perioder. Dets mening krever imidlertid et helt bind, og vi må nå avslutte.

Leseren kan nå selv innse de mange meningene av «krigen i himmelen» og den «store drage». Den mest høytidelige og fryktede av kirkens dogmer, den kristne tros alfa og omega, grunnlaget for FALLET og FORSONING, blir redusert til et hedensk symbol i de mangfoldige allegorier om disse forhistoriske stridigheter.

⁴⁵ Dette var det navn det fortidige Judea ga de innvidde, som også ble kalt de «uskyldige» og «barn», dvs. de nyfødte. Denne *nøkkelen* gir innsikt i et av det nye testamentets mysterier, Herodes myrderier av 40.000 «uskyldige». Det finnes en legende om dette, og den hendelsen som fant sted nesten et hundreår f.Kr. viser opphavet som er iblandet den om Krishna og hans onkel Kansa. I tilfelles med Nytestamentet representerer Herodes Alexander Janneus (av Lydda), som forfulgte og myrdet hundrer og tusener av innvidde, som er opphavet til Bibelens beretning.

⁴⁶ Zohar II, 34.

V. ER PLEROMA SATANS LEIE?

Emnet er ennå ikke uttømt og trenger å undersøkes fra andre aspekter.

Om Miltons storslagne beskrivelse av tredagerskrigen mellom lysets og mørkets engler berettiger mistanken om at han må ha hørt den korresponderende østlige legenden, er umulig å si. Likevel, hvis han ikke hadde kontakt med en mystiker så må det ha vært med noen som hadde tilgang til Vatikanets hemmelige bøker. Blant disse finnes legenden om «Beni Shamash» – «solens barn» – en østlig allegori med langt flere utførlige detaljer *i sin trefoldige versjon*, enn man kan oppnå fra *Enoks bok*, eller den langt senere Johannes åpenbaring om den «gamle dragen» og dens ulike beseirere, slik som nettopp vist.

Det synes uforklarlig i dag å oppleve forfattere som tilhører mystiske samfunn som fremdeles nærer forutinntatte tvil om Enoks boks «antatte» høye alder. Mens forfatteren av *Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés* er tilbøyelig til å se Enok som en innvidd som konverterte til kristendommen (!) (*se side 16*), er den engelske utgiver av Eliphaz Levis verk, *The Mysteries of Magic*, av samme mening. Han skriver: «Ved siden av den lærde dr. Kenealy tillegger ingen moderne lærde sistnevnte verk (Enoks bok) høyere alder enn det fjerde århundre B.C.»¹ Moderne lærde har gjort seg skyldig i større feil enn denne. Det er ikke lenge siden de *største* litterære kritikere i Europa benektet bokens autensitet, sammen med de orfiske hymner og selv *Hermes* eller *Thots bok*, inntil hele vers fra boken ble oppdaget på egyptiske monumenter og graver fra de første dynastier. Erkebiskop Laurences mening er gjengitt annet sted.

Den «gamle drage» og Satan er nå blitt både et enhetlig og kollektivt symbol for, og den teologiske form for den «falne engel», som ikke beskrives slik verken i *den originale kabbala* (den kaldeiske tallenes bok) eller i mer moderne versjoner. Den mest lærde om ikke den største av alle moderne kabbalister, nemlig Eliphaz Levi, beskriver Satan på følgende glødende form:

Det er den engel som var stolt nok til å tro seg å være Gud; modig nok til å kjøpe sin uavhengighet til prisen av evig lidelse og tortur, skjønn nok til å ha tilbudt seg selv i fullt, guddommelig lys, sterk nok til å regjere i mørket midt i dødsangsten og for å ha bygget seg en trone på sitt uslukkelige bål. Det er den republikanske og den kjeterske Miltons Satan . . . anarkiens fyrste, som betjenes av et hierarki av rene ånder (!) .. (*Histoire de la Magie*, 16-17.)

Denne beskrivelsen, som så genialt forener teologisk dogma og kabbalistisk allegori, og som ved sin formulering lykkes i å inneholde også et politisk kompliment – er, når den leses med den rette ånd, helt korrekt.

Ja sannelig, dette evige symbol – eller apoteose – er det største ideal av selvoppofrelse for menneskehetens intellektuelle uavhengighet, denne stadig aktive energi som protesterer mot statisk ubevegelighet – det prinsipp hvor selvhevdelse er en forbrytelse og tenkning og *kunnskapens lys* er avskyelig. Det er – som Eliphaz sier med enestående rettferdighet og ironi: «denne dunkle evighetenes antatte helt, som sladderaktig anklages for ondskap og utstyres med horn og klover, som passer langt bedre til hans uforsonlige anklagere – det er han som til sist er forvandlet til en slange – den røde drage». Men det kan tillegges at Eliphaz Levi var for underdanig overfor sine romerkatolske autoriteter, for jesuitisk, til å innrømme at denne djevelen var menneskeheten, som aldri hadde eksistert på jorden utenom denne menneskehet.²

Her har den kristne teologi, som slavisk har fulgt i hedenskapens fotspor, bare vært trofast mot sin egen tidsbestemte politikk. Derfor kunne den ikke gjøre noe bedre enn å la enhver hedensk gud bli en

¹ *Biographical and Critical Essay*, side 38.

² Hvilken *djevel* kunne besitte større sluhet, dyktighet og grusomhet enn «Whitechapel-morderen», «Jack the Ripper» fra 1888, som med enestående blodtørstighet og kjølig ondskap slaktet og skamferte med kaldt blod syv uheldige og *for øvrig* uskyldige kvinner! Man trenger bare å lese de daglige aviser om brutale fyllebøtter (ekte menn og fedre) som slår sine kvinner og barn, hvor bare en *mindre* prosentandel bringes for retten – for å finne de komplette personifikasjoner av djevler i det kristne helvete!

djevel. Enhver fortidig lysende sol-gud – en strålende guddom om dagen og sin egen motsetning og opponent om natten, som ble kalt visdommens drage fordi den ble antatt å inneholde frøene for natt og dag – er nå blitt forvandlet til en antitetisk skygge av Gud og blitt *Satan* ene og alene som følge av despotisk menneskelig dogma. Etter at alle disse frembringere av lys og skygge, alle sol- og månegudene var bannlyst, og dermed den ene Gud utvalgt blant mange, og Satan, ble begge antropomorforisert. Men teologien synes å ha mistet oversikt over den menneskelige kapasitet for å diskriminere og til sist analysere alt det som kunstig ble påtvunget den å bære. Historien viser at alle raser og selv stammer, særlig i semittiske nasjoner, har en naturlige tendens til å fremheve sin egen stammegud foran alle andre som overhode for gudene, noe som beviser at israelittenes gud var en slik *stammegud* og ikke noe annet, selv om den kristne kirke som fulgte i sporet av det «utvalgte» folk, valgte å påtvinge dyrkelsen av en særskilt guddom og forbanne alle andre. Om dette ble gjort bevisst eller ubevisst, så var det et feilgrep. Jehova var i gamle dager aldri «en gud blant andre guder» (Salme 82). *Herren* viser seg for Abraham og sier: «Jeg er *Gud den allmektige*», og tilføyer: «Jeg vil opprette en pakt . . . og være en Gud for deg» (Abraham), og for din *ætt etter deg* (1. Mosebok 17,7) – og ikke for de ariske europeerne.

Men så fremsto den storslagne og ideale Jesus av Nazaret, som ble fremstilt mot en mørk bakgrunn for å gis desto større utstråling, og kirken kunne neppe ha funnet noen mørkere. Uten kjennskap til symbolikken i Det gamle testamentet og uvitende om den virkelige betydning av navnet Jehova – det rabbiniske substitutt for det utsigelige ordet – forvekslet kirken den kyndig fremstilte skyggen med realiteten, det antropomofiserte, *generative* symbol for den ene enhetlige realitet, den evig ukjente årsak til alt. Den logiske konsekvens ble at kirken for dualitetens skyld måtte oppfinne en antropomorforisert djevel – skapt av Gud selv etter hva kirken lærer. Satan var nå blitt et monster fremstilt av «Jehova-Frankenstein» og var sin fars forbannelse og en torn i sin fars side – et monster og et mer latterlig fantasifoster enn noen jordisk Frankenstein kunne ha oppfunnet.

Forfatteren av «New Aspects of Life» beskriver den jødiske guden helt korrekt fra et kabbalistisk standpunkt som «jordens ånd, som hadde åpenbart seg for jødene som Jehova» (s. 209). «Det var denne ånd som etter Jesu død antok hans form og personifiserte ham som den oppstandne Kristus», slik den finnes i Cerinthius lære og med mindre variasjoner i flere gnostiske sekter, som man kan se. Men forfatterens forklaringer og vurderinger er bemerkelsesverdige: «Ingen visste . . . bedre enn Moses . . . hvor stor makt de (Egypters guder) hadde, fordi han hadde kjempet med deres prester», og han fortsetter: «de guder som (jødene påstår) Jehova var Gud for; hva var disse guder, disse *achar* som Jehova, *achad*, påstår å være gud for . . . ved å dominere dem?», spør forfatteren; som vår okkultisme besvarer med: «De som kirken nå kaller de *falne engler* og kollektivt *Satan, dragen*, som nå er overvunnet om vi aksepterer *kirkens* diktat om Mikael og hans engler, hvor Mikael enten er Jehova selv eller i beste fall en av hans underordnede ånder.» Derfor har forfatteren igjen rett når han sier:

Grekerne trodde på eksistensen av *...daimoner*. Men . . . lenge før hadde hebreerne oppfattet *at det fantes en klasse personifiserte ånder*, som de kalte *demoner*, «rollespillere». Aksepterer vi Jehovas uttrykkelige forsikring om eksistensen av andre guder, som personifiserte den ene guden, var da disse andre gudene en høyere klasse av personifiserte ånder, som hadde oppnådd og utfoldet større makt? Og er ikke personifiseringen *nøkkelen til mysteriet om åndenes tilstand*? Men om vi godtar dette standpunktet, *hvordan kan vi vite om Jehova ikke var en personifisert ånd*, en ånd som tilla seg at den var, og dermed ble, personifiseringen av den ene ukjente og ukjennelige guden? Nei, hvordan kan vi vite om den ånden som kaller seg Jehova og som tillegger seg selv egenskaper ikke dermed fremkalte sin egen betegnelse, som den ene, som i realiteten er navnløs og ukjennelig? (*sidene 144-145.*)

Deretter viser forfatteren «at ånden Jehova er en personifiserer» etter egen innrømmelse. Den bekjentgjorde for Moses «at den hadde vist seg for patriarkene som *guden Shaddai*» . . . og «*guden Helion*». I samme åndedrag tok den navnet Jehova, og det er i troen på denne uttalelsen at navnene *El, Eloah, Elohim* og *Shaddai* er blitt lest og fortolket i forbindelse med Jehova som «herren Gud den allmektige». Så da navnet Jehova ble usigelig, . . . ble det erstattet med betegnelsen *Adonai*, «herre», og «. . . det var etter dette at betegnelsen «herre» overgikk fra jødisk til de kristne som en betegnelse for Gud». (s. 146.) Og hvordan kan vi vite, tilføyer forfatteren, om ikke Jehova var flere ånder, som personifiserte denne tilsynelatende ene – *Jod* eller *Jod-He*?

Hvis den kristne kirke var den første til å gjøre eksistensen av Satan til et dogme, så skyldtes det, som forklart i *Isis Unveiled*, at djevelen, Guds mektige *fiende* (!!) var blitt en hjørnestein i kirkens tro.

Som teosofen Jules Baissac korrekt observerer i sin «*Satan ou le Diable*» (på side 9): « Il fallait éviter de paraître autoriser le dogme du double principe en faisant de ce Satan créateur une puissance réelle, et pour expliquer le mal originel, on profère contre Manes l'hypothèse d'une permission de l'unique tout Puissant. »³ Valget og politikken var uheldig, uansett. Enten burde den som personifiserte Abraham og Jakobs lavere gud vært helt atskilt fra Jesu mystiske « Fader », eller så burde de «falne» englene blitt latt i fred mot ytterligere bakvaskelser.

Enhver av hedningenes guder er forbundet med og tett beslektet med Jehova – *Elohim*, for de utgjør en *hærskare*, hvis enheter bare atskiller seg ved sine navn innen esoterisk lære. Mellom de «lydige» og de «falne» englene finnes det ingen forskjell, unntatt i deres respektive funksjoner, eller ved noens passivitet og andres aktivitet som «Dhyan-Chohanere» eller *Elohim*, som ble «befalt å skape»; dvs. å frembringe den manifesterte verden av det evige verdensstoffet.

Kabbalistene sier at Satans sanne navn er Jehovas snudd opp ned, for «Satan er ikke en mørk gud men negasjonen av den hvite guddommen, eller *sannhetens lys*. Gud er lys og Satan er det nødvendige mørke eller *skyggen* som lar ting komme til syne, fordi de i rent lys ville være usynlige og ufattbare.⁴ «For de innvidde», sier Eliphas Levi, «er ikke djevelen en person men en kreativ kraft, både for det gode og det onde». De (de innvidde) representerer denne kraften, som råder over den fysiske forplantningen i den mystiske formen av guden *Pan* – eller naturen, derav hornene og klovene for denne mystiske og symbolske figuren, likesom den kristne forestilling om «*geiten* ved heksenens sabbat». I denne sammenheng har de kristne ubetenksomt glemt at *geiten* også var det valgte soningsoffer for alle Israels synder, og at *syndebukken* virkelig var martyren som ble ofret, symbolet for det største mysteriet på jorden – *fallet* ned i forplantning. Jødene har for lenge siden glemt den virkelige betydning av sin (ikke-innvidde) latterlige helt, som de valgte til å spille i livets drama ved de store mysterier de gjennomførte ved sine vandringer i ørkenen, og de kristne har aldri kjent til det.

Eliphas Levi forsøker å forklare sin kirkes dogme ved paradokser og metaforer, men lykkes meget dårlig i forhold til alle de bindsterke verk som er skrevet av fromme romerkatolske demonologer med beskyttelse og godkjennelse fra Roma i dette vårt nittende århundre. For den sanne romerkatolske, er djevelen eller Satan en *realitet*. Det drama som ifølge seeren på Patmos utfoldet seg i astralysset, som muligens ønsket å forbedre den beretningen som ble gitt i «Enoks bok», er like virkelig og historisk som noen annen allegori og symbolsk hendelse i Bibelen. Men de innvidde gir en forklaring som avviker fra den Eliphas Levi gir, hvis geni og listige intellekt måtte avfinne seg med visse kompromisser diktert fra Roma.

Derfor innrømmer den sanne og *urokkelige* kabbalist at av hensyn til vitenskapen og filosofien er det tilstrekkelig for de profane å vite at den store magiske agent, som tilhengerne av Marquis de St. Martins – martinistene – kalte astralysset, som middelalderens kabbalister og alkymister kalte den astrale jomfruen og det *store mysterium* og de østlige okkultister eter, refleksjonen av *akasha* – er det kirken kaller *Lucifer*. At de katolske forskerne har lyktes i å forvandle den universelle sjel og Pleroma, *lysets redskap* og alle formers fremstillingsrom, en kraft som er utspredd i hele universet, med sine direkte og indirekte virkninger, til Satan og hans virke, er ikke noe nytt for noen. Men nå er de forberedt til å utgi til de nevnte profane de hemmeligheter som Eliphas Levi antyder uten *tilstrekkelig forklaring*, for hans tendens til tilslørte åpenbaringer kan bare lede til ny overtro og misforståelser. Hva kan for eksempel en som studerer okkultisme, en *nybegynner*, oppfatte av de følgende svært poetiske setninger av Eliphas Levi, som er like apokalyptiske som de var skrevet av noen av alkymistene?

³ Etter noen gnostikerers polymorfe panteisme kom Manes esoteriske *dualisme*, og han ble anklaget for å personifisere *det onde* og gjøre djevelen til en gud og til rival til Gud selv. Vi kan ikke se at den kristne kirke har forbedret seg særlig mye i forhold til denne eksoteriske, manikeiske forestilling, for den kaller til denne dag Gud lysets konge og Satan mørkets fyrste.

⁴ I denne sammenheng vil vi sitere Laing ved hans beundringsverdige bok «Modern Science and Modern Thought» (s. 222 fra 3. utgave): «Dette dilemma (eksistensen av ondskap i verden) kan ikke unngås, med mindre vi gir opp hele forestillingen om en antropomorfisk guddom og åpent innfører den vitenskapelige ide om en første årsak, som er uransakelig og ikke kan utforskes – og av et univers hvis lover vi kan finne uten å vite noe om dets virkelige essens. *Vi kan da bare mistenke eller svakt oppfatte en grunnleggende lov som gjør polariteten mellom det gode og odet onde til en nødvendig betingelse for eksistens.*» Om vitenskapen kjente «dets virkelige essens» istedenfor ikke å vite noe om den, ville den svake mistanken forandres til visshet om eksistensen av en *slik lov*, og forståelsen om at denne loven var forbundet med karma.

Lucifer, astrallyset . . . er den formidrende kraft som finnes i all skapelse, som skaper og ødelegger, og Adams fall var en erotisk beruselse, som har gjort hans slekt til slaver av dette fatale lyset . . . Enhver seksuell lidenskap, som får makt over våre sanser, er en virvelvind av dette lyset, som forsøker å dra oss mot dødens avgrunn, galskap. Hallusinasjoner, visjoner og ekstaser er alle former for meget farlig stimulering forårsaket av denne *indre fosforus* (?). Derfor er lyset i natur med ilden, som ved intelligent bruk varmer og vitaliserer, men hvor overdrivelser helt motsatt oppløser og tilintetgjør. Derfor oppfordres mennesket til å skaffe seg fullkommen kontroll over dette (astrale) lyset og derved oppnå udødelighet, men er på samme tid truet av å bli beruset, absorbert og evig tilintetgjort av det. Dette lyset er derved, i den grad det er fortærende, hevngjerrig og fatalt, virkelig helvetes ild, slangen i eventyret. De lidelsesfulle feiltakelser det er fullt av, tårene og tenners gnisinger fra de stakkars vesene det fortærer, det fantom av liv som unnslipper og som synes å spotte og håne deres plager, alt dette kunne være djevelen eller Satan. (*Histoire de la Magie*, s. 197.)

Det finnes intet *usant* i alt dette, unntatt en overflod av dårlig anvendte metaforer, som ved å anvende *myten* om Adam som illustrasjon på astrale virkninger. *Akasha* – astrallyset⁵ – kan defineres med få ord: Det er den universelle sjel, universets livmor, det «store mysterium» av hvilket alt som eksisterer er utgått som følge av atskillelse eller *differensiering*. Det er eksistensens årsak. Det fyller hele det uendelige rommet og *er selve rommet* i en forstand eller både dets *sjette* og syvende prinsipper.⁶ Men som det endelige i det uendelige når det gjelder manifestasjon, må dette lyset ha sine skyggeaktige sider, slik som allerede bemerket. Og da det uendelige aldri kan bli manifestert, må den endelige verden nøye seg med *skyggen alene*, som menneskeheten tiltrekker seg ved sine handlinger og som mennesket tiltrekker seg og *tvinger til aktivitet*. Mens det er den *universelle årsak* i sin umanifesterte enhet og uendelighet, blir astrallyset med henblikk på menneskeheten de virkninger som følger av menneskenes syndefulle liv. Det er ikke dets lysende innbyggere – enten de kalles lysets eller mørkets ånder – som frembringer godt og ondt, men menneskeheten selv som bestemmer de uunngåelige aksjoner og reaksjoner gjennom den store magiske agenten. Det er menneskeheten som er blitt «slangen i Paradiset» og dermed stadig frembringer den «himmelske jomfruens» fall og synd, som dermed blir mor for guder og djevler på en og samme tid, for hun er den stadig elskende, velgjørende guddom overfor alle som stimulerer hennes *sjel og hjerte* istedenfor å trekke til seg hennes skyggeaktige, manifesterte essens, som Eliphaz Levi kaller «det fatale lyset», som dreper og tilintetgjør. Enkeltmennesker kan overvinne og mestre dens virkninger, men bare ved deres livs hellighet og ved å frembringe gode årsaker. Dets makt gjelder de manifesterte *lavere* prinsipper – skyggen av rommets ukjente og ukjennelige guddom. Men i antikken og i *realiteten* er Lucifer, eller *Luciferus*, navnet på den engel som rår over både *sannhetens* og dagens lys. I det store valentinske evangeliet *Pistis Sofia* (§ 361) fortelles det at de trefoldige maktene, Τριδυνάμεις, som utgår fra det hellige navn Sofia (den hellige ånd ifølge gnostikerne – de mest innsiktsfulle av alle), oppholder seg på planeten Venus eller Lucifer.

Derfor kan astrallyset for de profane være både Gud og djevelen på samme tid – *Demon est Deus inversus*: dvs. gjennom ethvert punkt i det uendelige rommet vibrerer den *levende naturs* magnetiske og elektriske strømmer, de livgivende og dødbringende bølger, for døden på jorden blir liv på et annet plan. *Lucifer* er guddommelig og jordisk lys, den «hellige ånd» og «Satan» på en og samme tid, hvor det *synlige* rom virkelig er oppfylt av usynlig differensiert utånding, og hvor astrallyset, den manifesterte virkning av de to som er ett, styrt og tiltrukket av oss selv, er menneskehetens *karma*, som både er en personlig og en upersonlig enhet; personlig fordi det er det mystiske navn gitt av St. Martin til herskarene av guddommelige skapere som styrer og regjerer på denne planeten, *upersonlig* som årsak og virkning av den universelle liv og død.

⁵ *Akasha* er ikke vitenskapens eter, slik enkelte orientalistere oversetter det med.

⁶ Johannes Tritheim. Abbed av Spanheim, den største astrolog og kabbalist i sin tid, sier: «Å bedrive guddommelig magi krever evne til å oppfatte tingenes essens i naturens lys (astrallyset), og ved å anvende åndens sjelskrefter til å frembringe materielle ting fra det usynlige universet. Ved slike handlinger må himmelen og jorden bringes sammen og forbindes på harmonisk måte. Naturens ånd (astrallyset) er en enhet, som skaper og former alle ting, og når det skjer via menneskets kan det frembringe vidunderlige ting. Slike prosesser skjer i henhold til loven. Du vil lære denne loven, hvis du lærer å kjenne deg selv. Du vil kjenne den ved den åndens makt som er i deg selv og gjennomføre det ved å blande din ånd med den essens som utgår fra deg selv. Skal du lykkes med slike handlinger, må du vite hvordan du skal atskille ånden og livet i naturen, og dernest atskille den astrale sjel i deg selv og gjøre den fattbar. Da vil sjelens substans fremtre synlig og fattbar, fordi den er gjort objektiv ved åndens makt.» (Sikkert i Hartmans «Paracelsus».)

Fallet var et resultat av menneskets kunnskap, for dets «øyne ble åpnet». Mennesket ble tilført visdom og skjult kunnskap av den «falne engel», som er blitt dets *manas*, sinn eller selvbevissthet. Innen hver og en av oss finnes fra starten av vår tilsynekomst på denne jord en gylden tråd av kontinuerlig liv, som periodisk er delt i aktive og passive perioder av sanselig eksistens på jorden og oversanselig i devachan. Det er *sutratmaen*, den lysende tråden som udødelig og *upersonlig* knytter oss til vår monade, hvor våre jordiske liv og kortvarige *egoer* er festet med like mange perler – ifølge vedanta-filosofiens nydelige uttrykk.

Nå bør det være bevist at Satan eller den røde, *ildsprutende* drage, «Fosforus herre» (svovel var en teologisk forbedring) og *Lucifer* eller «lysbæreren» er i oss. Det er vårt *sinn* – vår frister og forløser, vår intelligente frigjører og frelser i forhold til ren animalisme. Uten dette prinsippet – utstrålingen av selve essensen av det rene, guddommelige *mahat*-(intelligens-)prinsippet, som utstråler direkte fra det *guddommelige sinn* – ville vi visselig ikke vært bedre enn dyrene. Det første menneske Adam ble bare skapt som en *levende sjel* (nefesh), den siste Adam ble skapt som en *livgivende ånd*⁷ – sier Paulus, hvor ordene hans gjelder byggingen eller *skapelsen* av mennesket. Uten denne *livgivende* ånd, eller det *menneskelige sinn* eller sjelen, ville det ikke være noen forskjell mellom mennesket og dyret, og det er heller ingen mellom dyrene med hensyn til deres atferd. Tigeren og eselet, hauken og duen, er alle likeså rene og uskyldige som de andre, fordi de er *uansvarlige*. Hver av dem følger sine instinkter. Tigeren og hauken dreper med den samme likegyldighet som eselet når det spiser en tistel eller når duen plukker et korn. Hvis fallet hadde hatt den betydning teologien har gitt det, om fallet hadde skjedd som følge av en handling naturen aldri hadde tiltenkt – en *synd*, hva da med dyrene? Bli vi fortalt at de formerer seg som følge av den samme «opprinnelige synd», som Gud forbannet jorden – og dermed alt som finnes på den – så stiller vi et annet spørsmål. Vi er blitt fortalt av teologien som av vitenskapen at dyrene fantes på jorden lenge før mennesket. Vi spør da teologien: Hvordan *formerte de seg* før frukten på kunnskapens tre av godt og ondt var blitt plukket? Som det er sagt:

De kristne, som er langt mindre klarsynte enn den store mystiker og frigjører hvis navn de har antatt og hvis læresetninger de har misforstått og parodiert, *og hvis minne de har svertet med sine handlinger* – aksepterte den jødiske Jehova som han var og strevde naturligvis forgjeves med å forlike *lyssets og frihetens evangelium* med mørkets og underkastelsens guddom. (*War in Heaven*)⁸

Men, det er tilstrekkelig bevist nå at de *såkalte* onde ånder, som er beskyldt for å ha ført krig mot gudene, er identiske som personligheter, og at alle de gamle religionene hadde samme lære med unntak av den siste konklusjonen, som avviker fra den kristne. De syv opprinnelige gudene hadde alle en tofoldig tilstand, en essensiell og en tilfeldig tilstand. I sin essensielle tilstand var de alle «oppbyggere» eller *formgivere*, bevarerne og herskerne av denne verden. I sin tilfeldige tilstand iførte de seg en synlig kroppslighet og steg ned på jorden og regjerte der som konger og instruktører av de lavere herskarer, som enda en gang hadde inkarnert der som mennesker.

⁷ Den virkelige originale tekst i 1. Korintierbrev, 15,44, skulle kabbalistisk og esoterisk være: «Der sås et *sjelelig legeme* (og ikke "naturlig legeme"), det oppstår en *åndelig* kropp." Paulus var en innvidd, og ordene hans får en helt annen mening når de leses esoterisk. Kroppen "sås med *svakhet* (passivitet); den oppstår med kraft", eller med åndelighet og intellekt.

⁸ Av Godolfin Mitford, senere i livet, Murad Ali Bey. Født i India og sønn av en misjonær, konverterte Mitford til islam og døde som muslim i 1884. Han var en uvanlig mystiker med store kunnskaper og en beundringsverdig intelligens. Men han forlot høyrehåndsveien og kom dermed under karmisk gjengjeldelse. Som forfatteren sier i den siterte artikkel: «Tilhengerne av den slagne Elohim, som først ble massakrert av seirende jøder (jehovistene), og så forfulgt av seirende kristne og muslimer, fortsatte likevel . . . Noen av disse spredte sektene har enda tapt tradisjonen om deres tros sanne rasjonale – i hemmelighet å dyrke ildens, lyssets og frihetens prinsipp. Hvorfor påkaller de sabeiske beduinene (erklærte monoteister når de bor i muslimske byer) i ørkennattens ensomhet de lysende «himmelens herskarer»? Hvorfor dyrker jezidiene, «djeveldyrkerne», «Muluk-Taos» - påfugl-herren – symbolet for stolthet og hundreøynes intelligens (og innvielse), som ble kastet ut av himmelen med Satan ifølge gammel orientalsk tradisjon? Hvorfor tror gholaitene og deres beslektede mesopotami-iranske muslimske sekter på «Noord Illahee» - Elohim's lys – som overføres i *anastasis* via hundre profetiske ledere? Det er fordi de har bevart en uvitende overtro på de tradisjonelle religionene om «lysgudene, som Jahve styrtet» (eller *påstås* å ha styrtet); for ved å styrte dem ville han ha styrtet seg selv. «Muluk-Taos» er *Maluk* – hersker – som vist i fotnoten. Det er bare en ny form for Molok, Melek, Molek, Malayak og *Malachim* – budbringere, engler, osv.

Esoterisk filosofi viser dermed at mennesket virkelig er en manifestert guddom i begge sine aspekter – godt og ondt, mens teologien ikke kan akseptere denne filosofiske sannhet. Å gjøre det ville være selvmord, så lenge den holder fast ved dogmet om de falne englene i bokstavtro mening og Satan som hjørnestein i sitt dogme om frelsen. Med sin påstand om de opprørske englenes personligheter *atskilt fra Gud og Logos*, skulle en innrømmelse om at fallet av de *ulydige* åndene bare betydde at de falt ned i materien med fysisk formering være det samme som å si at Gud og Satan var identiske. For da LOGOS (eller Gud) er summen av den tidligere guddommelige herskere som beskyldes for å ha falt, må Logos og Satan være ett.

Dette var likevel det reelle filosofiske synet på den nå forkvaklete lære fra fortiden. *Ordet* eller «sønnen» ble fremstilt med et tofoldig aspekt av de hedenske gnostikerne. Faktisk var han en *dualitet* i en fullstendig *enhet*. Derav de endeløse og varierte nasjonale versjonene. Grekerne hadde Jupiter, sønn av Kronos, som slynger ham ned i kosmos dyp. Arierne hadde Brahmâ (i den yngre teologien), som Shiva styrter ned i mørkets avgrunn, osv., osv. Men fallet av alle disse Logoi og demiurger fra deres opprinnelige opphøyde posisjon hadde i alle tilfeller den samme esoteriske betydning, *forbannelsen* – i filosofisk betydning – av å bli inkarnert på denne jord, et uunngåelig trinn på den kosmiske evolusjons stige og en høyst filosofisk og passende karmisk lov. Uten den ville ondskapen på jorden ha forblitt et lukket mysterium for den sanne filosofi. Å si som forfatteren av *Esprit Tombes des Paiens* gjør (på side 347), at da «Kristendommen hviler på to søyler, den onde (πονηρού) og den gode (ἀγαθού), i kort-het på to krefter, ἀγαθαί καί κακαί δυνάμεις. Hvis vi derfor opphever straffen fra de *onde kreftene*, vil de beskyttende gode makter verken ha noen rolle eller mening, noe som dermed er en filosofisk absurditet. Selv om det passer inn i og forklarer det kristne dogme, tilslører det fakta og sannheten fra tidsaldrenes opprinnelige visdom. Paulus forsiktige hentydning har hele den sanne esoteriske mening, og det tok århundrer av skolastisk kasuistikk å omforme dem til nåværende uriktige fortolkning. *Ordet* og *Lucifer* er ett i sitt dobbelte aspekt, og «luftens fyrste» (*princeps aeris hujus*) er ikke «guden for den perioden», men et evigvarende prinsipp. Når det ble sagt at han evig *sirklet* rundt verden – *qui circumambulat terram* – så henviste den store apostel bare til de stadige perioder av menneskelige inkarnasjoner, hvor det onde vil dominere inntil menneskeheten blir forløst ved sann, guddommelig opplysning, som gir den korrekte oppfatning av tingene.

Det er lett å misforstå vage uttrykk som er skrevet i et dødt og for lengst glemt språk og proklamere dem som sannheter og *åpenbarte* fakta for de uvitende masser. Sammenfallet mellom tenkning og mening er noe som slår forskere av alle religioner som omhandler historien om de falne åndene, og ingen av de store religionene unnlater å nevne og beskrive dem i en eller annen form. Således lar Hoang-Ty, den store ånd, sine sønner, som hadde oppnådd *aktiv visdom*, falle *ned i lidelsens dal*. Lederen deres, den FLYGENDE DRAGE, som hadde drukket av den forbudte ambrosiaen, *falt ned på jorden* med sin herskere (konger). I *Zend Avesta*, søker Angra Mainyu (Ahriman), som omgir seg med ild å erobre himlene,⁹ da Ahura Mazda stiger ned fra den *faste* himmel han oppholder seg i for å hjelpe de himlene *som roterer (i tid og rom)*, den manifesterte verden som inkluderer de periodiske inkarnasjonene), og *Amshaspendene*, «de syv, lysende Sravah», ledsaget av sine stjerner, bekjemper Ahriman, og de besei-rede devaene faller til jorden sammen med ham. (*Acad. Des Inscrip.* 34, side 690; se *Vendidad*, farg, 19, 3.) I *Vendidad* kalles devaene «vrang-gjørere», som sies å styrte ned «i dypet av helvetes verden» eller materien. (47.) Dette er en allegori som viser at *devaene er tvunget til å inkarnere*, når de har atskilt seg selv fra sin opprinnelige essens, eller med andre ord, etter at enheten ved differensiering manifesterer seg som mangfold.

Tyfon, den egyptiske Pyton, titanene, suraene og asuraene, tilhører alle den samme legenden om å befolke jorden. De er ikke «*demoner* som har fått i oppdrag å skape og organisere det synlige univers» men formgivere («arkitekter») av verdener og stamfedre til mennesket. Metaforisk er de *falne engler* – «den evige visdommens sanne speil».

Hva er den absolutte og komplette sannhet så vel som den esoteriske mening med denne universelle myten? Den fulle sannhet *kan ikke bli meddelt fra munn til øre*. Heller ikke kan den beskrives, selv ikke av en registrerende engel, for mennesket må finne svaret i sitt eget hjertes hellighet, i det aller innerste dyp av sin guddommelige intuisjon. Det er skapelsens store SYVENDE MYSTERIUM, det første og det siste, og de som leser Johannes Åpenbaring kan finne dets skygge under det *syvende seglet*..

⁹ Det samme gjør enhver yogi og selv enhver kristen. Man må *ta himmelriket med storm* – har vi lært. Hvorfor skulle et slikt ønske gjøre en til en djevel?

Det kan fremstilles bare med dets tilsynelatende, objektive form, lik sfinxens evige gåte. Om sfinxen kastet seg i havet og forsvant, så skyldes ikke det at Ødipus hadde løst tidsaldrenes gåte, men fordi han ved å ikle det evig åndelige og subjektive i menneskelig form hadde vanæret den store sannhet for alltid. Derfor kan vi bare formidle det fra dets filosofiske og intellektuelle plan, som kan opplåses med respektive tre nøkler – for de siste fire nøklene av de syv som åpner portalene til naturens mysterier på vidt gap holdes av de høyeste innvidde og kan ikke avsløres for de store masser – i alle fall ikke i vårt århundre.

De døde bokstaver er overalt de samme. Dualismen i den mazdeiske religionen kom fra eksoterisk fortolkning. Den hellige «Airyaman», «velgjøreren», som ble påkalt i bønner som ble kalt Airyamashyo, er det guddommelige aspekt av Ahriman, «den dødbringende, devaenes deva» (Farg 20, 43), og Angra Mainyu er hans mørke, materielle aspekt. «Frels oss fra de som hater oss, O Mazda og Armaita Spenta» (Vendidad Sadah), er som bønn og påkallelse det samme som «Led oss ikke inn i fristelse», hvor mennesket henvender seg til den grusomme *dualitetens ånd* i seg selv. For (Ahura) Mazda er det åndelige, guddommelige og lutrede menneske, og Armaita Spenta, jordens eller materialismens ånd, er den samme som Ahriman eller Angra Mainyu i en viss forstand.

Hele den magiske eller mazdeiske litteratur – eller det som gjenstår av den – er magisk og okkult og derved allegorisk og symbolsk – selv dets «lovens mysterium» (se Gatha i Yasna 44). Mobeden og parsieren holdt øye med *baresma* ved ofringen, den guddommelige kvisten fra Ormazds «tre», som var forvandlet til bunt metalliske stenger, og man kan undre seg over hvorfor verken amesha-spentaene eller «de høye og skjønne, gylne Haomaene, og selv ikke deres vohu-mano (gode tanker) eller deres rata (offergaver) hjalp dem særlig. La dem meditere på «visdommens tre» og studere og derved tilegne seg deres frukter, en etter en. Veien til det evige livs tre, det hvite homa eller gaokerena, går fra en ende av jorden til den andre, og haoma er i himmelen som på jorden. Men for enda en gang å bli dets prest og en *healer*, må mennesket først *heale* seg selv før det kan *heale* andre.

Dette viser enda en gang at de såkalte «mytene» må bli nøye undersøkt i alle sine aspekter før de tilnærmedesvis kan bli behandlet med en viss grad av rettferdighet. Skal vi avsløre hele syklusen av mysterier, må hver av de *syv nøklene* bli anvendt på rette sted og aldri blandes med de andre. I vår tid, med et dystert sjeldredende materiale, er fortidens innvidde prester etter de lærde generasjoners mening, synonymt med dyktige bedragere, som tente overtroens ild for å oppnå større kontroll over menneskenes sinn. Dette er en ubegrunnet bakvaskelse, som skyldes skeptisisme og fordømmende tanker. Ingen trodde mer på gudene – eller som vi kan kalle dem, åndelige og nå usynlige makter, eller ånder, *fenomenenes numena* – enn de gjorde, og de trodde *fordi de visste*. Om de var innviet i naturens mysterier og ble nødt til å holde sine kunnskaper borte fra de profane, som sikkert hadde misbrukt dem, så var dette hemmelighold unektelig mindre farlig enn deres etterfølgeres politikk. De innvidde lærte bare det de kjente godt til, mens etterfølgerne lærte *det de ikke visste*, idet de hadde oppfunnet som en sikker tilflukt for sin egen uvitenhet, en sjalu og grusom guddom, som forbød mennesket å utforske mysteriene med trussel om evig fordømmelse. Som de gjerne må, for *hans* mysterier kan best antydes overfor kultiverte ører og aldri beskrives. Ta en titt i Kings *Gnostics*, «Description of the Plates» (Plate H) og se selv hva den opprinnelige paktens ark var ifølge forfatteren, som sier:

Det finnes en rabbinsk tradisjon om at kjerubene på den ble fremstilt som mann og kvinne, når de kopulerte, for å uttrykke den store lære om essensen av *form* og *materie*, de to prinsipper for alle ting. Når kaldeerne brøt seg inn i helligdommen og fant dette overraskende symbolet, utbrøt de naturligvis: Er dette deres gud, som dere skryter av er en slik elsker av renhet?» (s.441.)

King tror at denne tradisjonen «smaker altfor mye av alexandrinsk filosofi til å fortjene tillit», som vi ikke er enig i. Vingenes form og stilling på de to kjerubene som står på høyre og venstre side av arken, hvor vingene møtes over «det aller helligste» er et *symbol* som er megetsigende i seg selv, i tillegg til den «hellige» *jod* inne i arken! Agathademons mysterium, hvor legenden sier: «Jeg er Chnumis, universets sol, 700» kan alene løse mysteriet med Jesus, «hvor tallet for hans navn er 888». Det er ikke nøkkelen til St. Peter, eller kirkens dogme, men *narthex* – innvielses kandidatens stav – som må rykkes løs fra grepet til tidsaldrenes tause sfinx. I mellomtiden –

Augurene, som da de møttes måtte bite seg i tungen for å undertrykke en gapskratt, er mer tallrike i vår tid enn de noensinne var på Syllas tid.

VI. PROMETHEUS, TITANEN.

HANS BAKGRUNN I FORTIDENS INDIA.

I vår moderne tidsalder råder det ingen tvil blant de beste europeiske symbologer om at navnet Prometheus hadde en stor og meget mystisk betydning i fortiden. Etter å ha gjengitt historien om Deukalion, som beotierne betraktet som menneskenes stamfar, og som ifølge denne legenden var sønn av Prometheus, bemerker forfatteren av *Mythologie de la Grèce Antique*:

Prometheus er således mer enn en arketyp for menneskeheten, han er *dens skaper*. På samme vis som vi så He-faistos skape den første kvinne (Pandora) og tilføre henne liv, så knar Prometheus den fuktige leiren og former kroppen til det første menneske, som han vil tilføre sjelsgnist. (*Apollodorus I, 7,1.*)

Etter oversvømmelsen av Deukalion, fortelles det at Zevs befalte Prometheus og Atene å frembringe en ny menneskerase av slammet etter flommens vann (*Ovid, Metam. I,81. Etym M.v. Προμηθευς*), og på Pausanias tid kunne det slammet helten hadde anvendt for dette formål fremdeles sees i Focea (*Paus. X,4,4*). «På flere arkaiske monumenter kan man fremdeles se Prometheus skape en menneskelig kropp, enten alene eller ved hjelp av Atene» (*Myth. Grèce Ant. 246*).

De samme forfattere minner verden om en annen like mystisk personlighet, selv om han er mindre kjent enn Prometheus, hvor beretningen byr på bemerkelsesverdige analogier med titanens. Navnet på denne andre stamfaren og skaperen er *Foroneus*, helten i et antikt heltekvad, *Foronida*, som uheldigvis ikke lenger eksisterer. Hans historie er lagt til Argolis, hvor en evig flamme ble bevart på hans alter som en påminnelse om at han brakte ilden til jorden (*Pausanias, 11,19,5, jfr. 20,3.*) Han var en velgjører for menneskene slik Prometheus var, fordi han hadde gjort dem til deltakere i alle jordens velsignelser. Platon (*Timaios s.22*) og Clemens Alexandrinus (*Strom. I, s. 280*) sier at Foroneus var det første menneske, eller «far til de dødelige». Hans avstamning, som gjør elven Inachos til hans far, minner om Prometheus, som var sønn av oseaniden Klymene. Men Foroneus mor var nymfen Melia, en viktig avstamning, som atskiller ham fra Prometheus.

Decharme tror Melia er en personifisering av *asketreet*, som bronsealderens menneskeslekt nedstammet fra ifølge Hesiod (*Opera et Dies 142-145*)¹, som hos grekerne er det *himmelske treet* som er felles innen all arisk mytologi. Dette *asketreet* er Yggdrasil i norrøn mytologi, som nornene daglig dusjet med vann fra Urds brønn for at ikke treet skulle visne. Det forblir grønt til de siste dager av gullalderen. Da meddeler nornene – de tre søstre som henholdsvis ser inn i fortiden, nåtiden og fremtiden – skjebnens budskap (*karma, orlog*), men menneskene er bare bevisst i nåtiden. Men når Gullveig (gyllen drikk) ankommer –

..den henrivende kvinnen, som tre ganger ble kastet i ilden, og som hver gang reiser seg enda skjønnere og fyller gudenes og menneskenes sjeler med uforlignelig lengsel. Da trer nornene ...frem, og barndomsdrømmenes velsignede fred opphører, og synden oppstår med alle sine konsekvenser . .

..og KARMA. (Se «*Asgard and the Gods*, s. 10.12.) Det tre ganger rensede gull er – *manas*, den bevisste sjel.

For grekerne representerte «asketreet» samme forestilling. Dets frodige løvverk er stjernehimmelen, gyllen om dagen og overstrødd med stjerner om natten – Melias og Yggdrasils frukter. Under dets beskyttende skygge levde menneskeheten gjennom gullalderen uten begjær og uten noen frykt. . . «Dette treet hadde en frukt eller en brennende grein *som lyst*», tror Decharme.

Og her innkommer tidens drepende materialisme, dette spesielle trekket ved det moderne sinn, som lik en nordlig stormvind bøyer alt på sin vei og fryser enhver intuisjon, slik at den ikke får noen plass i

¹ Ifølge okkult lære strakte tredje rotrase seg over tre yugaer, satya, treta og dvapara yuga – tilsvarende gullalderen for rasens tidlige uskyldige periode, til sølvalderen hvor den nådde modenhet, og videre til bronsealderen, da den ble skilt i to kjønn og ble fortidens mektige halvguder.

dagens fysiske spekulasjoner. Etter ikke å ha sett noe annet ved Prometheus enn *friksjonsild*, ser ikke den lærde forfatter av «*Mythologie de la Grèce Antique*» noe annet ved denne «frukten» enn en *hentydning til jordisk ild og dens oppdagelse. Det er ikke lenger ild, som følge av at lynet har satt noe tørt brensel i brann*, og dermed avslørt dens uvurderlige verdi for det paleolittiske menneske – men noe andre mer mystisk denne gang, selv om det er like jordisk . . .

En guddommelig fugl, fra sitt rede i greinene til det himmelske asketrete, stjal den greinen (eller den frukten) og førte den ned til jorden med sitt nebb. Nå er det greske ordet Φορώνευς akkurat det samme som sanskritordet *bhuranyu* («den raske»), et epitet for Agni, som bærer av den guddommelige gnisten. Foroneus, sønn av *Melia* eller den himmelske asken korresponderer dermed med et begrep som sannsynligvis er enda eldre enn det som forvandlet (de gamle ariske hinduers) *pramantha* til den greske Prometheus. Foroneus er (den personifiserte) fuglen, som bringer det himmelske lynet til jorden. De tradisjoner som gjelder fødselen og opphavet av bronsealderens rase, og de som gjorde Foroneus til argiernes far, beviser for oss at dette lynnedslag (eller lyn) var menneskerasens opphav, slik som i legenden om Hefaistos og Prometheus. (s. 266.)

Dette gir oss likevel ikke noe annet enn den eksterne mening av symbolene og allegorien. Det antas nå at gåten ved navnet Prometheus er blitt løst, og moderne mytologer og orientalistere betrakter den ikke lenger på samme måte som deres forfedre med støtte fra hele den klassiske fortiden. De finner bare noe som passer enda bedre til tidens ånd, nemlig et fallisk element. Men navnet Foroneus bærer likevel som Prometheus ikke bare en, heller ikke to, men en serie esoteriske betydninger. Begge gjelder de *syv himmelske flammene*; og Agni Abhimanin, hans tre sønner og deres førtifem sønner, *samlet førtini flammer*. Gjelder disse tallene bare den jordiske form for ild og flammen ved seksuell lidenskap? Hevet hinduenes ariske sinn seg aldri over slike rent sensuelle oppfatninger – det sinn professor Max Müller har deklartert som det mest åndelige og mest åpne for mystikk på hele kloden? Bare antall flammer burde ha antydning sannheten.

Man sier oss at det ikke lenger er tillatt i denne rasjonelle tidsalder å forklare navnet Prometheus slik de gamle grekere gjorde, som synes «å ha basert seg på den uriktige analogien av προμηθευς med verbet προμανθάνειν og betraktet ham som det «forutseende» menneske, som for å skape symmetri, ble tilført en bror – Epimeteus, eller «den som lytter på råd etter hendelsen». Men nå har orientalistene bestemt noe annet. De kjenner den virkelige betydningen av de to navnene bedre enn de som laget dem.

Legenden bygger på en hendelse av universell viktighet. Den ble laget «for å minnes en stor hendelse, som må ha gjort sterkt inntrykk på de som bevitnet den, og minnet om den har siden aldri helt forsvunnet fra det folkelige minnet». Hva er den? La oss legge til side enhver poetisk *fiksjon*, alle den gyldne tidsalders drømmer, la oss forestille oss – argumenterer moderne forskere – med all dens grove realisme, den første menneskehets elendige tilstand, som Aiskylos med Lycretius har gitt oss et så slående bilde av, hvor den eksakte sannhet nå blir bekreftet av vitenskapen. Da kan man bedre forstå at et nytt liv virkelig begynte for mennesket den dag han så den første gnist frembrakt ved friksjonen mellom to stykker ved eller fra en flintestein. Hvordan kunne mennesket unngå å føle takknemlighet overfor det mystiske og fantastiske vesen, som de deretter var i stand til å skape med sin vilje, og som da det vel var født, vokste og ekspanderte og utviklet seg med en særlig kraft. «Denne jordiske flammen, var ikke den etter sin natur analog med den de mottok ovenfra, eller den de fryktet ved lynnedslag?»

Stammet den ikke fra samme kilde? Og hvis dens opphav var i himmelen, så måtte den være brakt ned på jorden en dag. Og i så tilfelle, hvem var dette mektige vesen og denne velgjører, gud eller menneske, som hadde erobret den? Dette var de spørsmål de nysgjerrige ariene stilte seg tidlig i sin tilværelse, og som ble besvart gjennom Prometheus-myten». (*Mythologie de la Grèce Antique*, s. 258.)

Den okkulte filosofi finner to svake punkter i denne kommentaren og utpeker dem. Menneskehets elendige tilstand, slik Aiskylos og Prometheus beskrev den, var ikke verre på arienes tid enn den er nå. «Tilstanden» var avgrenset til de ville stammene, og de nå eksisterende ville er verken lykkeligere eller ulykkeligere enn deres forfedre var for en million år siden.

Det er et akseptert faktum innen vitenskapen at «grove redskaper, som fullstendig likner de som er i bruk blant eksisterende ville», finnes i elveleier og huler som geologisk «vitner om en enorm tidsforskjell». Så stor er likheten at forfatteren av «The Modern Zoroastrian» forteller oss:

Om koloniuutstillingens samling av steinøkser og pilespisser som nå brukes av buskmennene i Sør-Afrika ble plassert side om side med tilsvarende gjenstander fra Kent-hulen eller grottene i Dordogne, så skulle bare en ekspert klare å atskille dem. (s. 145.)

Og hvis det finnes buskmenn nå, i vår tidsalder med den høyeste sivilisasjon, som ikke er mer intelligent enn de raser som oppholdt seg i Devonshire og Sør-Frankrike i den *paleolittiske* tidsalder, hvorfor kunne ikke disse ha levd samtidig med andre raser som var like sivilisert i sin tid som vi er i vår? At menneskehetens kunnskaper øker daglig, «men at den intellektuelle kapasitet ikke øker like sterkt» fremgår hvis intellektet om ikke det fysiske kunnskapsnivået sammenlignes for Euklid, Pytagoras, Panini, Kapila, Plato og Sokrates med Newton, Kant og våre dagers Huxley og Hæckel. Ser vi på de resultater frenologen J. Barnard David utarbeidet i 1868 (*Transactions of the Royal Society of London*) om skallens indre størrelse – hvor volumet ble oppfattet som en målestokk og test for å bedømme de intellektuelle evnene – finner Pfaff at størrelsen blant franskmenn (sikkert i fremste rekke innen menneskeheten) er 88,4 kvadrattommer, som er «merkbart mindre enn polyneserne generelt, hvor størrelsen selv blant mange papua og alfurer av laveste type er 89 og 89,7 kvadrattommer», som viser at det er *kvaliteten* og ikke *kvantiteten* av hjernen som bestemmer den intellektuelle kapasitet. Da gjennomsnittsindeksen for skallen blant ulike raser nå blir betraktet som «en av de mest karakteristiske forskjeller mellom rasene», er følgende sammenligning tankevekkende:

Indeks for skallens bredde er for skandinaver 75, for engelske 76, for holsteinere 77, i Bresgau 80, og Schillers skalle har en breddeindeks på hele 82 .. og Madura-skallen også 82.

Til sist den samme sammenligning mellom de eldste, kjente skaller og europeernes viser det overraskende faktum «at de fleste av disse gamle skallene, som tilhører steinalderen, er heller større enn mindre enn gjennomsnitt for de som lever i dag i volum». Gjennomsnittsberegninger av høyde, bredde og lengde i tommer for flere skaller viser følgende:

Gammelnordiske skaller fra steinalderen	18,877
Gjennomsnitt for 48 skaller fra samme periode i England	18,858
Gjennomsnitt for 7 skaller fra samme periode i Wales	18,649
Gjennomsnitt for 36 skaller fra samme periode i Frankrike	18,220

Gjennomsnittet for *nå levende europeere* er 18,579 tommer og for hottentotter 17,795 tommer!

Disse tallene viser klart «at hjernens størrelse blant det eldste folkeslag vi kjenner ikke plasserer dem på et lavere nivå enn jordens nåværende innvånere» («*The Age and Origin of Man*»). I tillegg viser de at «the missing link» forsvinner i den tynne luft. Mer om dette senere. Nå vender vi tilbake til vårt tema.

Den rasen Jupiter så sterkt ønsket «å fjerne for i stedet å skape en ny» (*Aischylos «Prometheus Vincetus»*, s. 241) hadde en *mental* men ikke en fysisk brist. Den første velgjerning Prometheus gjorde i forhold til de dødelige, som han meddeler i «koret», var å hindre dem «å forutse døden» (s. 256). Han «reddet den dødelige rasen fra å synke tilintetgjort ned i Hades mørke» (s. 244), og først da ga han dem «i tillegg» ilden (s. 260). Dette viser klart Prometheus-mytens dobbelte betydning, om orientalistene ikke vil akseptere eksistensen av de *syv nøklene* som okkultismen påstår. Myten henviser til den første åpning av menneskets åndelige sansevner og ikke til første gang ilden ble sett eller *oppdaget*. *Ilden* ble aldri «oppdaget», for den eksisterte på jorden fra dens begynnelse. Den opptrådte som seismisk aktivitet i de første tidsaldrene, hvor vulkanske utbrudd forekom like hyppig og konstant i denne perioden som tåke nå opptrer i England. Og hvis vi fortelles at mennesket opptrådte så sent på jorden at nesten alle vulkanene bortsett fra noen få, allerede var slukket, og at de geologiske forstyrrelsene hadde gått over i en mer stabil fase, svarer vi: La en ny menneskerase – enten den er utviklet fra engler eller gorillaer – komme til syne på ethvert ubebodd område av jorden, kanskje med unntak av Sahara, så vedder vi tusen mot en på at det ikke vil gå mer enn et år eller to før ilden er oppdaget, som følge av lynnedslag som antenner gress eller på annen måte. Antakelsen om at det primitive menneske levde i

flere tidsaldre på jorden før det ble kjent med ilden, er pinlig ulogisk. Men gamle Aischylos var en innvidd og visste godt hva han skrev.²

Ingen okkultist, som kjenner symbologien og det faktum at visdommen kom til oss fra Østen, vil et øyeblikk fornekte at Prometheusmyten kom til Europa via Aryavarta. Heller ikke vil han benekte at Prometheus i en forstand representerer *ild ved friksjon*. Derfor beundrer han M.F. Baudrys klokskap, som i sin *Les Mythes du feu et breuvage celeste (Revue germanique, 1861, s. 356*³ viser et av Prometheus aspekter og hans opprinnelse fra India. Han forteller leseren om den *antatte*, opprinnelige prosess for å få ild, som ennå er i bruk i India for å antenne offerild. Dette er hva han skriver:

Proessen, slik den detaljert er beskrevet i de vediske sutraene, innebærer å dreie en pinne raskt i et hull i et trestykke. Friksjonen utvikler intens varme og resulterer i å sette ild på de trestykkene som er i kontakt. Pinnen bevegges ikke i en kontinuerlig rotasjon, men i en serie bevegelser i motsatt retning ved hjelp av et rep som er festet midt på pinnen. Operatøren holder hver ende av repet i hver sin hånd og trekker dem vekselvist. . . Hele prosessen angis på sanskrit med verbet *manthâmi, mathnâni*, som betyr «å gni, bevege, riste oppnå noe ved gnidning» og anvendes særlig ved roterende friksjon, som fremgår av at ordet er avledet av *mandala*, som betyr en sirkel. . . De trestykker som anvendes for å fremskaffe ild har hver sine navn på sanskrit. Pinnen kalles *premantha*; trestykket kalles *arani* og *aranî*: «de to araniene, som angir *hele* instrumentet. (s. 358 og deretter.)⁴

Det gjenstår å se hva brahminene vil si til dette. Hvis vi antar at Prometheus i et aspekt av myten er frembrakt som frembringeren av ild ved hjelp av *pramantha*, eller som den levende og guddommelige *pramantha*, innebærer det at symbolikken ikke hadde noen annen mening enn den falliske som moderne symbologer tillegger det? Decharme synes i alle fall å ha et korrekt glimt av sannheten, for han bekrefter med sine bemerkninger ubevisst alt det den okkulte vitenskap lærer om *manasa-devaene*, som har utstyrt mennesket med dets u dødelige sjels bevissthet, den bevissthet som hindrer mennesket «å forutse døden» og gjør det *kjent med* sin u dødelighet.⁵ «Hvordan er Prometheus kommet i besittelse av (den guddommelige) gnisten?», spør han. «Ilden hører hjemme i himmelen. Er det der han har vært og hentet den for å føre den ned til menneskene? Hvis han skulle nærme seg gudene, må han ha vært en gud selv.» Grekerne mente han kom fra en *guddommelig* rase, hinduene, og at han var en deva. Derfor «var han for grekerne sønn av titanen Iapetos», *Ἰαπετονίδης (Theog., s. 528)*. . . » Men den himmelske ilden tilhørte i begynnelsen gudene alene, det var en skatt de reserverte for seg selv . . . som de omhyggelig vaktet over. . . 'Iapetus' forstandige sønn,' sier Hesiod, 'bedro Jupiter ved å stjele den utrettelige ilden fra den lysende gløden og skjule den i fenikkelplantens stengel' (*Theog. s. 565*). . . Prometheus gave til menneskene var således en erobring fra himmelen.» «Ifølge greske forestillinger» (som er identiske med okkultistenes), «måtte denne erobring fra Jupiter, denne menneskelige forgripelse av gudenes eiendom, følges opp av et soningsoffer. . . Prometheus tilhørte dessuten den titanrasen som hadde gjort opprør⁶ mot gudene, som Olympens herre derfor hadde kastet ned i Tartaros. I likhet med dem er han det ondes genius, dømt til grusomme lidelser, osv. osv.»

Det som opprører i den forklaringen som følger, er det ensidige synet på denne største av alle myter. De mest intuitive blant de moderne forfatterne verken kan eller vil heve sine oppfatninger over nivået av jordiske og kosmiske fenomener. Det benektes ikke at mytens moralske side, slik den presenteres i Hesiods teogoni, kan spille en viss rolle for den opprinnelige greske oppfatningen. Titanen

² De moderne forsøk som enkelte greske forskere (som er ynkelige sammenliknet med de gamle greske forfatterne) gjør for å forklare den virkelige mening av Aischylos ideer – som han fordi han var en uvitende gammel greker ikke kunne uttrykke så godt – er absurde og latterlige!

³ Se også hans *Mémoires de la Société de la Linguistique* om «ildmyter» (del I, s 337 og deretter).

⁴ Det finnes et *øvre* og *nedre* trestykke som anvendes for å frembringe denne hellige ild ved gnidning ved offerhandlingene, og hullet finnes i *arani*-stykket. Det fremgår av en allegori i *Vayu Purana* og andre, som forteller at Nemi, sønn av Ikskvaku, ikke etterlot seg noen etterfølgere, og at rishiene, som fryktet å forlate jorden uten en hersker, innførte kongens kropp i hullet av en *arani* – som en *øvre arani* – og frembrakte derved en prins som het Janaka. «Det var på grunn av den spesielle måten han ble frembrakt han ble kalt Kanaka.» (*Men se Goldstüickers Sanskrit Dictionary at the word Arani.*) Devaki, Krishnas mor, kalles i bønner til henne «den arani, hvor gnidning frembringer ild».

⁵ Dyrets *monade* er like u dødelig som menneskets, men dyret vet ingenting om den. Det lever et dyrisk sanseliv slik de første mennesker må ha levet, da de oppnådde fysisk utvikling i den tredje rasen, om ikke *agnishvattaene* og *manasa-pitriene* hadde kommet.

⁶ De falne englene, *asuraene* i det indiske panteon.

er mer enn en tyv av den himmelske ild. Han er en representant for menneskeheten – aktiv, flittig, intelligent, men på samme tid ambisiøs med mål om å bli likeverdig med de guddommelige maktene. Derfor straffes menneskeheten gjennom personen Prometheus, men bare hos grekerne. For dem er ikke Prometheus en kriminell, bortsett fra i gudenes øyne. I forhold til jorden er han tvert om en gud selv, en venn av menneskeheten (φιλάνθρωπος), som han har hevet til sivilisasjon og innviet i kjennskap til kunsten; en oppfatning som fant sin mest poetiske formidler i Aischylos. Men for alle andre nasjoner er Prometheus – hva? Den falne engel, satan, slik kirken vil ha det? Slett ikke. *Han er helt enkelt bildet av lynets ødeleggende og fryktede virkninger.* Han er den «onde ild» (*mal feu*) og symbolet for det guddommelige, reproduktive organ. «Redusert til sitt enkleste uttrykk, er den myten vi forsøker å forklare rett og slett en (kosmisk) ildens genius.» (s. 261.) Det er den første (falliske) forestilling, som var den mest fremtredende ariske, om vi tror Ad. Kuhn (i hans *Herabkunft des Feuers und des Göttertranks*) og Baudry.

Fordi den ilden mennesker brukte var et resultat av *pramanthas* virke i *arani*, må ariene *ha trodd* (?) at den himmelske ilden hadde samme opphav, og de *må ha* antatt (?) at en gud utrustet med pramantha, eller en guddommelig pramantha, fremkalte en voldsom friksjon i skyenes skjød, som fremkalte lyn og torden ... Denne forestillingen støttes av det faktum at ifølge Plutark (*Philosoph, Plant.* iii, 3) trodde stoikerne at torden var et resultat av stormskyers og lynenes kamp – og en brann som skyldtes friksjon, mens Aristoteles mente lynnedslag oppsto ved at skyene klasket sammen med hverandre. Hva var denne teorien, om ikke en vitenskapelig forklaring av ildens fremkallelse ved friksjon? . . . Alt leder oss til å tro at helt fra begynnelsen, og før utspreidelsen av ariene, trodde man at pramantha tente ilden i stormskyene like vel som i *arani*. (*Revue Germanique*, s. 368.)

Dermed gjøres antakelser og tomme hypoteser til oppdagede sannheter. Bokstavtro Bibelforsvarere kunne aldri ha hjulpet forfattere av misjonsskrifter mer effektivt enn materialistiske symbologer ved å anta at de gamle ariene ikke baserte sine religiøse oppfatninger på noe høyere enn det fysiologiske.

Men slik er det ikke, og selve ånden i den vediske filosofi taler imot en slik fortolkning. Og hvis, som Decharme selv innrømmer: «denne forestilling om ildens kreative kraft forklares umiddelbart av den tidligere assimilering av den menneskelige sjel med en himmelsk gnist», slik som ofte anvendt i det billedspråket som benyttes når vedaene omtaler *arani*, så betyr det noe høyere enn bare en grov, seksuell forestilling. Et hymne til Agni i vedaene siteres som eksempel: «Her er pramantha, generatoren klar. Bring slektens herskerinne (den kvinnelige *arani*). La oss frembringe Agni ved gnidning ifølge gammel skikk» – som ikke betyr noe verre enn en abstrakt ide uttrykt på de dødeliges tungemål. Den «kvinnelige *arani*», slektens herskerinne, er Aditi, gudenes mor, eller Shekinah, evig lys – i den åndelige verden det «store dypet» og KAOS, eller urstoffet, i sin første bevegelse bort fra det UKJENTE i det manifesterte kosmos. Hvis den samme epitet tidsaldere senere anvendes om Devaki, Krishnas mor, eller den inkarnerte Logos, og hvis symbolet som følge av en gradvis og ubendig spredning av eksoteriske religioner allerede betraktes å ha en seksuell betydning, så forminsker dette på ingen måte forestillingens opprinnelige renhet. Det subjektive er blitt forvandlet til det objektive, ånden er falt ned i materien. Den universelle kosmiske polaritet av ånd og substans er i den menneskelige tanke blitt den mystiske med likevel seksuelle forening av ånd og materie og har dermed fått en antropomorfisk kulør som den ikke hadde fra begynnelsen. Mellom vedaene og puranaene finnes en av grunn hvor begge er poler, som det syvende (*atmiske*) og det første eller laveste prinsipp (den fysiske kroppen) i menneskets syvfoldige konstitusjon. Det opprinnelige, rent åndelige språket i vedaene, som ble skapt mange titusener av år tidligere, hadde funnet sitt rent menneskelige uttrykk ved å beskrive hendelser som skjedde for 5000 år siden, da Krishna døde (da Kali yuga eller den sorte tidsalder begynte for menneskeheten).

Slik Aditi kalles *Surarani* (matrix eller «mor» for *sura*-gudene), så kalles Kunti, mor til pandavaene i Mahbharata *Pandavarani* – hvor betegnelsen allerede er *fysiologisert*. Men Devaki, forbilde for den katolske madonna, er en senere antropomorfisert form for Aditi. Dette er gudinnemoren, «devamatri» for syv sønner (de *seks* og de *syv* adityaene fra de eldste vediske tider). Krishnas mor Devaki ble tilført seks embryoer i sin livmor av Jagadhatrī («verdens amme»), mens den syvende (Krishna, Logos) ble tilført henne av Rohini. Maria, Jesu mor, var mor til syv barn, fem sønner og to døtre, (en senere endring av kjønnene) i Matteus' evangelium (13, 55-56). Ingen av de som tilber den katolske

⁷ Kursivene er våre. De viser hvordan antakelser er hevet til lover i våre dager.

jomfruen skulle ha noe imot å lese til hennes ære den bønn som gudene rettet mot Devaki. Må leserens dømme:

Du er Prakriti (essens), uendelig og forfinet, som bar frem Brahmâ. Du evige vesen, som i din substans omfatter essensen av alle skapte ting, ble identisk med skapelsen. Du ble forelder for det trefoldige offer og ble opphavet for alt . . . Du er offeret, som all frukt utgår fra. Du er *arani*, som frembringer ild. («Lysets livmor», «det hellige redskap», er betegnelser for jomfruen.) Som Aditi er du forelder for gudene. . . Du er Jyotsna (morgengryet).

Jomfruen betegnes ofte som «morgenstjernen» og «frelsesstjernen», lyset da dagen er født.

Du er *Samnati* (ydmykhet, Dakshas datter), visdommens mor. Du er *Niti*, harmoniens (*naya*) forelder. Du er beskjedenhet, som føder hengivenhet (*prasraya eller vinaya*). Du er begjær, som føder kjærlighet. . . Du er mor til kunnskap (*avabodha*), tålmodighet (*dhriti*) og taperhet (*dhairya*), osv.

Dermed fremgår det her at *arani* ikke er noe annet enn den katolske «utvalgte vase». Dens opprinnelige mening var rent metafysisk. Ingen uren tanke berørte fortidens oppfatninger. Selv i *Zohar*, som er langt mindre metafysisk enn noen annen symbolisme – er dette en abstraksjon og intet annet. Når det derfor i *Zohar* (3, 290) sies: «Alt som eksisterer, alt som er blitt dannet av de gamle, hvis navn er hellig, kan bare finnes ved et mannlig og kvinnelig prinsipp», så betyr dette ikke noe annet enn: «Den guddommelige, livets ånd flyter alltid sammen med materien». Det er guddommens VILJE som virker, en ide som er rent shopenhauersk. «Når *Atteekah Kaddosha*, den gamle og den mest skjulte av de skjulte, ønsker å skape alle ting, former den tingene som mannlig og kvinnelig. Denne visdommen omfatter ALT, når den utfolder seg.» Derfor sies Chockmah (mannlig visdom) og Binah (kvinnelig bevissthet eller intellekt) – de aktive og de passive prinsipper – å skape alt mellom seg. Likesom juvelerens øye avdekker den rene og plettfrie perlen under det grove muslingskallet, innelukket i muslingens skjød, som han befatter seg med utelukkende for å få tak i dets innhold, så må den sanne filosofens øye lese mellom linjene av Puranaene de sublime, vediske sannheter og korrigerende formen ved hjelp av vedisk visdom. Dessverre oppdager ikke våre orientalistene perlen under det tykke, beskyttende skallet – og opptrer deretter.

Av alt som er blitt sagt i denne delen, ser man klart at det mellom slangen i Eden og kristendommens djevel finnes en avgrunn. Bare den gamle filosofiens slegge kan avlive dette dogmet.

VII. ENOICHION-HANOK.

Historien om satansmytens utvikling ville ikke være komplett om vi utelot den mystiske og kosmopolitiske Enok, omvekslende kalt Enos, Hanok og til sist Enoichian av grekerne. Det var fra hans bok de første kristne hentet de første forestillinger om de falne englene.

Enoks bok er erklært å være apokryfisk. Men hva betyr *apokryfisk*? Ordets etymologi viser at det rett og slett er en *hemmelig* bok; dvs. en som tilhørte den del av tempelbiblioteket, som sorterte under hierofantene og de innvidde prestene og som aldri var ment for de profane. *Apokryf* stammer fra verbet *crypto* (κρύπτω), «å skjule». I flere tidsaldre ble *Enoichion* (SEERENS bok) oppbevart i de hemmelige skriftenes og «bøkernes sted» – den fortidige Kirjat-Sefer og senere Debir (se *Josva* 15,15).

Noen forfattere som har vært interessert i temaet – særlig frimurerne – har forsøkt å identifisere Enok med Thot i Memfis, den greske Hermes og selv med den latinske Merkur. Som individer er alle disse atskilt fra hverandre profesjonelt, om man kan anvende et slikt ord som nå har en så snever betydning, men de tilhører alle samme kategori av hellige forfattere, innviere og gjengivere av okkult og gammel visdom. De som i *Koranen* (Surat 19) generelt kalles *Edris*, eller de «lærde» (de innvidde), ble i Egypt kalt «Thot», oppfinneren av kunst, vitenskap, skrivekunst, musikk og astronomi. Blant jødene ble *Edris* «Enok», som ifølge Bar-Hebræus «var den første oppfinner av skrivekunst», bøker, kunst og vitenskaper, den første som satte planetenes bevegelser i system. I Hellas ble han kalt Orfeus, og han endret således navn i enhver nasjon. Tallet syv tilknyttet og forbindes med hver av disse opprinnelige innviere,¹ likesom tallet 365 for årets dager astronomisk, fordi det identifiserte misjonen, karakteren og det hellige oppdraget til alle disse mennene, men visselig ikke deres personligheter. Enok er den *syvende* patriarken. Orfeus besitter en *forminx*, en 7-strengt lyre, som angir innvielsens syvfoldige mysterium. Thot, med en solskive med syv stråler på sitt hode, reiser med en solbåt de 365 gradene, og springer over en dag hvert fjerde (skudd-)år. Til sist er Thot-Lunus, den syvfoldige guden for de syv dagene eller uken. Esoterisk og åndelig betyr *Enoichion* «seeren med åpne øyne».

Historien om Enok, som Josefus beretter, at han under Merkurs eller Sets søyler hadde skjult sine verdifulle ruller eller bøker, er den samme som fortelles om Hermes, «visdommens far», som hadde skjult sine visdomsbøker under en søyle, og så oppdaget to steinsøyler hvor vitenskapen var innskrevet. Selv om Josefus stadig ufortjent forsøker å forherlige Israel, og selv om han tilskriver (visdommens) vitenskap til den *jødiske* Enok, så skriver han *historie*. Han viser at disse søylene fremdeles eksisterte på hans tid. Han forteller de ble bygget av Set, og det kan de ha blitt, men ikke av patriarken med det navnet, Adams antatte sønn, og heller ikke av de egyptiske visdomsgudene Tet, Set, Thot, Tat, Sat (den senere *Sat-an*) eller Hermes, som alle er en – men av «slange gudens sønner» eller «dragens sønner», det navn Egypts og Babylons hierofanter hadde før syndfloden, likesom deres forfedre, atlanterne.

Det Josefus forteller oss må derfor *allegorisk* være sant, med unntak av den anvendelsen han ga det. Ifølge hans versjon var de to berømte søylene fullstendig dekket av hieroglyfer, som etter at de var blitt oppdaget, ble kopiert og gjengitt i de egyptiske templenes innerste deler og ble således kilde til landets visdom og uvanlige kunnskaper. Disse to «søylene» er imidlertid forbilde for de to «steintavlene» Moses hugget ut på «Herrens» befaling. Når han derfor sier at alle fortidens store adepter og mystikere – som Orfeus, Hesiod, Pytagoras og Platon – hentet grunnlaget for sin teologi fra disse hieroglyfene så har han i en forstand rett men feil i en annen, for han feiler i nøyaktighet. Den hemmelige lære forteller at kunsten, vitenskapene, teologien og særlig hver nasjons filosofi, som fantes før den siste *allment kjente* men ikke universelle syndflod, var registrert ved billedskrift etter den fjerde rasens muntlige gjengivelse, som igjen hadde arvet den fra den tidligere tredje rasen før dens allegoriske fall. Derfor var de egyptiske søylene, tavlene og selv frimurerlegendens «hvite, orientalske porfyrstein» - som Enok skjulte før syndfloden i jordens indre, fordi han fryktet av disse virkelige og dyrebare hem-

¹ Khanok, eller Hanok, eller Enok, betyr esoterisk «innvier» eller «lærer» og dessuten «menneskesønnen» (se 1. Mosebok 4, 26).

meligheter skulle gå tapt – mer eller mindre symbolske og allegoriske kopier av de opprinnelige nedtegnelsene. «Enoks bok» er en av disse kopiene. Den er kaldeisk og nå et meget ufullstendig kompendium. Som allerede opplyst, betyr *Enoichion* på gresk seerens «indre øye». På hebraisk og ved hjelp av *massoretiske* punkter betyr det innvier og lærer, מְבַרֵךְ. Det er et slektsnavn i tillegg til at legenden om ham er den samme som for flere andre profeter, jødiske og hedenske, med forandringer i detaljer mens rotformen er den samme. Elias blir også tatt opp i himmelen *levende*, og astrologen ved Isdurbars hoff, den kaldeiske *Hea-bani*, ble også hevet til himmelen av guden Hea, som var *hans* beskytter, som Jehova var for Elias (hvis navn på hebraisk betyr «Gud-Jah», אֱלֹהֵי יָהּ), og igjen Elihu, som betyr det samme. Denne lette død eller *eutanasi* har en esoterisk betydning. Den symboliserer døden for enhver adept som har nådd den makt, grad og renselse, som gjør det mulig å dø i en fysisk kropp og *likevel leve og oppleve et bevisst liv* i sitt astrale legeme. Variasjonene over dette tema er endeløse, men den hemmelige betydning er alltid den samme. Paulus uttrykksmåte (i Hebreerbrevet 11,5) om at «han ikke skulle se døden» – *ut non videret mortem* – har derfor en esoterisk betydning men ingenting *overnaturlig* i seg. Den maltrakterte oversettelsen som gis i enkelte bibelske antydninger om at Enok, «hvis år skal være lik verdens» (av *sol*-år på 365 dager), sammen med Kristus og profeten Elias vil dele æren og velsignelsen av den siste ankomst og ødeleggelsen av Antikrist – angir *esoterisk* at noen av de store adeptene vil vende tilbake i den syvende rasen, da alle feiltakelser er ryddet unna og SANNHETEN vil bli forkynt ved ankomsten av disse *Sishta*, de hellige «lysets sønner».

Den katolske kirken er ikke alltid logisk og heller ikke forstandig. Den deklarerer at «Enoks bok» er apokryfisk og har gått så langt som – ved kardinal Cajetan og andre av kirkens fremstående – å fjerne fra de kanoniske bøkene enda *Judas brev*, som selv om han var en *inspirert* apostel som siterer og helliggjør Enoks bok, er antatt å være en apokryfisk bok. Heldigvis oppdaget noen av dogmatikerne faren i tide. Hadde de akseptert Cajetans bestemmelse, ville de vært tvunget til tilsvarende å fjerne det fjerde evangeliet, da Johannes bokstavelig siterer fra Enok og legger *en hel setning* fra den i Jesu munn! (Se kapittel IV foran.)

Ludolf, «den etiopiske litteraturens far», ble gitt i oppdrag å undersøke flere av Enoks skrifter, som den reisende Pereisc hadde gitt det mazarinske bibliotek. Han deklarerer at «ingen av Enoks bøker fantes hos abessinierne!» Senere undersøkelser og oppdagelser har kullkastet denne altfor dogmatiske påstanden, som alle vet. Bruce og Ruppel fant og brakte det samme verket fra Abessinia noen år senere, og biskop Laurence oversatte det. Men Bruce foraktet det og hånte innholdet, slik resten av vitenskapsmennene gjorde. Han deklarerer det som «et *gnostisk* verk», hvor «alderen for kjemper som sluker» mennesker blir oppgitt . . . og derved er den en annen «*apokalypse*». «Kjemper» er et nok et annet *eventyr*.

Dette var imidlertid ikke oppfatningen blant de beste forskerne. Dr. Hanneberg plasserer Enoks bok på linje med den 3. Makkabeerboken og *øverst på listen over de med et innhold nær de kanoniske bøkene*.

Sannelig, «når de lærde strides ...»

Som vanlig hadde de alle både rett og feil. Å akseptere Enok som en bibelsk person, et enkelt, levende menneske, er det samme som å akseptere Adam som det første menneske. Enok var et slektsnavn, som ble anvendt og båret av en rekke individer, i alle tidsaldre, i alle raser og i enhver nasjon. Dette kan enkelt avdekkes av det faktum at de gamle talmudistene og lærerne i midrashim ikke var enige om sine syn på Enok, Jereds sønn. Noen sier Enok var en stor helgen, elsket av Gud og *brakt levende til himmelen* (dvs. en som hadde nådd *mukti* eller *nirvana* på jorden, som Buddha gjorde og andre fremdeles gjør). Andre påsto han var en trollmann og en ondsinnet magiker. Dette viser at Enok, eller hans tilsvarende, var et begrep selv da de senere talmudistene levde, som betydde «seer», «adept i den *hemmelige visdom*», osv., uten spesifisering av den som var tittelen. Da Josefus omtalte Elia og Enok (*Antiquities*, 9,2) og bemerket at «det er skrevet i hellige bøker at de (Elia og Enok) forsvant, men slik at ingen visste om de døde», betydde det at *de hadde dødd i sine personligheter*, slik yogier fremdeles dør i India eller selv enkelte kristne munkes – for verden. De forsvinner av syne for menneskene og dør – på det jordiske plan – selv for seg selv. En åpenbar billedlig omtale, likevel *bokstavelig sann*.

«Hanok formidlet vitenskapen om (astronomiske) beregninger og fastsetting av årstidene til Noa», sier Midrash *Pirkah* rabbi Eliezar (8. kapittel) og henviser til Hanok som andre gjorde til Hermes Trismegistus, fordi de to er identiske i sine esoteriske betydninger. «Hanok» i dette tilfellet og hans

«visdom» tilhører perioden for den fjerde, atlantiske rasen² og Noa til den femte.³ I dette tilfelle representerer begge rotraser, den nåværende og den som gikk forut. I en annen forstand; Enok forsvant, «han gikk med Gud, og han var ikke mer fordi Gud tok ham», hvor allegorien henviser til bortfallet av den hellige og hemmelige kunnskapen fra menneskene, fordi «Gud» (eller *Java Aleim* – de høyeste hierofantene, lederne for de innvidde prestenes tempelskoler⁴) tok ham. Med andre ord, Enokene eller *Enoichionene*, seerne og deres kunnskaper og visdom, ble strengt forbeholdt de hemmelige profetskolene blant jødene og til templene blant hedningene.

Fortolket bare med den symbolske nøkkel er Enok typen for menneskets duale natur – åndelig og fysisk. Derfor inntar han senteret i det astronomiske kors (formidlet av Eliphas Levi fra et hemmelig verk), som er en seksfoldig stjerne, «Adonaj». I det øverste triangelet er ørnen, i det lavere, venstre triangelet står løven, i den høyre oksen, mellom og over oksen og løven og under ørnen står Enoks eller menneskets ansikt. (Se det illustrerte diagrammet i *Isis Unveiled*, 2. bind, side 452.) Figurene i det øverste triangelet representerer de fire rasene, hvor første rase er utelatt – *chhayaene* eller skyggene – og «menneskesønnen», *Enos* eller *Enok* i sentrum, fordi han står mellom de to (den fjerde og den femte) rasene, da han representerer den hemmelige visdommen for begge. Dette er *Ezekiels* og *Åpenbaringsbokens* fire dyr. Det samme doble triangelet som i *Isis* 2. bind, side 453, fronter den hinduiske *Adanari*, er langt på vei det beste. For der symboliseres (for oss) bare de tre historiske rasene: den tredje og androgyne, av *Ada-nari*, den fjerde som symboliseres av den sterke og mektige løven, og den femte – den ariske – av det som til denne dag er det mest hellige symbolet, oksen (og kua).

En mann med stor kunnskaper, franske M. de Sacy, finner flere enestående påstander i Enoks bok, «verdt den mest seriøse vurdering», sier han. For eksempel «lar forfatteren (Enok) solåret bestå av 364 dager og synes å kjenne perioder på tre, fire og åtte år, etterfulgt av *fire* supplerende dager, som i hans system synes å være jevndøgnene og solvervene».⁵ Til dette tilføyer han senere:

Jeg ser bare en måte å oppfatte dette (disse absurditeter) på, og det er at forfatteren fremstiller er *fantasifullt* system som *kan ha eksistert* FØR NATURENS ORDEN VAR BLITT ENDRET AV DEN UNIVERSELLE OVERSVØMMELSEN.

Nettopp, og den hemmelige lære forkynner at «naturens orden» ble endret da, i tillegg til rekken av jordens menneskeheter. For som engelen *Uriel* forteller Enok: «Se, jeg har vist deg alle ting, Enok, og alle ting har jeg åpenbart for deg. Du ser solen, månen og *de som styrer stjernene* på himmelen, som forårsaker alle deres bevegelser, årstidene og deres tilbakekomst. I *syndernes dager* SKAL ÅRET BLI NEDKORTET . . . månen skal endre sine lover, osv.» (kapittel 74). I de dager, i årene da den store syndfloden skal fjerne Atlanterne og endre hele jordens utseende – fordi «*jorden* (med sin akse) *fikk en helning*», og naturen, geologisk, astronomisk og kosmisk generelt ikke kunne fortsette å være den samme, fordi jorden *fikk en helning*.» (Se kapittel 64, seksjon 11). . . . Og Noa ropte med en forbitret stemme: «Hør meg, hør meg, hør meg» tre ganger. Og han sa: «Jorden strever og heller sterkt, Jeg skal visselig forgå med den.»

Dette synes forresten å være en av de mange uoverensstemmelsene om Bibelen leses bokstavelig. For dette synes i det minste å være en meget forunderlig frykt fra en som hadde «funnet nåde i Herrens øyne» og blitt pålagt å bygge en ark! Men her finner vi at den aktverdige patriarken uttrykker like mye frykt, som om han istedenfor å være Guds «venn» er en av kjempene som er blitt fordømt av en vred guddom. Jorden er allerede tilført en *helning*, og syndfloden er bare et spørsmål om tid, og likevel synes ikke Noa å vite noe om sin tiltenkte redning.

Det var skjedd en befaling, en befaling fra naturen og evolusjonsloven om at jorden skulle endre sin rase, og at den fjerde rase skulle forgå for å gi plass for en bedre. Manvantaraen hadde nådd et vendepunkt etter *tre og en halv* runde, og det fysiske gigantiske menneske hadde nådd toppen av sin største materialitet. Derav det apokalyptiske verset om at det var utgått en befaling om «at slutten (for rasen) ville skje», for de *kjente* visselig «alle englenes hemmeligheter, enhver av *Satans* tunge og hemmelige makter, makten til de som utfører trolldom, som hos dem som skaper flytende bilder på hele jorden».

² *Zohar* sier: «Hanok hadde en bok, som var den samme som boken for Adams slektstavle. Dette er visdommens mysterium.»

³ Noa arvet Enoks visdom. Med andre ord er den femte rasen en arv av den fjerde rasen.

⁴ Se *Isis Unveiled*, 1. bind, side 575 og deretter.

⁵ Se Danielos kritikk av de Sacy i *Annales de Philosophie*, side 393.

Og nå det naturlige spørsmålet. Hvem kunne ha gitt den apokryfe forfatter disse mektige visjoner (uansett hvilken tidsalder han må ha tilhørt før Galileos dager), om at *jorden skulle tilføres en aksehelning*? Hvorfra kunne han ha fått slike astronomiske og geologiske kunnskaper om den hemmelige visdom – som fortidens rishier og Pytagoras hadde nytt godt av – var en fantasi, et langt senere påfunn? Hadde Enok kanskje profetisk lest Frederick Klees verk om syndfloden (side 79), der det står: «Jordklodens posisjon i forhold til solen har åpenbart i tidligere tider vært annerledes enn den er nå, og denne forskjellen må skyldes en endring av jordens akseomdreining.»?

Dette minner om en annet *uvitenskapelig* påstand som de egyptiske prestene fortalte Herodot, om at solen ikke alltid har stått opp slik den gjør nå, og at ekliptikken i tidligere tider hadde stått vinkelrett på ekvator.⁶

Det finnes mange slike «mørke utsagn» i Puranaene, Bibelen og mytologien. Overfor okkultistene avslører de to fakta: (a) at fortidens mennesker kjente likegodt og kanskje bedre enn vi i vår tid gjør, astronomi, geologi og kosmologi generelt, og (b) at kloden og dens bevegelser er endret mer enn en gang siden den ble skapt. Derfor forsikret Xenofantes, i *blind* tro på *sin* «ukyndige» religion, som forkynte at Faeton med sitt ønske om å bli kjent med den *skjulte* sannheten, lot solen avvike fra sin vanlige bane: «solen vendte seg mot et annet land», som er en parallell, selv om den er mer vitenskapelig, om enn ikke like dristig som Josua som stanset solen i dens bane. Den kan likevel forklare noe i den nordiske mytologi (i Jeruskoven), om at solen før *dagens ordning* sto opp i sør og dens plassering i den kjølige sonen i øst, mens denne nå er i nord.

Enoks bok er kort sagt et *resyme*, en sammenstilling av hovedtrekkene for tredje, fjerde og femte rasers historie, samt noen få profetier om verdens någjeldende tidsalder, og en lengre tilbakegående, vurderende og profetisk oppsummering av universelle og helt *historiske* hendelser – geologisk, etnologisk, astronomisk og psykisk – med et lite teogonisk innblikk fra tiden før syndfloden. Denne mystiske persons bok blir ofte sitert eller henvist til i *Pistis Sofia* og i *Zohar* og i den eldste Midrashim. Origines og Clement fra Alexandria verdsatte den høyt. Å påstå at den er en senkristen forfalskning blir dermed absurd og man gjør seg skyldig i anakronisme, da Originas blant flere, levde i det andre århundre etter Kristi fødsel, og han omtaler den som et gammelt og aktverdig verk. Det hemmelige og hellige navnet er klart men allegorisk beskrevet i det gamle verket. Fra det 18. til det 50. kapittel beskriver Enoks visjoner innvielsesmysteriene, hvor et er de «falne englenes» brennende dal.

St. Augustin hadde kanskje helt rett da han uttalte at kirken forkastet ENOKS BOK fra sin kanon på grunn av dens store alder, *ob nimian antiquitatem*.⁷ Det var ikke plass for de hendelsene den omtaler innen de 4004 år før Kristi fødsel som verden var blitt tildelt siden dens «skapelse»!

⁶ *Astronomie Ancienne*, Bailly, 1. bind, side 203 og 2. bind side 216.

⁷ *City of God*, I, 15, kapittel 23.

VIII. SYMBOLIKKEN I DE MYSTISKE NAVNENE IAO OG JEHOVA OG DERES RELASJONER TIL KORSET OG SIRKELEN.

Da abbed Louis Constant – kjent som Eliphaz Levi – skrev i sin *Histoire de la Magie* at «*Sepher Jezirah*, *Zohar*, og *Johannes åpenbaring* var de okkulte vitenskapers mesterverk», burde han, om han ønsket å være klar og korrekt ha tilføyd – «i Europa». Det er sant at disse verkene inneholder «mer *signifikans* enn ord», og at «deres uttryksmåte er poetisk, mens de tallmessig er eksakte». Uheldigvis, før noen kan verdsette *poesien* i uttryksmåten eller tallenes *eksakthet*, må den virkelige betydning og mening av anvendte uttrykk og symboler læres. Og man vil aldri lære dette så lenge man stiller seg likegyldig til de fundamentale prinsippene i den *hemmelige* lære, enten i orientalsk esoterisme eller i kabbalistisk symbolologi: *nøkkelen, eller verdien i alle aspekter av navnene for «Gud», «engler» og «patriarker» i Bibelen* – deres matematiske og geometriske verdi og deres forhold til den manifesterte natur.

Hvis derfor på den ene siden *Zohar* «forundrer (mystikeren) ved dypsindigheten av sine synspunkter og sine bilders store enkelthet», så forledes den studerende på den andre siden ved slike uttrykk som er anvendt for AIN-SOPH og *Jehova*, til tross forsikringen om at «boken meget nøye forklarer at den menneskelige form som den ikler Gud med bare er et *ordbilde*, og at Gud ikke bør uttrykkes verken med noen tanke eller noen form». Det er vel kjent at Origines, Clemens og rabbinerne bekjente at kabbalaen og Bibelen var *tilslørte* og *hemmelige bøker*, men få vet at esoterismen i kabbalistiske bøker i deres nåværende *nyredigerte* form er enda mer finurlig tilslørt i forhold til disse hemmelige bokers opprinnelig symbolikk.

Ideen med å fremstille den *skjulte* guddom ved omkretsen av en sirkel, og den kreative makt (maskulin eller feminin, eller det androgyne ORDET) ved diameteren på tvers av den, er et av de eldste symboler. Alle store kosmogonier bygger på denne oppfatningen. Blant de gamle arierne, egypterne og kaldeerne var symbolene komplette, da de omfattet forestillingen om en evig, uforanderlig og absolutt *guddommelig tanke*, fullstendig atskilt fra de innledende stadier av (den såkalte) *skapelsen*, som omfattet den psykologiske så vel som den åndelige evolusjon, og dets mekaniske virke eller kosmologisk konstruksjon. Hos hebreerne, selv om nevnte oppfatning klart finnes i *Zohar* og *Sepher Jezirah* – eller det som gjenstår av den – er det som er inkludert i *Mosebøkene* og særlig i *1. Mosebok* bare det sekundære stadiet, nemlig *skapelsens* eller konstruksjonens mekaniske lover, mens teogonien knapt er utformet.

Det er bare de seks første kapitlene av *1. Mosebok* av den forkastede *Enoks bok* og det misforståtte og dårlig oversatte poemet *Jobs bok*, som gir er sant ekko av de urgamle doktrinene. Nøkkelen til dette er tapt, selv blant de mest lærde rabbinere, hvis forgjengere tidlig i middelalderen valgte, med sin nasjonale eksklusivitet og stolthet og med sitt dype hat til kristendommen, å kaste den i glemselens dype hav, fremfor å dele sine kunnskaper med sine nådeløse og rasende forfølgere. *Jehova* var deres egen stamme-eiendel, atskilt fra og uegnet til å spille noen rolle i noe annet enn Moseloven. Ble han med voldsomhet revet ut av sin originale ramme, som passet ham og som han fylte, ville «Herren, Abrahams og Jakobs gud» vanskelig kunne innpasses i den kristne kanon uten skade og brudd. Som de svakeste kunne ikke jødene forhindre vanhelligelsen, men de bevarte hemmeligheten om Adam Kadmons opphav, eller den maskulin-feminine *Jehova*, og det nye tabernakel viste seg å være helt uegnet for deres gamle gud: de fikk virkelig sin hevn!

Påstanden om at *Jehova* var jødenes stammegud og ikke noe høyere, vil bli fornektet som mange andre ting. Og teologene er ikke i stand til å fortelle oss meningen med versene 8 og 9 i 32. kapittel av *5. Mosebok*. Disse versene sier meget tydelig: «Da Den høyeste (verken «Herren» eller «Jehova») ga folkeslagene land og skilte Adams sønner, satte han grenser mellom folkene etter tallet på Israels sønner. *Herrens* (Jehovas) *del er hans folk, Jakob er hans arvelodd.*» Dette avgjør spørsmålet. Så freidig var de moderne oversettelsene av Bibelen og skriftene og så ødeleggende for disse versene, når de fulgte i de spor som var trukket opp av de verdsatte kirkefedrene at hver oversetter fremstilte disse versene på sin egen måte. Mens sitatet ovenfor er hentet *ordrett* fra den autoriserte engelske versjonen,

finner vi i den franske Bibel (utgitt av det *protestantiske Bibelsamfunn* i Paris, ifølge en revidert versjon fra 1824 ved J.E. Ostervald) at «Den høyeste» er oversatt til *Souverain* (en hersker !!), «Adams sønner» er oversatt med «menneskebarn», og «Herren» er forandret til «evig». Frankrikes protestantiske kirke synes å ha overgått selv den engelske geistlighet i sleivete oversettelser.

Likevel er en ting sikker: «Herrens (Jehovas) del er hans (utvalgte) folk» og ingen andre, for bare *Jakob er hans arvelodd*. Hva har da andre folkeslag, som kaller seg ariere å gjøre med denne semittiske guddom, Israels stammegud? Astronomisk er «Den høyeste» solen, og «Herren» er en av de syv planetene, enten det er *Iao*, månens eller Ilda-Baoth-Jehova, Saturns genius, ifølge Origines og de egyptiske gnostikerne.¹ La «engelen Gabriel», Irans «Herre», våke over sitt folk, og Mikael-Jehova over sine hebreere. De er ikke andre folkeslags guder og var det heller ikke for Jesus. Likesom enhver persisk *dev* er forbundet med sin planet (se Origines kopi av ofitenes skjema), så har hver hinduisk *deva* (en «Herre») sin tilmålte del, en verden, en planet, et folk eller en rase. Mangfoldige verdener krever en mangfoldighet av guder. Vi tror på de første og vil anerkjenne men ikke dyrke de senere. (Se del 6, IV. Planetkjeder og deres mangfold.)

Det er gjentatte ganger påpekt i dette verket at ethvert religiøst og filosofisk symbol har syv ulike betydninger, hvor hver tilhører sitt legitime tankeplan, dvs. enten er det rent metafysisk eller astronomisk, psykisk eller fysiologisk, osv., osv. Disse syv betydninger og deres anvendelse er vanskelig nok å lære hver for seg, men fortolkningen og den rette forståelse av dem bli ti ganger mer komplisert, når de istedenfor å bli korrelert og forklares der den ene følger den andre, den ene av disse betydningene blir akseptert som eneste forklaring på hele symbolets ide. Det kan gis et eksempel, som utmerket illustrerer dette. Her er to fortolkninger gitt av to lærde kabbalister og forskere av et og samme vers i 2. Mosebok, 33, 18-23. Moses bønnfaller Herren om å få se hans «herlighet». Det er her åpenbart ikke den bokstavelige fortolkning i henhold til Bibelen som skal aksepteres. Det finnes syv betydninger i Kabbala. Av disse angir vi to slik de er fortolket av de nevnte to forskere. Den ene forklarer sitatet slik: «Mitt ansikt kan du ikke se . . . Jeg skal sette deg på en kløft på fjellet . . . og tildekke deg med min hånd når jeg passerer. Og så skal jeg fjerne min hånd, og du skal se min *a'hur*, ryggen min» . . . og forteller oss i en kommentar: «Det er hva jeg vil vise deg, «min rygg», dvs. mitt synlige univers, min lavere manifestasjon. Fordi du er et jordisk menneske, så kan du ikke se min usynlige natur. Dette fremgår av Kabbala.»² Dette er korrekt og er en kosmisk-metafysisk forklaring. Og nå den andre kabbalisten, som gir en numerisk betydning. Da den inkluderer flere tankevekkende ideer og er mer utførlig angitt, gir vi den noe større plass. Dette resymeet er hentet fra et upublisert manuskript og forklarer mer fullstendig det som ble forklart i kapittel III om det aller helligste.

De numeriske verdier for navnet Moses er de samme som for «JEG ER DEN JEG ER», slik at navnene for Moses og Jehova numerisk harmonerer. Ordet Moses skrives משה og med numeriske verdier henholdsvis 5, 300 og 40 med en verdisum på 345. Jehova – guden *par excellence* i måneåret – gir verdien 543, eller det reverse 345. I tredje kapittel av 2. Mosebok, i det 13. og 14. verset, sies det: Og Moses sa . . . Men når jeg kommer til Israels barn og sier dem: Deres fedres Gud har sendt meg til dere, og de sier: Hva er hans navn? – hva skal jeg da svare? Og Gud sa til Moses: «Jeg er den jeg er.»

De hebraiske ordene for dette uttrykket er *ehejeh asher ehejeh*, og sumverdiene av bokstavene blir: (אהיה) 21, (אשר) 501, (אהיה) 21.

Da dette er hans (Guds) navn, blir verdisummen av navnet 543 og de samme sifre som for Moses navn . . . men ordnet slik at navnet 345 er reversert og leses 543. . . Så når Moses spør: «La meg få se din herlighet», så svarer den andre sannferdig: «Du kan ikke se mitt ansikt» . . . med du *skal se meg bakfra* – (som er den virkelige meningen, selv om den ikke er uttrykt med rene ord), fordi *baksiden* av 543 er *fresiden* av 345 – «for å kontrollere og opprettholde en *streng bruk* av et tallsett for å utvikle visse *store* resultater, som er formålet for å anvende dem.» «Ved andre anvendelser av tallene så de hverandre ansikt mot ansikt», tilføyde den lærde kabbalist. «Det er merkverdig at om vi summerer 345 og 543, så får vi 888, som er den gnostisk-kabbalistiske verdien for navnet Kristus, som var Jehoshua eller Joshua. Og en divisjon av døgnets 24 timer gir tre åttetall som kvotient . . . Hovedhensikten med

¹ For de egyptiske gnostikerne var det Thot (Hermes) som var leder for de syv. (Se «Dødeboken».) Origines gir navnene deres: *Adonai* (solen), *Iao* (månen), *Eloi* (Jupiter), *Sabao* (Mars), *Orai* (Venus), *Astaphoi* (Merkur) og *Ildabaoth* (Saturn).

² *The Qabalah* av Isaac Myer.

hele dette system av tallkontroll var å bevare for evigheten den eksakte verdien av måneåret målt naturlig ved dager.»

Dette er den astronomiske og numeriske betydning i den hemmelige teogoni av de siderisk-kosmiske gudene som kaldeo-hebreerne hadde oppfunnet, og to betydninger av i alt syv. De andre fem ville forundre de kristne enda mer.

Mange Ødipus-er har forsøkt å fortolke Sfinxens gåte. I lange tider har hun slukt de edleste og mest begavede intellektuelle innen kristenheten, men nå er Sfinxen beseiret. I den store, intellektuelle strid som har endt med en fullstendig seier for symbolikkens Ødipus-er, er det ikke Sfinxen som rødmer av skam over nederlaget og må kaste seg på havet, men i sannhet det mangfoldige symbolet kalt Jehova, som de kristne – de *civiliserte* nasjonene – har akseptert som sin Gud. Jehova-symbolet har brutt sammen etter en for nærgående analyse, og er – druknet. Symbologene har med forferdelse oppdaget at deres adopterte gud bare var en maske for mange andre guder, en *euhemerisert* utdødd planet i beste fall, månens og Saturns skytsånd for jødene, solens og Jupiters ifølge de første kristne. Treenigheten var egentlig bare en astronomisk triade – med mindre de aksepterer den mer abstrakte og metafysiske betydningen som hedningene tillå den – sammensatt av solen (Faderen) og de to planetene Merkur (Sønnen) og Venus (Den hellige ånd, *Sophia*, visdommens, kjærlighetens og sannhetens ånd, og Lucifer, som Kristus, den klare morgenstjernen.)³ Fordi, hvis Faderen er solen (den eldste broren i den østlige *indre* filosofi), er dens nærmeste planet Merkur (Hermes, Budha, Thot), hvis moder på jorden var Maia, planeten som mottar syv ganger mer lys enn noen andre, et faktum som ledet gnostikerne til å kalle sin Christos, og kabbalistene sin Hermes (i astronomisk betydning), det «syvfoldige lys».⁴

Denne guden var Bel, fordi solen var «Bel» for gallerne, «Helios» hos grekerne, «Baal» hos fønikerne, «El» hos kaldeerne, og derav «El-ohim», «Emanu-El», da *El* er gud for hebreerne. Men selv den kabbalistiske guden er forsvunnet fra rabbinernes håndverk, slik at man nå må vende seg mot det innerste metafysiske innholdet i *Zohar* for å finne noe slikt som Ain-Soph, den navnløse guddom og det absolutte, som de kristne så høyrøstet og autoritært påstår seg å dyrke. Men denne guddom kan ikke finnes i Mosebøkene – av de som leser dem uten den tilhørende nøkkel. Helt siden den forsvant har jøder og kristne forgjeves forsøkt å blande disse to begrepene. De har bare lyktes i å berøve selv den universelle guddommen DENS majestetiske karakter og opprinnelige betydning.

Dette ble sagt i *Isis Unveiled*:

Det synes derfor naturlig å skille mellom mysterieguden Iao, hentet fra de eldste tider av alle som deltok i prestenes esoteriske kunnskaper, og dens fonetiske motpart, som vi finner ble behandlet med så liten respekt av ofitene og andre gnostikere.

På de ofitiske stenene (som King omtaler i *Gnostics*) finner vi navnet IAO gjentatt, og ofte forvekslet med *Jevo*, selv om han bare representerte en av de geniene som var motstander av Abraxas. Men IAO-navnet verken oppsto eller var noen unik eiendel for jødene. Selv om det hadde behaget Moses å gi dette navnet til skytsånden, den antatte beskytter og nasjonale guddom for «Israel, det utvalgte folket», er det ingen grunn for at ikke andre nasjoner skulle akseptere ham som sin høyeste og eneste Gud. Men vi benekter helt en slik antakelse. Dessuten er det et faktum at Jaho eller Iao var et «mysterienavn» helt fra begynnelsen av, for יהיה og יה ble ikke anvendt før kong Davids tid. Før denne tid finnes det få eller ingen navn som er sammensatt med *Iah* eller *Jah*. Det synes som om David, som hadde besøkt tyerne og filistrene (2. Samuelsbok), brakte med seg Jehova-navnet derifra. Han gjorde Zadok til yppersteprest, og fra ham kommer sadokiterne og sadduseerne. Han levde og regjerte først i Hebron (הכרין), Habir-on eller Kabeir by, hvor ritene for de fire mysterieguder ble feiret. Verken David eller Salomon anerkjente Moses eller Moseloven. Deres ambisjon var å bygge et tempel til יהיה lik de strukturer Hiram reiste for Herkules og Venus, Adon og Astarte.

Fürst sier: «Det eldste navnet for Gud, Yaho, som på gresk ble skrevet Iao, synes *uansett dets opphav*, å ha vært et gammelt mysterienavn for semittenes høyeste guddom. Derfor ble det meddelt Moses, da han ble innvidd ved Hor-eb – *grotten* – under ledelse av Jethro, den kenitiske (eller kaititiske) presten fra Midian. I en gammel kaldeisk religion, hvis etterlatenskaper kan finnes blant nyplatonikerne, ble den høyeste guddom, opphøyd over de syv himlene og representerte det åndelige lys-prinsippet . . . og også oppfattet som demiurgen,⁵ kalt Iao (יה), som likesom hebreernes Yaha var mystisk og ujevnelig, hvis navn ble meddelt den innvidde. Fønikerne hadde en høyeste gud, hvis navn besto av tre bokstaver og var *hemmelig*, og det var Iao.» (*Isis Unveiled*, II, 298.)⁶

³ Se *Johannes åpenbaring*, 22, 16.

⁴ Konferer slutten på dette kapitlet.

⁵ . . . av svært få, for skaperne av det materielle univers ble alltid betraktet som underordnet den aller høyeste guddommen. . .

⁶ Lydus I, c, Ledrenus I, c.

Korset, sier kabbalistene, som gjentar okkultistenes lære, er et av de eldste, kanskje det *aller* eldste symbolet. Dette er påvist i prologen i 1. bind av dette verket. De østlige innvidde visste at det var like gammelt som sirkelen, symbol for guddommens uendelighet og den første differensiering av essensen, foreningen av ånd og materie. Dette ble forkastet og bare den astronomiske allegorien ble akseptert og tilpasset tenkte, antatte jordiske hendelser.

La oss demonstrere denne påstanden. Innen astronomien sies det at Merkur er sønn av Cælus og Lux – himmelen og lyset, eller solen. Innen mytologien er han sønn av Jupiter og Maia. Han er «budbringer» for sin far Jupiter, solens Messias. På gresk betyr navnet hans «Hermes» blant annet «fortolker» - det uttalte «Ordet», LOGOS eller VERBUM. Ved siden av å være født på Kyllene-fjellet blant gjeterne, er han skytsgud for dem. Som en psykopompisk ånd ledsager han de døde sjeler til Hades og bringer dem tilbake, en oppgave som ble tillagt Jesus etter hans død og oppstandelse. Symboler for Hermes-Merkur (*Dii Termini*) ble plassert langs veiene og der de krysset hverandre (slik kors nå er utplassert i Italia), og de hadde form av kors.⁷ Hver syvende dag smurte prestene disse *termini* inn med olje, og en gang om året ble de dekorert med blomsterkranser. Derfor var de *salvet*. Når Merkur taler gjennom sitt orakel, sier han: «Jeg er han du kaller sønn av Faderen (Jupiter) og Maia. Jeg forlater himmelens konge (solen) for å hjelpe dere, dødelige.» Merkur helbreder blinde og gjenoppretter synet, mentalt og fysisk.⁸ Han fremstilles ofte med tre hoder og kalles «Trikefalos», «Triplex», som å være ett med solen og Venus. Som Cornutus viser⁹, ble han noen ganger fremstilt i form av en kube, uten armer, fordi «talens makt og talekunst kan overbevise uten bruk av armer og føtter». Det er denne kubiske form som forbinder *termini* direkte med korset, og talekunst eller talens makt ved Merkur, som får den listige Eusebius til å si: «Hermes er symbolet for Ordet, som skaper og fortolker alt», fordi det er det *skapende* ordet. Og han viser at Porfyry lærte at Hermes tale (nå fortolket som «Guds Ord» (!) i Pymander), en kreativ tale (*Verbum*), er et fruktbarhetsprinsipp som er utspredd i universet.¹⁰ Innen alkymien er «Merkur», kvikksølv, den grunnleggende *fuktighet*, det opprinnelige og elementære vann, som inneholder frøet til universet, befruktet av solilden. For å uttrykke dette fruktbarhetsprinsippet tilføyde egypterne (vist i egyptiske museer) ofte en fallos til korset (det maskuline og feminine, eller det vertikale og horisontale forent). De korsformede *termini* uttrykte også dette tofoldige begrep, som i Egypt ble funnet som den *kubiske* Hermes. Forfatteren av *Source of Measures* forteller oss hvorfor. (Se siste side av kapittel II om den gnostiske Priapos.)

Han viser at den utfoldede kuben lager et bilde av *tau*-korset, en egyptisk form, eller igjen at «sirkelen festet til *tau* blir Ankh-korset» til de gamle faraoer. De var blitt kjent med det gjennom sine prester og deres «kongelig innvidde» siden uminnelige tider, samt hva som menes med «mennesket festet til korset», en forestilling man «koordinerte med opphavet til menneskelig liv og derfor den *falliske form*». Denne forestilling ble ikke anvendt før flere tidsaldre etter forestillingen om tømmermannen og Guds håndverker, Visvakarma, korsfester den «sol-innvidde» på korsbjelken. Som samme forfatter skriver: «*mennesket festet til korset* . . . ble anvendt i denne formen av hinduene», for «å koordinere» den med forestillingen om en ny fødsel for mennesket gjennom *åndelig* og ikke fysisk gjenfødsel. Kandidater for innvielse ble festet til *tau* eller det astronomiske korset med en langt større og edlere forestilling enn opphavet til det rent *jordiske* livet.

På den andre siden synes ikke semittene å ha hatt andre eller høyere hensikter med livet enn å formere seg. Geometrisk og ifølge Bibelen om den leses ved den numeriske metoden, har forfatteren av «the Hebrew-Egyptian Mystery» helt rett. Hele *deres* (jødiske) system..

..synes fra de eldste tider å bero på naturen og dermed av naturen, eller Gud, som *grunnleggende lov* for den praktiske utøvelse av de skapende krefter; dvs. det var *skapelsesplanen*, hvor skapelsen var den praktiske anvendelsen. Med det system som ble anvendt synes dette å ha blitt etablert ved det faktum at mål for *planetariske tider* tjente koordinert som mål for planetenes *størrelse* og ved det spesielle ved deres form, dvs. lengden av deres ekvatoriale og polare diametere»osv. (side 3). ... Dette systemet synes å ligge til grunn for hele den bibelske struktur (skapelsesplanen), som grunnlag for dens *ritualer* og dens fremstilling av guddommens arbeid-

⁷ Montfaucon, *Antiquities*, 1. del 77. plate. Hermes disipler går etter sin død til hans planet, Merkur – deres himmelrike.

⁸ Cornutus.

⁹ Lydus de Mensibus, 4.

¹⁰ *Preparatio, Evang.* I, 3, kap. 2.

der innen *arkitektur* ved bruk av det hellige enhetsmålet for Eden hage, Noas ark, tabernaklet og Salomons tempel.

Derfor, etter hva dette systemets forsvarere påviser blir den jødiske guddom i beste fall bare en manifestert *duade* og aldri det ene og absolutte ALT. Geometrisk er han et TALL, symbolsk en *euherisert* Priapos. Dette kan neppe tilfredsstillende menneskehetens lengsel etter de virkelige, åndelige sannheter, og behovet for en gud med en guddommelig og ikke en menneskelig natur. Det er merkverdig at de mest lærde innen moderne kabbala ikke ser annet ved korset og sirkelen enn et symbol for den manifesterte *reative* og *androgyn* guddom i dens relasjon til og innblanding i denne fenomenale verden.¹¹ En forfatter tror at «mennesket (les, jøden og rabbineren) oppnådde kunnskaper om praktiske mål . . . etter hvordan naturen ble antatt å tilpasse planetenes størrelse med deres rotasjonsbevegelser» . . . og tilføyer: «det synes som han oppnådde det og verdsatte betydningen som et middel for å erkjenne guddommen, dvs. han nærmet seg *så mye til en oppfatning av et vesen som hadde et sinn som sitt eget*, bare uendelig mektigere, for å bli i stand til å forstå en *skapelseslov* som var etablert av dette vesenet, som må ha eksistert før enhver skapelse (kabbalistisk kalt *Ordet*). (*Source of Measures*, side 5.)

Dette kan ha tilfredsstillende det praktiske, *semittiske* sinn, men den østlige okkultist vil avslå et tilbud om en *slik* Gud. En Gud, et vesen «som har et menneskelig sinn, bare uendelig mektigere» er *ingen* Gud med eksistens *bortenfor* skapelsesperiodene. Han har intet å gjøre med den *ideale* oppfatningen av det evige univers. Han er på sitt beste bare en *aktiv*, *underordnet* makt, som i sin totalitet kalles «Sefirot», det «himmelske menneske» og Adam Kadmon, platonikernes *andre logos*.

Den samme forestilling finnes klart som grunnlag for de beste definisjoner av kabbalaen og dens mysterier, for eksempel ved John A. Parker, som sitert i samme verk:

Nøkkelen til kabbala er *tenkt som den geometriske relasjon mellom kvadratets og en inntegnet sirkels areal*, eller kubens og sfærens, som gjelder relasjonen mellom diameteren og omkretsen av en sirkel, hvor relasjonens numeriske verdi uttrykkes ved heltall. Relasjonen mellom diameter og omkrets, som er svært viktig og forbundet med gudenavnene Elohim og Jehova (som respektive uttrykker denne relasjonen numerisk, der det første er omkretsen og det andre er diameteren), som omfatter alt. To uttrykk for omkretsens forhold til diameteren med heltall anvendes i Bibelen: (1) det fullkomne, og (2) det ufullkomne. En av relasjonene mellom disse er slik at (2) fratrukket (1) vil gi *enheten* for en diameterverdi i form av verdien av omkretsen i en perfekt sirkel, eller en rett linje som har en fullkommen sirkelverdi, eller en faktor av sirkelverdi. (Side 22.)

Slike kalkulasjoner kan ikke føre lenger enn til å avsløre mysteriet ved evolusjonens *tredje* stadium, eller «Brahmås tredje skapelse». De innvidde hinduene vet hvordan de skal løse «sirkelens kvadratur» bedre enn noe europeer. Mer om dette senere. Det er et faktum at vestlige mystikere begynner sine spekulasjoner bare på det stadiet da universet «faller ned i materien», som okkultistene sier. I alle kabbalistiske bøker har vi ikke sett én setning som i det minste antyder det psykologiske og åndelige, som de mekaniske og *fysiologiske* hemmeligheter ved «skapelsen». Skal vi derfor betrakte universets evolusjon som helt enkelt en prototyp, i gigantisk skala, av forplantningsakten, som en «guddommelig» *fallisme*, og lovprise den slik den ondsinnede forfatter av et nylig utgitt verk med dette navnet har gjort? Vi tror ikke det, og vi føler oss berettiget til å si det, siden den mest nøyaktige lesning av Det gamle testamentet – esoterisk så vel som eksoterisk – ikke synes å ha brakt de mest entusiastiske forskere lenger enn en visshet på matematisk grunnlag at fra første til siste kapittel av Mosebøkene kan hver scene, hver karakter eller hendelse påvises å være forbundet direkte eller indirekte med *fødselsakten* i sin groveste og mest brutale form. Uansett hvor interessante og oppfinnsomme rabbinernes metoder enn er, så vil vi som de østlige okkultister foretrekke hedningenes.

Det er derfor ikke i Bibelen vi bør søke etter opphavet til korset og sirkelen, men på andre siden av syndfloden. Idet vi vender tilbake til Eliphaz Levi og Zohar, svarer vi for de østlige okkultister og sier at de ved å anvende praksis til prinsipper, er fullstendig enig med Pascal, som sier at «Gud er en sirkel, hvis senter er overalt og omkretsen ingen steder», mens kabbalistene sier det omvendte, og fastholder det utelukkende etter ønsker om å skjule sin lære. Imidlertid er det ikke Pascal som har definert guddommen med en sirkel, slik E. Levi trodde. Den er *hentet* av den franske filosof enten fra Mercurius Trismegistus eller kardinal Cusas latinske verk, *De Docta Ignorantia*, hvor han gjør bruk av det. Pas-

¹¹ Se *Zohar* og de to kabbalaene (av I. Myers og Mathers) med fortolkningen, om leseren trenger å overbevise seg om dette.

cal forandret det imidlertid ved å erstatte ordene «kosmisk sirkel», som symbolsk representerer den opprinnelige fremstilling, med ordet *Theos*. For fortidens mennesker var de to ordene synonymmer.

A. KORSET OG SIRKELEN.

For fortidens filosofer har noe av det guddommelige og mystiske alltid blitt forbundet med sirkelens form. Den gamle verden, med sine konsistente symboler og sin panteistiske intuisjon, forente den synlige og usynlige uendelighet i ett og fremstilte guddommen og hans ytre SLØR – med en sirkel. Denne forening av de to til en enhet, og navnet *theos* gitt likelig til begge, blir forklart og blir derved enda mer *vitenskapelig* og filosofisk. Platons etymologiske definisjon av ordet *theos* er blitt vist annet sted. Han utleder det fra verbet $\theta\epsilon\acute{\epsilon}\nu$ (se *Kratylos*). «å bevege», på grunn av himmellegemenes bevegelser, som han forbinder med guddommen. Ifølge esoterisk filosofi er denne guddom i løpet av sine «netter» og sine «dager» (dvs. perioder av hvile og aktivitet) «den evige, pågående bevegelsen», «den ALLTID-BLIVENDE, som den evig, universelle tilstedeværelse og det evig eksisterende». Denne siste er rot-abstraksjonen, og den første det eneste mulige begrep i det menneskelige sinn, om denne guddom tenkes frigjort fra enhver skikkelse eller form. Det er en vedvarende evolusjon som aldri stopper, som i sin uopphørlige utvikling gjennom æoners varighet vender tilbake til sin opprinnelige tilstand - ABSOLUTT ENHET.

Det var bare de lavere guder, som ble fremstilt å bære de symbolske egenskapene for de høyere. Derfor ble guden *Shu*, personifikasjonen av *Ra*, som fremstår som «den store katten fra Perseas dam i An» (Se «*Book of the Dead*», *Ritual 17, 45-47*) – ofte fremstilt ved egyptiske monumenter som sittende med et kors i hånden, symbolet for de fire himmelretninger, eller elementene, festet til en sirkel.

I det meget lærde verket, «*The Natural Genesis*» av Gerald Massey, på sidene 408-455 (1. bind) under overskriften «*Typology of the Cross*» finnes mer informasjon om korset og sirkelen enn i noe annet verk vi vet om. De som ønsker bevis for korsets høye alder henvises til disse to bindene. Forfatteren viser at ...

sirkelen og korset er uskillelige . . . Ankh-korset forener sirkelen og de fire hjørnenes kors. Fra dette opphavet ble de til tider forandret. Chakra, Vishnus skive, er for eksempel en sirkel. Navnet angir den sirkulerende, runde periodisitet, tidens hjul. Det bruker guden som et våpen som kastes mot fienden. På samme måte kaster Tor sitt våpen, hammeren, et slags firfotet kors (svastika) og et symbol for himmelretningene. Korset tilsvarer dermed årets sirkel . . . Hjulsymbolet forener korset og sirkelen i ett, slik den hieroglyfiske kake og Ankh-te gjør

Det doble symbolet ble heller ikke helliggjort av de profane, bare av de innvidde. Raoul-Rochette viser (*ibid*) at ...

tegnet \pm forekom på *baksiden* av en fønikisk mynt med en vær på forsiden . . . Det samme tegnet, som også kalles Venus speil, fordi det anga formering, ble anvendt som merke på bakparten av verdifulle korintiske avlshopper og andre vakre hesteslag.¹²

Dette viser at så langt tilbake som dette var korset allerede blitt et symbol for menneskelig formering, og at korsets og sirkelens *guddommelige* opphav allerede var glemt.

En annen form av korset ble gitt i *Journal of the Royal Asiatic Society* (del 18, s. 393, pl. 4):

I hvert av de fire hjørnene er det plassert en fjerdedel av en eggformet kurve, og når de fire settes sammen former de en oval. Dermed kombinerer figuren korset og sirkelen rundt med fire deler, som korresponderer til korsets fire hjørner. De fire delene tilsvarer de fire føttene av svastika-korset og Tors hammer. Buddhas firbladete lotus er likeledes avbildet i senter av dette korset, da lotusen for egyptere og hinduer symboliserer de fire hjørnene. Når de fire buedelene settes sammen, danner de en ellipse, og ellipsen er også avbildet på hver arm av korset. Denne ellipsen angir dermed jordbanen . . . J.Y. Simpson kopierte dette tegnet

..som korset av to vårjevndøgn og solverv plassert innen jordbanens figur. Samme egg- eller båtformede figur vises til tider i hinduiske tegninger, med syv avsatser på hver ende som en form av Meru.

¹² Raoul-Rochette, *De La Croix Ansee, Mem. De l'Academie des Sciences, pl. 2, nos 8,9 og 16, 2, p.320 sitert fra Natural Genesis s. 423,*

Dette er et astronomisk aspekt av dobbeltsymboler. Det finnes imidlertid ytterligere seks aspekter, og et forsøk kan gjøres for å fortolke noen få av disse. Temaet er så stort at det i seg selv krever flere bind.

Men det merkeligste av disse egyptiske symbolene for korset og sirkelen, som omtales i det overfor siterte verk, får sin fulle forklaring og endelige farge fra ariske symboler av samme slag. Forfatteren sier nemlig:

De firarmede korset er bare korset for de fire hjørnene, men korstegnet er ikke alltid enkelt.¹³ Det ble utviklet fra en identifiserbar begynnelse og senere anvendt for å uttrykke ulike ideer. Det aller helligste korset i Egypt som gudene, faraoene og de døde bar i sine hender var *Ankh* ..symbol for livet, det levende, en ed og en pakt. . . .Toppen er den hieroglyfiske Ru

..i oppreist stilling på tau-korset. Ru er døren, porten, munnen, utgangen, som angir *fødselsstedet* på den nordre firedel av himmelen, hvor solen gjenfødtes. Derfor er ru på *Ankh-tegnet en feminin type fødselssted og representerer nord*. Det var på den NORDLIGE HIMMEL GUDINNEN MED DE SYV STJERNER, som ble kalt «kretsløpets mor», fødte tiden i årets første del. Det første tegnet for denne opprinnelige sirkel og syklus i himmelen er den eldste formen av Ankh-korset

..en ren løkke som inneholder både en sirkel og et kors i et bilde. Denne løkken bæres foran den eldste stammoren, *Store Bjørns Tyfon*, som hennes *ark*, regnet for en periode, en slutt, en tid og symboliserer et kretsløp.

Dette viser så sirkelen i den nordlige himmel som er laget av Store Bjørn, som utgjorde det første tidsåret. Fra denne antar vi at løkken eller den nordlige ru når den tegnes som ru i Ankh-symboler viser den firedelen, tidens fødested. Og dette kan bevises. Løkken er en *ark* eller en *rek*. Ankh-korsets ru ble ført videre i det kyprio-

tiske RΩ og det koptiske Ro, P.¹⁴ Ro ble først videre inn i det greske korset, som er formet av ro og chi eller R-K. *Rek* eller *ark* var her tegnet for enhver begynnelse (*archa*), og ankh-løkken er korset for den nordlige og bakre del av himmelen. . .

Dette er igjen helt astronomisk og fallisk. Den indiske puraniske versjonen gir det hele en annen farge. Uten å ødelegge fortolkningen ovenfor kan den ved hjelp av en astronomisk nøkkel avsløre en del av mysteriet og dermed gi en mer metafysisk fortolkning. Ankh-løkken tilhører ikke bare Egypt. Den finnes under navnet *pasha*, et rep som Shiva holder i sin bakre, høyre arm (Shiva har fire armer).¹⁵ Mahadeva fremstilles med stillingen av en asket, som *maha-yogi* med sitt tredje øye

..som er den samme ru

..som er i oppreist stilling på tau-korset. *Pashaen* holdes slik at det er pekefingeren og hånden nær tommelen som danner korset og løkken. Våre orientaler tror det var et rep man bandt oppsetsige lovbytere med, fordi Kali, Shivas make, har den som attributt.

Pasha har her dobbelt betydning, som Shivas *trisuli* og alle andre guddommelige attributter. Betydningen ligger hos Shiva, da *rudra* visseilig har samme betydning som det egyptiske ankh-korset, kosmisk og mystisk. I Shivas hender blir det *lingam* og *yoni*. Det som menes er: Som sagt før er Shiva et ukjent navn i vedaene. Det er i den hvite *Yajur* veda kan komme til syne første gang som den store gud – MAHADEVA – hvis symbol er *lingam*. I *Rigveda* kalles han *rudra*, den «brølende», den samtidige gode og onde guddom, helbrederen og ødeleggeren. I *Vishnu Purana* er han guden som springer frem fra *Brahmâs* panne, som deler seg i mannlig og kvinnelig og er foreldre for *rudraene* og *marutene*, hvor halvparten er dyktige og gode, mens de andre er svarte og ville. I vedaene er han det guddommelige ego, som lengter mot en ren, guddommelig tilstand. Samtidig er dette guddommelige egoet fengslet i en jordisk form, og hans ildfulle lidenskaper gjør ham til en som «brøler», den «grusomme». Det

¹³ Visselig ikke, for ofte finnes det symboler som skal symbolisere andre symboler, og disse kan anvendes som billedtegn.

¹⁴ R i det slaviske og russiske (kyrilliske) alfabetet er også den latinske P.

¹⁵ Se Moors «Hindu Pantheon», pl. 13.

kommer klart frem i Brihadaranyaka Upanishaden, hvor rudraene, ildguden Rudras avkom, kalles de «ti vitale åndedrag» (prana, liv) med *manas* som det ellevte, mens han som Shiva er dette livs ødelegger. Brahmâ kaller ham Rudra og gir ham i tillegg syv andre navn, som angir hans syv manifestasjonsformer og de syv naturkreftene, som ødelegger for å gjenskape og fornye.

Derfor har den korsformede løkken (*pasha*) i hånden hans, når han fremstår som en asket, *Mahayogin*, ingen fallisk betydning, og det kreves en sterk fantasi i denne retningen for å finne noe slikt selv i et astronomisk symbol. Som symbol for en «dør, port, munn, utgang» angir det mer den «trange port» som leder til himmelriket enn «fødestedet» i fysiologisk betydning.

Det er et kors i en sirkel og et *ankh-kors*, men det er et kors som alle de menneskelige lidenskapene må korsfestes til før yogien kan passere den «trange port», den smale sirkel som utvider seg til en uendelighet så snart det *indre* menneske har passert terskelen.

Når det gjelder det mystiske stjernebildet med de syv rishiene i Storebjørn, og hvis Egypt helliget dem til «den eldste frembringeren, Tyfon», så har India for lenge siden forbundet alle disse symbolene med tiden eller *yuga*-kretsløpet, og Saptarishiene er tett forbundet med vår nåværende tid – den mørke *kali yuga*.¹⁶ Den store tidens sirkel, hvor Indias fantasi ser for seg skilpadden (Kurma eller Sisumara, en av Vishnus avatarer), er forsynt med et kors som følge av dens inndeling og lokalisering av stjerner, planeter og stjernebilder. Derfor sies det i *Bhagavata Purana V, xxx* at «ved enden av halen på det dyret, hvor hodet er rettet mot syd og hvor kroppen har form av en ring (sirkel), er Dhruva (eks-polstjernen) plassert, og langs halen er Prajapati, Agni, Indra, Dharma, osv., og tvers over lendene de syv Rishiene». Dette er da det første og eldste kors og sirkel, og i denne formasjonen inngår guddommen (symbolisert ved Vishnu), den grenseløse tidens evige sirkel, *Kala*, på hvis plan vi finner de kryssende veier for alle gudene, skapningene og skapelsene som er født i tid og rom – som ifølge filosofien alle dør med mahapralayaen.

I mellomtiden er det de, de syv Rishiene, som angir tiden og hendelsenes varighet i vår syvfoldige livssyklus. De er like mystiske som deres antatte hustruer, Pleiadene, av hvem bare en – hun som gjemmer seg – er funnet anstendig. Pleiadene (Krittika) er barnepiker for Karttikeya, krigsguden (Mars blant de vestlige hedninger), som kalles kommandør av de himmelske hærstyrker – eller heller av Siddhaene (oversatt til yogiene i himmelen og de hellige vise på jorden) – «Siddha-sena», som gjør Karttikeya identisk med Mikael, «lederen av de himmelske hærskarer», som lik seg selv er en kysk *kumara*.¹⁷ Han er sannelig «Guha», den *mystiske*, like mye som Saptarishiene og Krittikaene (syv Rishier og Pleiadene), for fortolkningen av alle disse samlet avslører for adepten det største mysteriet i den okkulte natur. Et punkt er verd å nevne om dette spørsmål om kors og sirkel, fordi det er sterkt tilknyttet elementene ild og vann, som spiller en så viktig rolle i sirkel- og kors-symbolikken. Som Mars, som Ovid oppgir å være født av en mor (Juno) uten deltakelse av en far, eller som avatarene (Krishna for eksempel), så vel i Vesten som i Østen – fødes Karttikeya på en enda mer mirakuløs måte, uten verken far eller mor, men av Rudra-Shivas frø, *via Agni*, som slapp dem i Ganges. Han er derfor født av *ild og vann* – en «gutt strålende som solen og nydelig som månen». Derfor kalles han *Agnibhuva* (Agnis sønn) og *Ganga-putra* (Ganges sønn). Tilføy det faktum at Krittika, hans barnepiker, slik Matsya Purana viser, styres av Agni, eller med autentiske ord: «De syv Rishiene er på linje med den briljante Agni» og kalles derfor Agneya – og forbindelsen er lett å forfølge.

Det er derfor Rishiene som markerer tiden og periodene for Kali-yuga, syndens og lidelsenes tidsalder. Se *Bhagavata Purana XII, II, 2,6,32* og *Vishnu Purana*. Sistnevnte sier:

Når Vishnus utstråling (Krishna) for opp til himmelen, da invaderte kaliyuga verden og menneskene henga seg til synd . . . Når de syv Rishier var i Magha, begynte kaliyuga, som omfatter 1200 (guddommelige) år (432.000 år for de dødelige), og når de fra Magha rekker frem til Purvashadha, vil denne kali-alderen ha nådd sitt høydepunkt under Nanda og hans etterfølgere.¹⁸

¹⁶ Beskrevet i *Mission des Juifs* av Marquis St. Yves d'Alveydre, hierofanten og *lederen* for et stort selskap franske kabbalister, som gullalderen!

¹⁷ Enda mer fordi han antas å ha beseiret Tripurasura og titanen Taraka. Mikael er dragens beseirer, og Indra og Karttikeya gjøres ofte identiske.

¹⁸ Nanda er den første buddhistkonge, Chandragupta, som alle brahminene var i opposisjon til. Han tilhørte Moryadynastiet og var farfar til Asoka. Dette er et av de avsnitt som ikke finnes i tidligere puranske manuskripter. De ble tilføyd av vaishnavene, som av sekteriske grunner forfalsket omtrent like mye som de kristne kirkefedrene gjorde.

Dette er Rishienes kretsløp, «når de første to stjerner av de syv Rishier (Storebjørn) stiger opp på himmelen, og en liten måne-stjernekllynge sees om natten med like stor avstand mellom dem, blir de syv Rishiene stående i denne konjunksjonen i hundre år», som en motstander av Nanda lar Parasara si. Ifølge Bentley, var det for å vise jevndøgnpunktets presisjon at denne oppfatningen oppsto blant astronomene. Det ble gjort «ved å anta en innbilt linje, eller storsirkel, som passerte gjennom ekliptikkens poler og begynnelsen av den fikse Magha, en sirkel som ble antatt å treffe noen av stjernene i Storebjørn. . . De syv stjernene ble kalt Rishiene, og den antatte sirkel ble kalt Rishienes linje . . . og da den uforanderlig var fastsatt til begynnelsen av Magha, kunne presesjonen noteres ved å fastsette graden . . . av ethvert bevegelig månehus som skar linjen eller sirkelen som en indeks».¹⁹

Det var og eksisterer fremdeles en tilsynelatende endeløs kontrovers om hinduenes kronologi. Her er et punkt som kan bistå med å bestemme – i det minste omtrentlig – tidsalderen da symbolismen med de syv Rishier og deres forbindelse med Pleiadene begynte. Når gudene leverte Karttikeya for å bli pleiet, var Krittika bare seks – og Karttikeya fremstilles med *seks hoder*, men når de gamle ariernes poetiske fantasi gjorde dem til hustruer for de syv Rishier, *var de syv*. Navnene deres er oppgitt og er Amba, Dula, Nitatui, Abrayanti, Maghayanti, Varshayanti og Chupunika. Det finnes imidlertid andre avvikende navn. Uansett hadde de syv Rishier giftet seg med de syv Krittika før den syvende Pleiaden forsvant. Hvordan kunne ellers hindu-astronomene omtale det, som ingen kan se uten de sterkeste teleskoper? Dette forklarer kanskje hvorfor i ethvert slikt tilfelle de fleste slike hendelser beskrives i hindu-allegoriene som «en svært ny oppdagelse, visselig *innen* den kristne æra».

De eldste sanskritmanuskripter om astronomi begynner serien av *nakshatraer* (de 27 måne-stjerneklungene) med *Krittikas* stjernebilde, og det kan neppe være tidligere enn 2780 f.Kr. Se den «Vediske kalender», akseptert selv av orientalistene, selv om de unngår sine problemer ved å si at kalenderen ikke *bevise* at hinduene visste noe om astronomi på dette tidspunkt, og forsikrer sine lesere at uansett kalenderen, så må de indiske *lærde* ha fått sine kunnskaper om månehusene ledet av Krittika fra fønikerne, osv. Uansett er Pleiadene den sentrale gruppe i det himmelske, symbolske system. De finnes på nakken i stjernebildet *Tyren*, og betraktes av Mädlar og andre innen astronomien som *sentralgruppen* i Melkeveisystemet, og i Kabbala og østlig esoterisme som den *siderale syvfoldighet*, avfødt fra den første manifesterte side av det øverste triangelet, den skjulte Δ . Denne manifesterte er *Tyren*, symbolet for EN (tallet 1), eller den første bokstav i det hebraiske alfabet, א , *alef* (tyr eller okse), som til sammen er ti (10) eller י *jod*, den perfekte bokstav og tall. Pleiadene (og særlig Alcyone) blir dermed betraktet, selv innen astronomien, som det sentrale punkt som *vårt univers av fiksstjerner omkretser*, og som dermed er det fokus som det *guddommelige åndedrettet*, BEVEGELSEN, arbeider uopphørlig fra gjennom manvantaraen. Derfor er det innen okkult filosofi og dens siderale symboler denne sirkelen med sitt kors av stjerner som spiller den viktigste rollen.

Den hemmelige lære forteller oss at alt i universet, så vel som universet selv, er formet (skapt) ved dets periodiske manifestasjoner og satt i aktivitet ved akselerert BEVEGELSE ved ÅNDEDRETTET fra den alltid ukjente makt (ukjent for nåværende menneskehet i alle fall) innen den fenomenale verden. Livets og udødelighetens ånd ble overalt symbolisert ved en sirkel, derav slangen som biter seg i halen, som representerer den uendelige visdommens sirkel, som det astronomiske korset – korset inne i sirkelen, og kloden med to vinger festet til den, som dermed ble egypternes hellige *skarabe*, hvor selve navnet antyder den hemmelige forestilling den var tilknyttet. For skarabeen kalles i Egypt (på *papyrus*) *Khopirron* og *Khopri* fra verbet *Khopron*, «å bli», og er dermed gjort til symbol og et emblem for det menneskelige liv og de suksessive *tilblivelser* for mennesket, gjennom de mange sjelevandringer (reinkarnasjoner) ved den frigjorte sjel. Dette mystiske symbol viser tydelig at egypterne trodde på reinkarnasjoner og suksessive liv og eksistenser for det udødelige vesen. Men da det var en esoterisk lære, som bare ble åpenbart ved mysteriene av preste-hierofantene og de konge-innvidde til kandidaten, ble den holdt hemmelig. De immaterielle intelligensene (planetåndene eller de skapende kreftene) ble alltid fremstilt i form av sirkler. I hierofantenes opprinnelige filosofi var disse *usynlige* sirklene prototypiske årsaker og byggmestre av alle de himmelens legemer, som var deres *synlige* legemer eller dekke, som de var sjeler for. Dette var uten tvil en universell oppfatning i fortiden. (Se *Esekiel*, kap. 1)

«Før de matematiske tallene», sier Proclus (i *Quinto Libro*, EUKLID), «var det *selv-bevegelige* tall. Før de synlige tallene – de vitale tallene, og før de skapende kreftene skapte den materielle verden, som *beveger seg i en sirkel*, skapte de *usynlige* sirkler».

¹⁹ *Historical View of the Hindu Astronomy*, side 65.

Deus enim et circulus, sier Ferekydes i sin hymne til Jupiter. Det var et hermetisk aksiom, og Pytagoras foreskrev en slik sirkulær underkastelse og stilling ved kontemplasjoner. «Den mediterende må innta så langt det lar seg gjøre formen av en perfekt sirkel», foreskrev den hemmelige bok. Numa forsøkte å utbre den samme vanen blant folket, forteller Pierius²⁰ sine lesere, og Pliny sier: «Når vi tilber, ruller vi ut kroppen vår, så å si, som en ring, *totum corpus circumagimur.*»²¹ Profeten Esekiels syn minner sterkt om denne mystisisme med sirkelen, når han så en *stormvind*, som det utgikk «et *hjul* på jorden» av med en form som om det «var et *hjul* i midten av et annet *hjul*» (kap. 1, versene 4-16) . . . «for skapningenes ånd var i *hjulene*» (v. 29).

«*Ånden* virvler rundt kontinuerlig og returnerer igjen i henhold til sitt omløp» - sier Salomon²², som i den engelske *oversettelsen* taler om «vinden», og i *originalteksten* om både *ånden* og *solen*. Men *Zohar*, den eneste korrekte fortolkning av den kabbalistiske *Predikeren*, sier som forklaring til dette verset, som muligens både er dunkelt og vanskelig å forstå: «det synes å si at solen beveger seg i et kretsløp, mens det henviser til ånden *under solen*, kalt den hellige ånd, som beveger seg sirkulært til begge sider, slik at de (den og solen) *vil bli forent i den samme essens*».²³

Det brahminske «gylne egg», som Brahmâ, den skapende guddommen, utgår fra, er Pytagoras «sirkel med et sentralt punkt» og et velegnet symbol. I den hemmelige lære finnes den skjulte ENHET – om den så representerer PARABRAHMAN eller Confucius «STORE EKSTREME», eller den guddom som er skjult av PHTA, det evige lys, eller igjen den jødiske AIN-SOPH – alltid symbolisert ved en sirkel eller nulltallet (absolutt *ingen ting*, fordi det er *uendelig* og ALT), mens den manifesterte guddommen vises (ved sin virksomhet) som *diameteren i sirkelen*. Symbolismen med den underliggende ide er dermed gjort åpenbart: den rette linjen som går gjennom sentrum av sirkelen har i geometrisk forstand lengde men verken bredde eller tykkelse. Den er et imaginært og feminint symbol, som krysser evigheten og som er tenkt å hvile på den *den fenomenale verdens* eksistensplan. Den er *dimensjonell*, mens sirkelen er dimensjonsløs, eller for å anvende et algebraisk uttrykk: den er dimensjonen av en likning. En annen måte å symbolisere ideen finnes i den pytagoreiske hellige *dekade*, som sammenfatter med det tosifrede tallet *ti* (1 og en sirkel eller 0) det absolutte ALT, som manifesterer seg selv i ORDET eller i skapelsens skapende makter.

B. KORSETS FALL I MATERIEEN.

Den som er tilbøyelig til å argumentere om dette pytagoriske symbol at det ennå ikke er avgjort hvilken periode i fortiden da *nullet* eller nullsifferet første gang opptrådte – særlig i India – henvises til 2. bind av *Isis Unveiled*, fra side 299.

Om vi antar av hensyn til argumentet at fortidens verden ikke var kjent med kalkulasjoner med arabiske tall – selv om vi vet den var – var likevel *sirkelen* og *diameteren* der som det første symbol i kosmogonien. Før Fo-hi's *trigram*, *yang*, enhet, og *yin*, binært, utmerket forklart av Eliphas Levi,²⁴ hadde Kina sin Confucius og sine taoister.²⁵ Confucius omsluttet det «store ekstreme» innen en sirkel med en horisontal linje på tvers, mens taoistene plasserte tre konsentriske sirkler under den store sirkelen. *Sung*-vismennene viste det «store ekstreme» med en øvre sirkel, og himmel og jord med to lavere og mindre sirkler. *Yang* og *yin* er av senere dato. Platon og hans skole oppfattet aldri guddommen på

²⁰ Pierius Vale.

²¹ Gudinnen Basht (eller Pasht) ble fremstilt med kattehode. Dette dyret var hellig i Egypt av flere grunner, som symbol for månen, «Osiris' øye» eller «solen» om natten. Katten var også hellig for Sokhit. En av de mystiske grunnene var at den rullet kroppen opp i en *sirkel* når den sov. Stillingen foreskrives av okkulte og magnetiske hensyn for å regulere sirkulasjonen av det vitale fluidum, som katten i aller høyeste grad er utrustet med. «Kattens ni liv» heter det folkelig basert på gode fysiologiske og okkulte grunner. G. Massey gir også en astronomisk grunn som kan finnes i kapitlet om Symbolisme i dette verket. «Katten så solen, hadde den i sitt øye om natten (var nattens øye), når det ellers ikke kunne sees av mennesker (for som månen reflekterer solens lys, ble katten antatt å reflektere det på grunn av dens fosforescerende øyne). Vi kan se at månen *avspeiler* sollyset, fordi vi har *speil*. For dem var kattens øyne speilet.»

²² *Predikerens bok* 1, 6.

²³ *Zohar*, fol. 87, col. 346.

²⁴ *Dogme et Rituel*, 1. bind, side 124.

²⁵ Også i *T'sang-t-ung-ky* av Wei-Pa-Yang.

annen måte, til tross alle tilnavnene han anvendte for «guden over alle» (ὁ ἐπί πανσι Θεός). Platon kunne som en innvidd ikke tro på en personlig gud – et gigantisk skyggemenneske. Hans tilnavn som «monark» og «universets lovgiver» har en abstrakt betydning som forstås godt av enhver okkultist, som mindre enn noen kristen tror på den ene lov som styrer universet og samtidig anerkjenner den som uforanderlig. Platon sier:

Yang - Yin.

Bortenfor alle *endelige* eksistenser og *sekundære* årsaker, alle lover, ideer og prinsipper, er det en INTELLIGENS eller FORNUFT (νοῦς), det første prinsipp av alle prinsipper, den høyeste ide, som alle andre ideer bygger på . . . den *ultimate* substans som alle ting skylder sin væren og essens, den første og effektive grunn for all den orden, harmoni, skjønnhet, suverenitet og godhet som gjennomsyrrer universet..

..som kalles, på grunn av overlegenhet og suverenitet det høyeste²⁶ gode, «guden» (ὁ Θεός), og «guden over alle». Disse ordene passer, som Platon selv viser, verken til «skaper» eller til «fader» i vår moderne monoteisme, men til den *ideelle* og abstrakte årsak. For som han sier, «denne Θεός, guden over alle, er ikke sannheten eller intelligensen, men dens FADER» og dens primære årsak. Skulle Platon, de arkaiske vismenns fremste elev og selv en vismann, og som bare hadde et enkelt mål i livet – SANN KUNNSKAP – kunne tro på en guddom som forbanner og fordømmer mennesker for alltid for den minste provokasjon?²⁷ Ikke han, som bare betraktet dem som ekte filosofer og sannhetsforskere som innehadde kunnskapen om det som *virkelig eksisterte* i motsetning til bare å synes, og av det *alltid* eksisterende i motsetning til det forgjengelige, og av det som eksisterer *permanent* i motsetning til det som vokser, avtar og alternativt utvikles og ødelegges.²⁸ Speusippus og Xenokrates fulgte i forsporene hans. Den opprinnelige ENE hadde ingen eksistens i samme forstand som dødelige. «Τίμιον (den bærende) bor både i sentrum og i omkretsen, men *det er bare en avspeiling av guddommen* – verdens sjel»²⁹ – planet på sirkelens overflate. Korset og sirkelen er et universelt begrep – like gammelt som menneskets sinn. De står fremst på listen av en lang serie med, så å si, internasjonale symboler, som ofte uttrykker vitenskapelige sannheter, ved siden av en direkte tilknytning til psykologiske og selv fysiologiske mysterier. Dette symbolet er nettopp en av dette slag, og det bygger på den eldste esoteriske kosmogoni.

Det er ingen forklaring å si, slik Eliphaz Levi gjør, at Gud, den universelle kjærligheten, har latt den mannlige *enheten* grave en avgrunn i den feminine *motpart*, eller kaos og dermed frembrakt verden. I tillegg til å være et så grovt begrep som noe, fjerner det ikke problemet med å begripe det uten å tape ens beundring for en guddom som opptrer altfor menneskelig. Det er for å unngå slike antropomorfe begreper at de innvidde aldri anvendte benevnelsen «Gud» for det Ene prinsipp i universet uten motpart, og at de – tro mot de eldste tradisjoner om den hemmelige lære verden over – benektet at et slikt mangelfullt og ofte ikke helt rent verk skulle være frembrakt av den absolutte perfeksjon. Det er ikke nødvendig å nevne andre enda større metafysiske vanskeligheter. Mellom spekulativ ateisme og idiotisk antropomorfisme må det finnes en filosofisk middelvei som kan forene. Nærværet av det usette prinsipp overalt i naturen, og den høyeste manifestasjon av det på jorden – MENNESKET, kan alene bistå til løsningen av problemet, som gjelder matematikerens *x* som alltid unndrar seg vår jordiske algebra. Hinduene har forsøkt å løse det ved sine *avatarer*, og de kristne *tror* de har gjort det – ved deres ene guddommelige inkarnasjon. *Eksoterisk* tar begge feil, men *esoterisk* er de begge svært nær sannheten. Alene blant den vestlige religions apostler, synes Paulus å ha forstått, om ikke faktisk å ha avslørt – korsets arkaiske mysterium. Når det gjelder de andre, som ensrettet og individualiserte det universelle nærvær og sammenfattet det dermed til et symbol – det sentrale punkt i krusifikset, så har

²⁶ Cockers *Christianity and Greek Philosophy*, xi, s. 377.

²⁷ Det fortvilte rop fra grev de Montlosier i hans *Mystère de la Vie Humaine*, side 117, er en garanti for at den årsak til «suverenitet og godhet», som Platon tror gjennomsyrrer universet verken er *hans* guddom eller *vår* verden. «Au spectacle de tant de grandeur opposé à celui de tant de misère, l'esprit se met à observer ce vaste ensemble, se représente je ne sais quelle divinité qu' une divinité, plus grande et plus pressante encores aurait comme brisée et mise en pièces en dispersant les débris dans tout l'Univers.» Denne «enda større og enda mer krevende guddom» enn guden i denne verden, som antas å være så «god» - er KARMA. Og denne sanne guddom viser bedre enn den lavere vår *indre* gud (som for tiden er personlig), som ikke har noen makt til å forhindre den større guddoms mektige hånd, da ÅRSAKEN er vekket av våre handlinger, som vekker mindre årsaker, som kalles GJENGJELDELSENS LOV.

²⁸ Se *Isis Unveiled*, «Before the Veil», xii, 1. Bind.

²⁹ Platon: *Parmenides*, 141, E.

de dermed vist at de aldri har forstått den sanne ånd i Kristi lære, og med sin fortolkning har de degradert det på mer enn en måte. De har glemt ånden i dette universelle symbol og har selvisk monopolisert det – som om det grenseløse og uendelige noensinne kan begrenses og betinges til en manifestasjon individualisert i et menneske eller til en nasjon!

De fire armene av **X**, det kryssende korset, og av det «hermetiske», som peker mot de fire kardinalpunktene – var godt forstått av hinduenes, brahminenes og buddhistenes mystiske sinn tusener av år før det ble hørt tale om det i Europa. Dette symbolet var og finnes over hele verden. De bøyet endene på dette korset og gjorde det til sitt *svastika* som nå er den mongolske buddhistens *wan*.³⁰

Det impliserer at det «sentrale punkt» ikke er begrenset til et individ, uansett hvor perfekt det er, og at prinsippet (Gud) er i menneskeheten, og at menneskeheten som alt annet er i det, slik vannråper er i havet, og hvor de fire endene peker mot kardinalpunktene og deretter fortaper seg i evigheten.

Isarim, en innvidd, sies å ha funnet i Hebron på Hermes *døde legeme* den velkjente *Smaragdtavlen*, som det sies inneholdt essensen av hermetisk visdom . . . «Skill jorden fra ilden, det fine fra det grove . . . Stig opp fra jorden til himmelen og stig så ned på jorden igjen» var innskrevet på den. Korsets *gate* inneholdes i disse ordene, og det dobbelte mysterium er løst – for okkultisten.

Det filosofiske korset, med to linjer som løper i motsatte retninger, den vannrette og den horisontale, høyden og bredden, som den geometriserende guddom delte i skjæringspunktet, og som danner den magiske så vel som den vitenskapelige firfoldighet, når den er innskrevet i en perfekt firkant – er okkultistens basis. Innen dets mystiske område ligger hovednøkkelen som åpner døren til enhver vitenskap, fysisk så vel som åndelig. Det symboliserer vår menneskelige eksistens, for livets sirkel omskriver korsets fire punkter, som fortløpende viser fødsel, liv, død og UDØDELIGHET.

Fest deg, sier alkymisten, til de fire bokstavene av tetragrammet ordnet på følgende måte: Bokstavene av det usigelige ord er der, selv om du i første omgang ikke innser det. Det ukommuniserbare kabbalistiske aksiom er der, og dette er det som kalles det magiske arcanum av mesterne. (*Isis Unveiled.*)

Videre: **T** (tau) og Egypts astronomiske kors er iøynefallende på flere av etterlatenskapene ved Palenque. På en av bas-relieffene på vestre side av palasset finnes en *tau* skulpturert som en hieroglyf rett under den sittende figuren. Den stående figuren, som lener seg over den første, holder på å tildekke sitt hode med sin venstre hånd med innvielsens slør, mens den strekker sin høyre og peker mot himmelen med peke- og langfingeren. Posisjonen er nøyaktig som når en kristen biskop gir sin velsignelse, eller den som så ofte viser Jesus ved den siste nattverden. . . . Den egyptiske hierofanten hadde et firkantet hodeplagg som han alltid måtte bære når han fungerte. . . . Den perfekte *tau*, formet av den loddrette (synkende mannlige stråle) og den horisontale (materien, det feminine prinsipp) og den jordiske sirkel var attributt for Isis, og det var først ved døden at det egyptiske korsets ble lagt på brystet av mumien. Disse hattene bæres fremdeles av armenske prester. Kravet at korset er et rent kristent symbol tatt i bruk i vår æra er virkelig merkelig, når vi finner at Esekiel satte *tau*-tegnet i pannen på de menn av Juda som fryktet herren (*Esekiel 9,4*), ifølge Vulgatas oversettelse. Blant de eldste hebre-

erne ble tegnet formet som , men i de opprinnelige egyptiske hieroglyfene som et perfekt kristent kors (*tat*, stabilitetens emblem). I *Åpenbaringen* tegner også «alfa og omega» (ånd og materie), den første og den siste, Faderens navn på de *utvalgte* panner.³¹ Moses³² befaler sitt folk å merke *dørtreet og begge dørpostene* med blod for at «Herren Gud» ikke skal ta feil og drepe noen av sitt utvalgte folk istedenfor de dømte egypterne. Og dette merket er en tau! Det identiske *ankh-korset*, hvor Horus anvendte halve talismanen for å oppvekke de døde, vises på en skulpturert ruin ved File.

Det er sagt tilstrekkelig om *svastika* og *tau* i teksten. Korset kan visselig spores tilbake til de arkaiske tidsaldres uutgrunnelige dybder! Dets mysterium blir snarere dypere enn klarere, da vi også finner

³⁰ *Svastikaen* er sikkert et av de gamle rasers eldste symboler. I vårt århundre sier Kenneth R.H. Mackenzie (*Royal Masonic Cyclopædia*) at den (svastikaen) «har overlevd i form av en klubbe» blant frimurerne. Av de mange «meninger» forfatteren tillegger den, finner vi imidlertid ikke den viktigste, som frimurerne åpenbart ikke kjente.

³¹ *Isis Unveiled*, I, side 572; II, side 393.

³² 2. Mosebok, 12, 22.

det på statuene på Påskeøya, i gamle Egypt, i Sentral-Asia, inngravert i klipper som tau og svastika, i det førkristne Skandinavia, overalt! Forfatteren av *Hebrew Egyptian Mystery* står perpleks foran de endeløse skygger dette kaster tilbake fra fortiden og er ute av stand til å spore det til noen spesiell nasjon eller menneske. Han viser at de *targum* som er overlatt oss av hebreerne er fordreid gjennom feilaktig oversettelse. I *Josvas bok* (8, 29), skrevet på *arabisk*, og i *Jonathans targum* sies det: «Kongen i Ai lot ham henge opp på et tre». *Septuagint*-oversettelsen forteller her om opphenging på et *dobbelt ord* (Wordsworth om Josva) . . . Det merkeligste uttrykket av dette slag er i 4. *Mosebok* (25, 4), der det ifølge Onkalos (?) heter: «Korsfest dem for Herren (Jehova) mot solen». «Ordet som anvendes her, ספ å *fastnagle*, er korrekt oversatt (Fuerst) av Vulgata med å *korsfeste*. Men setningsbygningen er mystisk.»

Slik er det, men ånden i det er alltid blitt misforstått. «Å korsfeste mot (og ikke fra) solen» er en formulering som anvendes ved innvielser. Den kommer fra Egypt, men opprinnelig fra India. Gåten kan bare løses ved å søke etter nøkkelen for innvielsesmysteriene. Den innvidde adept, som vellykket hadde passert alle prøvelser, ble *festet* og ikke *naglet*, og bundet til et leie som hadde form av en *tau* T (i Egypt) og en *svastika* uten de fire forlengningene (+, ikke 卐) og brakt i dyp søvn («Siloams søvn» som den fremdeles kalles blant innvidde i Lille-Asia, i Syria og selv i Øvre Egypt). Han måtte forbli i denne tilstanden i tre dager og tre netter, mens hans åndelige ego ble sagt å samtale med «gudene», nedsteget til Hades, Amenti eller Patala (beroende på landet) og gjøre barmhjertighetsarbeid for usynlige vesener, enten de var menneskesjeler eller elementale ånder, mens hans legeme hele tiden forble i en tempelkrypt eller en underjordisk hule. I Egypt ble det plassert i sarkofagen i Keopspyramidens kongekammer og ble om natten før tredje dag båret til inngangen av et galleri, hvor den oppstigende sols stråler på en bestemt tid slo inn i ansiktet til kandidaten i transe, som våknet for å bli innvidd av Osiris og visdomsguden Thot.

Må lesere som betviler dette konsultere de hebraiske originalene før de benekter det. Må de vende seg til noen av de mest tankevekkende egyptiske basrelieffer, særlig et fra tempelet i File, som viser en *innviesscene*. To gude-hierofanter, en med falkehode (solen) og den andre med *ibis*-hode (Merkur, Thot, guden for visdom og hemmelig lære, Osiris-solens rådgiver) står over kroppen til en kandidat som nettopp er innviet. De er i ferd med å helle en dobbelt strøm vann over hans hode (vannet for liv og *nyfødsel*), hvor strømmen danner et kors og er full av små tau-kors. Dette er en allegorisk fremstilling av vekkingen av kandidaten (som nå er en innvidd), når strålene fra morgensolen (Osiris) slår ned på issen av hodet hans (*da hans legeme i transe er plassert på sitt tau av tre slik at han mottar strålene på denne måten*). Så trer innvier-hierofantene frem og de sakramentale ordene ble tilsynelatende uttalt til solen-Osiris men i realiteten til den åndelige, indre sol, som opplyser det nyfødte menneske. Må leseren meditere på forbindelsen av solen med korset siden de eldste tider i både dens skapende og dets åndelig regenerative egenskap. Må han undersøke Bait-Oxlys grav fra Ramses den annens regjeringstid, hvor han vil finne kors av alle formasjoner og posisjoner. Og igjen, på tronen av denne herskeren og til sist på et fragment fra forfaderen Totmoses den tredjes sal, forvart i nasjonalbiblioteket i Paris, som fremstiller Bakhan-Aleares tilbedelse.

I denne uvanlige skulptur og maleri ser man solskiven stråle på et ankh-kors plassert på et kors, som korsene på Golgata var perfekte kopier av. De gamle manuskriptene omtaler dem som «de harde hvilesteder for de som var på en (åndelig) reise ved å *gi fødsel til seg selv*». En mengde slike korsformede «hvilesteder», hvor kandidaten i en dødlignende transe ble plassert og sikret ved slutten av sin siste innvielse, ble funnet i underjordiske haller i egyptiske templer etter at de var blitt ødelagt. De verdige og hellige fedrene av Kyrillos og Theofilos anvendte dem fritt og trodde de var blitt anbrakt og skjult der av noen nye tilhengere. Bare Origines og etter ham Clemens av Alexandria og andre tidligere innvidde visste bedre. Men de foretrakk å holde det for seg selv.

Må leseren også studere de hinduiske «fablene», som orientalistene kaller dem, og erindre allegorien om Visvakarma, den kreative makt, verdens store arkitekt, som i vedaene kalles «den all-seende guden», som «ofret seg til seg selv». (De dødeliges åndelige ego er dermed hans egen essens og *ett med ham*.) Husk at han kalles *Deva Vardhika*, «gudenes byggmester», og at det er han som binder (solen) Surya, sin svigersønn, til sin vevstol i den eksoteriske allegorien – og til svastikaen esoterisk, fordi han er innvier-hierofanten på jorden og fjerner en del av dens (solens) utstråling. Husk også at Visvakarma er sønn av Yoga-Siddha, dvs. den hellige yoga-kraften, og fremstilleren av «ild-våpen», de magiske agnijastra. Beretningen er gitt mer fullstendig annet sted. Forfatteren av det kabbalistiske verk vi så ofte siterer, spør:

Den teoretiske bruk av korsfestelse må på en eller annen måte være forbundet med personifiseringen av dette symbolet (strukturen av den paradisiske have symbolisert ved et korsfestet menneske). Men hvordan, og for å vise hva? Dette symbolet var et av målenes opphav og antydte den *kreative loven* eller *designet*. Hvilken praktisk betydning i forhold til menneskeheten kunne da en faktisk korsfestelse gi? At den ble betraktet som et bilde for mystiske virkninger av samme system fremgår at det faktisk ble anvendt. Stadig nye dyp synes å åpne seg av de mystiske virkningene av disse tallverdiene – (113:355 med 20612:6561, som symboliseres *ved et korsfestet menneske*). Ikke bare påvises de å virke i kosmos . . . men gjennom sympati synes de å virke på forholdene til den usette eller åndelige verden, og profetene synes å ha hatt kjennskap til forbindelsen . . . Enda mer komplisert blir temaet når det tas hensyn til at evnen til å uttrykke loven, *nøyaktig*, ved *tall*, som klart definerte et system, ikke var en språklig *tilfeldighet*, men var selve *essensen*, som tilhørte dens *primære, organiske struktur*. Derfor kunne verken språket eller det tilhørende matematiske systemet *være menneskers oppfinnelse*, med mindre de var *bygget på et tidligere språk, som senere gikk ut av bruk*. .³³

Forfatteren bekrefter disse punktene ved annen klarlegging og avslører den hemmelige meningen med mer enn en *bokstavtro* beretning og påviser at ordet ׀׀׀ *menneske* var det *opphavelige* ordet – «det aller første ordet som ble anvendt av hebreerne, uansett hvem de var, for å frembringe forestillingen om et *menneske* med en lyd. Essensen av dette ordet var fra begynnelsen 113 (den numeriske verdien av ordet), som derved målbar elementene i det anvendte kosmiske system».

Dette fremgår av hinduenes Wittoba – en form av Vishnu, som allerede nevnt. Bildet av Wittoba, selv til naglemerkene på hans føtter,³⁴ *er som den korsfestede Jesus i alle detaljer* med unntak av korset. At det var MENNESKET som var ment fremgår av at *den innviede blir gjenfødt etter sin korsfestelse på LIVETS TRE*. Dette «treet» er som følge av at romerne brukte det som en torturredskap og de første kristne renkesmeders uvitenhet eksoterisk blitt *dødens tre!*

Dermed er en av de *syv esoteriske betydningene* som systemets opprinnelige oppfinnere la inn i korsfestelsens mysterium – hvor den opprinnelige utarbeidelse og anvendelse av systemet skriver seg tilbake til etableringen av MYSTERIENE – avdekket ved de geometriske symbolene i historien om menneskets evolusjon. Hebreerne med sin profet Moses, som var så fortrolig med Egypts esoteriske visdom, og som hentet sitt numeriske system fra fønikerne og senere fra hedningene, hvor de hentet det meste av sin kabbalistiske mystisisme, innpasset meget oppfinnsomt sine kosmiske og antropologiske symboler fra «hedenske» nasjoner til sine spesielle *hemmelige* fortegninger. Hvis det kristne presteskapet i dag har tapt nøkkelen til det, så var de første nedskriverne av de kristne mysterier vel kjent med esoterisk filosofi og det hebraiske okkulte tallsystemet og anvendte det behendig. Derfor tok de ordet *aish* (et av de hebraiske ordene for MENNESKE) og anvendte det i forbindelse med *Shanah*, «måneåret», som på mystisk vis var forbundet med Jehova, Jesus antatte «far», og omfavnet den mystiske forestilling som en astronomisk verdi og formel.

Den opprinnelige ideen om det «korsfestede menneske» i rommet tilhører visselig de gamle hinduer, og Muir påviser dette i sin «Hindu Pantheon» i den tegning som fremstiller Wittoba. Platon anvendte den i sin diskusjon av korset i rommet, ✕ «den andre guden som avtegnet seg på universet i form av et kors». (Se dr. Lundy's *Monumental Christianity*, figur 72.) Det er også gjentatt i Det gamle testamentet i det merkelige pålegget om å *korsfeste mennesker* for Herren, *solen* – som ikke er noe profeti i det hele tatt, men derimot har en direkte fallisk betydning. I § II i det samme ytterst tankevekkende verk om kabbalistiske tolkninger – «The Hebrew-Egyptian Mystery», leser vi igjen:

På symbolet har korsets nagler for hodet form av en solid pyramide og nedre del som et tilspisset, firkantet, obeliskformet skaft eller et fallisk tegn. Fra posisjonen til de *tre* naglene i menneskets ekstremiteter og på korset, har de form av et *triangel*, der en nagle angir hvert hjørne av triangelet. Sårene eller *stigmataene* i ekstremitetene er nødvendigvis *fire* som angir *kvadratet* . . . De *tre* naglene med de *tre* sårene er i tallet 6, som angir de 6 sidene av terningen *utfoldet* (som gir et kors eller en menneskeform, eller 7, som teller tre horisontale og fire vertikale deler), hvor mennesket er plassert, som igjen peker mot det sirkelmål som bestemmes av terningens kanter. Det *ene* såret på foten deles i *to* når føttene atskilles, som blir *tre* samlet *for alle* og *fire* når *de er atskilt*, eller 7 totalt – et annet *svært hellig* (og for *jødene*) feminint grunntall.

Derfor, med den falliske eller seksuelle mening av «korsfestelsesnaglene» påvist ved geometrisk eller numerisk lesning, indikeres dens mystiske mening med de korte bemerkningene om den, som oppgitt

³³ *The Source of Measures*, sidene 204-205.

³⁴ Se Moor's *Hindu Pentheon*, hvor Wittobas venstre fot bærer merke av en nagle.

ovenfor, i dens forbindelse med og tilknytning til Prometheus. Han er et annet offer, for han er korsfestet til kjærlighetens kors på de menneskelige lidenskapers klippe, et offer for hans hengivenhet til saken om menneskehetens åndelige element.

Det opprinnelige systemet, dobbelttegnet som ligger til grunn for forestillingen om korset, er ikke «en menneskelig oppfinnelse», for kosmisk tankevirksomhet og det åndelige bilde av det guddommelige ego-mennesket er dets opphav. Senere utvidet det seg til den vage ideen om det gjenfødte menneske, som ble anvendt under mysteriene, en dødelig som korsfestet med sitt kjøtt og sine lidenskaper til en prokrustisk torturseng, ble gjenfødt som udødelig. Ved å legge kroppen, det dyriske menneske, bak seg, bundet til innvielseskorset som en tom puppe, ble egoets sjel fri som en sommerfugl. Enda senere som følge av et gradvis tap av åndelighet, ble korset både innen kosmologi og antropologi ikke *høyere enn et fallisk symbol*.

Esoterikerne hadde fra de eldste tider betraktet den universelle sjel eller *anima mundi*, den materielle refleks av den immaterielle ide, som livets kilde for alle vesener og for livsprinsippet i de tre naturrikene. For de hermetiske filosofer var den *syvfoldig*, som for alle fortidens mennesker. For den fremstilles som et syvfoldig kors, hvis armer angir henholdsvis *lys, varme, elektrisitet, magnetisme, astral utstråling, bevegelse og intelligens*, eller det noen kaller selvbevissthet.

Vi har sagt det samme annetsteds. Lenge før korset eller dets tegn ble opptatt som symbol for kristendommen, ble korsets tegn anvendt som tegn for gjenkjennelse blant adepter og deres elever. Sistnevnte ble kalt *chrestoer* (etter chrestos, en prøvelsens og sorgens menneske). E. Levi sier:

Korsets tegn som ble opptatt av de kristne, tilhører ikke eksklusivt dem. Det er kabbalistisk og viser de motsatte eller elementenes firfoldige likevekt. I de okkulte versene av *Fadervår* finner vi opprinnelig to måter å fremstille det på, eller i det minste *to* meget forskjellige formler for å uttrykke dets mening – en som var reservert de *innvidde prestene*, den andre for elever og profane. Derfor, da for eksempel den *innvidde*, idet han førte hånden til pannen uttalte: *Til Deg*, så tilføyde han, *tilhører*, og fortsatte med å føre hånden til sitt bryst – *riket*, så til sin venstre skulder – *rettferdighet*, og til sin høyre skulder – *og barmhjertighet*. Så forente han sine to hender og tilføyde: *gjennom tidsaldrene: «Tibi sunt Malchut et Geburah et Chassed per Æonas»* – et korstegn, *absolutt* og storslaget kabbalistisk, som den militante og offisielle kirke med sin vanhelligelse av gnostisismen fullstendig *har tapt*. (*Dogma et Ritual*, 2. bind, side 88.)

Den «militante og offisielle kirke» gjorde enda mer etter å ha tilegnet seg det som ikke tilhørte den. Den tok bare det de «profane» hadde, den kabbalistiske betydningen av den *mannlige* og *kvinnelige* Sefirot. Den tapte aldri den *indre* og høyere betydningen fordi den aldri hadde den – til tross E. Levis lefling for Roma. Det korstegnet romerkirken opptok var *fallisk* fra begynnelsen av, mens grekerne opptok *noefytene* (elevenes) kors, CHRESTOS.

IX. UPANISHADENE I GNOSTISK LITTERATUR.

I Kings «Gnostics» blir det påpekt at det greske språket bare har et ord for *vokal* og *stemme*, noe som har ledet til mange utilsiktede, feilaktige fortolkninger. Med kjennskap til dette velkjente faktum kan vi forsøke å gjøre en sammenligning, som vil kaste en flom av lys over flere mystiske forhold. Ord som ofte anvendes i Upanishadene og Puranaene, som «lyd» og «tale», kan sammenlignes med de gnostiske «vokaler» og tordenets og englens «stemmer» i *Johannes åpenbaring*. Det samme kan finnes i *Pistis Sophia* og andre gamle fragmenter og dokumenter. Dette ble bemerket selv av den realitetsorienterte forfatteren av «The Gnostics and their Remains».

Fra Hippolytos, en eldre kirkefader, får vi vite at Markus – en pytagoreer mer enn en kristen gnostiker og helt sikkert en kabbalist – hadde fått en mystisk åpenbaring. Det sies at «Markus hadde opplevd at fra hver av de *syv himlene*¹ ...hørtes en vokal, som samlet formet en komplett lovsang, med andre ord: «*lyden* som ble ført ned på jorden (fra disse syv himlene) ble skaper og fader for alle ting på jorden». (Se «Hippolytus», 6, 48 og Kings «Gnostics» side 200.) Oversatt fra okkult fremstilling til mer vanlig språk skulle dette lyde slik: «Den syvfoldige LOGOS er differensiert i syv *Logoi* eller kreative makter (vokaler), og disse (den andre Logos eller «lyd») skapte alt på jorden.»

En som er bekjent med gnostisk litteratur kan vanskelig unngå å betrakte *Johannes åpenbaring* som et verk av samme skole. For vi finner at Johannes sier (Kap. 10,3-4): «..lød røstene av syv tordener . . .og jeg ville til å skrive . . .men da hørte jeg en røst fra himmelen som sa: «Sett segl for det som ble sagt av de syv tordener, skriv det ikke ned».» Den samme formaning gis til Markus og alle andre *halvt* eller *helt* innviede. Likevel vil de sammenfallende uttrykksmåter og de underliggende ideer alltid røpe noe av mysteriene. Vi må alltid søke etter mer enn en betydning i ethvert mysterium som avsløres allegorisk, særlig hvor syvtallet eller multipler av syv, som førtini, forekommer. Når således rabbi Jesus (i *Pistis Sophia*) blir bedt av sine disipler å avsløre for dem «mysteriene om sin Faders lys (dvs. det høyere SELVET, som blir opplyst gjennom innvielser og guddommelig kunnskap), svarer han:

Søker dere disse mysteriene? Ingen mysterier er bedre enn de som bringer deres sjel inn i lysets lys, til stedet for sannhet og godhet, dit hvor det verken er menn eller kvinner, og heller ingen form utenom et evig lys, som ikke kan beskrives. Intet er bedre enn de mysterier dere søker, *unntatt MYSTERIET med de syv vokaler og deres FØRTINI MAKTER* og deres siffere. Intet navn er bedre *enn alle disse vokaler*.

«De syv fedrene og deres førtini sønner skinner i MØRKET, men de er det kontinuerlige LIV og LYS gjennom den store tidsalder» - sier kommentaren om disse «ildluene».

Det blir nå tydelig at enhver esoterisk fortolkning av eksoterisk tro, uttrykt i allegoriske former, bygger på samme grunnleggende ide – basistallet syv, summen av *tre* og *fire*, avledet av de guddommelige TRE (△), som til sammen gir det fullkomne tallet ti.

I tillegg kan disse tallene anvendes på tidsinndeling, på fysisk og metafysisk kosmografi, på mennesket og på alt annet i den synlige natur. Disse *syv* vokaler med sine *førtini* makter er dermed identiske med hinduenes *tre*, *syv* og *førtini* ildluer, med den persiske Simorghs numeriske mysterier og med tilsvarende for de jødiske kabbalister. Disse siste forminsket tallverdiene (for å *skjule*) og gjorde varigheten av hver av de syv *fornyelsene* av kloden (hva vi esoterisk kaller *runder*) til 7.000 år, istedenfor det mer sannsynlige 7.000.000.000, og tilmålte hele varigheten av universet til bare 49.000 år. (Sammenlign del IV, side 37. Brahminenes tidsregning.)

Nå bringer den hemmelige lære en nøkkel som på ubestridelig grunnlag avslører at *Garuda*, det allegoriske og kjempemessige halvt menneske-, halvt fuglevesenet, som er den *vahan* eller det redskap som Vishnu (som er Kala, «tiden») rider på – er opphav til alle tilsvarende allegorier. Han er den indiske *føniks*, symbol for syklisk og periodisk tid, «menneskeløven» *Singha*, som de såkalte «gnostiske

¹ «Himlene» er som allerede nevnt identisk med «englene».

perlene» er så full av.² «Over de syv strålene fra løvens krone og tilsvarende fra deres spisser, står i mange tilfeller de syv vokalene i det greske alfabetet, AEHIOTΩ, som vitner om de syv himlene.» Dette er sol-løven og symbolet for solperioden, slik Garuda³ er den store syklus, *maha-kalpa*, samtidig med Vishnu og selvsagt også symbol for solen og solens syklus. Det fremgår av allegoriens detaljer. Ved sin fødsel blir Garuda feilaktig tatt for å være *Agni*, ildens gud, på grunn av Garudas «blendende glans» og ble derfor kalt *Gaganeswara*, «himmelens herre». Fremstillingen som Osiris og flere ledere av allegoriske monstre på de (gnostiske) *Abraxas*-perlene, med hode og nebb som en ørn eller en hauk (begge solfugler) angir Garudas solare og sykliske egenskaper. Hans sønn er *Jatabu*, en periode på 60.000 år. Som C.W. King ganske riktig bemerker: «Uansett hva den opprinnelige betydningen (av perlen med solløven og vokalene) var, så var den sannsynligvis hentet i sin nåværende form fra INDIA, den sanne kilde for gnostiske ikonografi». (*Gnostics*, side 218.)

Mysteriene med de syv, gnostiske vokalene, som ble uttalt med torden i *Johannes åpenbaring*, kan bare bli avslørt med Aryavartas opphavelige og originale okkultisme, som ble brakt til India av de opphavelige brahminene, som var blitt innviet i *Sentral-Asia*. Og dette er den okkultisme vi studerer og forsøker å forklare så mye som mulig på disse sidene. Vår lære om syv raser og syv runder av liv og evolusjon rundt vår jordkjedes sfærer kan gjenfinnes selv i *Åpenbaringen*.⁴ Når de syv «tordener» eller «lyder» eller «vokaler» - en betydning av syv for hver slik vokal som direkte gjelder vår jord og dens syv rotraser i hver runde – «hadde talt med sine stemmer» - men forbudt seeren å skrive dem ned og i stedet latt ham «forsegle disse tingene», hva gjorde da den engel «som sto på havet og på jorden»? Han løftet sin hånd mot himmelen «og svor ved ham som lever for evig og alltid . . . at det ikke lenger skulle være noen tid». «Men i de dager da stemmen fra den syvende engel skal begynne å lyde, skal Guds (eller periodens) mysterium bli avsluttet», som teosofisk betyr at når syvende runde er fullført, vil tiden opphøre å eksistere. «Det ville ikke lenger være noen tid» helt naturlig, fordi *pralaya* starter, og da vil det ikke være noen på jorden som kan opprettholde tiden gjennom denne periode av oppløsning og stans av bevisst liv.

Kenealy og andre trodde rabbinernes lære (deres kalkulasjoner med perioder på syv og førtini) var brakt dem av kaldeerne. Det er mer enn sannsynlig. Men babylonerne, som kjente alle disse perioder, men som bare underviste om dem ved de store innvielsesmysteriene i astrologisk magi, hadde sin visdom og kunnskap fra India. Det er derfor ikke problematisk å gjenkjenne i dem våre egen esoteriske lære. I sine hemmelige beregninger, anvendte japaneserne de samme tall for sine perioder. Når det gjelder brahminene er deres puranaer og Upanishadene gode beviser for det samme. Dette har overgått i sin helhet til gnostisk litteratur, og en brahmin trenger bare å lese *Pistis Sophia*⁵ for å gjenkjenne sine forfedres eiendom, selv når det gjelder fremstillingsform og liknelser. For å sammenligne: I *Pistis Sophis* sier disippelen til Jesus: «Rabbi, avslør for oss mysteriet om lyset (dvs. «kunnskapens og opplysningens ild») . . . da vi har hørt deg si at *det finnes en dåp med røk* og en annen dåp med det hellige lysets ånd», dvs. ILDENS ånd. «Jeg døver deg med vann, men . . . han skal døpe deg med den hellige ånd og med ild, sier Johannes om Jesus (i Matteus, 3, 11), som betyr det samme esoterisk. Den virkelige betydning av denne uttalelsen er svært dyp. Det betyr at han, Johannes, en ikke-innviet asket, ikke kan inngi sine disipler større visdom enn mysterier tilknyttet det fysiske plan (som vann er symbol

² Ifølge King, den store autoritet på gnostiske fornminner, er ikke disse gnostiske perlene skapt av gnostikere. De er skapt i *førkristen* perioder av magikere.

³ Mangelen på intuisjon blant orientalistene og fortidsforskere i gammel og ny tid er bemerkelsesverdig. Således forklarer Wilson, oversetteren av *Vishnu Purana*, i sitt forord at han i *Garuda Purana* «ikke fant noe om Garuda's fødsel». Da en generell fremstilling av «skapelsen» er gitt i den, og Garuda er samtidig med Vishnu, *maha-kalpa* eller den store livssyklus, som begynner og slutter med den *manifestierende* Vishnu, hvilken annen beretning om Garuda's fødsel kunne forventes!

⁴ Se *Johannes åpenbaring* 17, versene 3 og 10, og 3. *Mosebok* 23, versene 15-18, hvor første del omtaler de «syv kongene», hvor *fem* har falt, og det andre om de «syv sabbater», osv.

⁵ *Pistis Sophia* er et svært viktig dokument, et ekte gnostisk *evangelium*, tilfeldigvis tilskrevet Valentinus, men originalt mer sannsynlig et førkristent verk. Det ble oppdaget helt tilfeldig av Schwartze fra British Museum i et koptisk manuskript og oversatt av ham til latin, hvoretter teksten og den (latinske) versjonen ble publisert av Petermann i 1853. I selve teksten tildeles bokens forfatterskap til apostelen Phillip, som Jesus ber sitte ned og skrive åpenbaringen. Det er ekte og burde være like kanonisk som andre evangelier. Uheldigvis er det ennå ikke oversatt til engelsk. (G.R.S. Mead utga en engelsk oversettelse i 1921, o.a.)

for). Hans *gnosis* gjaldt eksoteriske og rituelle dogmer, bokstavtro ortodoksi,⁶ mens den visdom Jesus, en innviet i høyere mysterier – ville avsløre for dem, var av høyere karakter, fordi den var den sanne *gnosis* ILD-visdom for *virkelig åndelig* opplysning. Den ene var ILD, den andre RØK. For Moses: *ilden* på Sinaifjellet og den åndelige visdom den innebar; for skarene av «folket» nedenfor, de profane: Sinaifjellet i (*gjennom*) røk, dvs. det eksoteriske ytre skall av ortodoksi eller *sekteisk ritualisme*.

På denne bakgrunn, les nå dialogen mellom vismennene Narada og Davamata i *Anugita*, (et avsnitt av Mahabharata), hvis alder og viktighet man kan lese om i Max Müllers «Sacred Books of the East».⁷ Narada taler om åndedragene eller «livsvindene», som de kalles i den klossete oversettelse av ord som *prana*, *apana* osv., hvis fulle esoteriske betydning og anvendelse for individuelle funksjoner vanskelig kan gjengis på engelsk. Han sier om denne vitenskapen at «ifølge Vedas lære er *ilden alle guddommene*, og kunnskapen om den oppstår blant brahmaner og ledsages av intelligens». Kommentaren sier at med «ild» mener han SELVET. Med «intelligens» sier okkultisten at Narada mener verken «diskusjon» eller «argumentasjon» slik Arjuna Misra tror, men sann «intelligens» eller *anvendelse av visdommens ild overfor eksoterisk ritualisme for de profane*. Det var det viktigste for brahmanene (som var de første til å sette et eksempel for andre nasjoner, som brakte de største metafysiske sannhetene ned på et menneskelig, kjødelig nivå). Narada viser dette tydelig og sier: «*Røken* fra denne ilden, som er av utmerket herlighet, fremtrer i form av mørke» (nettopp); «dens aske (er) begjær, og godhet er det i denne forbindelse hvor offeret skal nedlegges», dvs. den evne i disippelen som oppfatter den subtile sannhet (flammen) som stiger opp mot himmelen, mens det objektive offer blir et bevis og en *fromhetserklæring* fra den profane. For hva kan Narada mene ved å forklare at «de som forstår offeret, forstår at Samana og Vyana er de *viktigste* (offere)», og:

Prana og Apana er deler av offeret . . . og mellom dem er *ilden* . . . som er det beste sete for Udana, slik brahmanene forstår det. Når det gjelder det som skiller dette paret, hør meg tale om det. Dag og natt er par, mellom dem er ilden. . . Det som *eksisterer* og som *ikke eksisterer* er par, og mellom dem er ilden, osv.» Etter hver slik kontrast tilføyer Narada: Dette er et utmerket sete for Udana slik brahmanene forstår det.

Mange mennesker kjenner ikke den fulle betydning av slike ord som Samana og Vyana, prana og apana, som forklares å være «livsvinder» (vi sier «prinsipper og deres respektive fakulteter og sanser), som ofres opp til Udana, den *såkalte* viktigste «livsvinden» (?), som sies å virke i alle ledd. Derfor vil lesere som ikke er kjent med at ordet «ild» i disse allegoriene betyr «selvet» og den høyere, guddommelige kunnskap, ikke forstå noe av dette og vil derfor tape hele poenget med argumentasjonen, slik dens oversetter og selv utgiveren, den store Oxford-sankritist Max Müller, har gått glipp av den sanne betydning av Naradas ord. Eksoterisk betyr alle de oppregnede «livsvinder» *omtrentlig* det som er angitt i fotnotene, nemlig:

Meningen synes å være . . . det verdslige livet skyldes livsvinder som er tilknyttet SELVET, som leder til dets manifestasjon som en individuell sjel (?). Blant disse er Samana og Vyana kontrollert og behersket av prana og apana . . . som igjen kontrolleres og beherskes av Udana, som dermed kontrollerer alt. Og kontrollen av denne, som kontrollerer alle fem . . . leder til det høyeste selv. (Side 259, *Anugita*, «Sacred Books of the East»; 8. bind.)

Dette meddeles som en forklaring av teksten, som gjengir Brahmanas ord, som beretter hvordan han nådde den høyeste yogi-visdom og hadde nådd all visdom på dette viset. Idet han sier at han «ved hjelp av SELVET hadde oppfattet SELVETS sete, hvor Brahman som er fri fra alt dveler, og forklarte at dette uforgjengelige prinsipp var fullstendig *utenfor sansefølelser* (dvs. de fem «livsvindene»), tilføyer han at «i midten av alle disse (livsvindene) som beveger seg i kroppen og som oppsluker hverandre, flammer Vaisvanara-ilden *syvfoldig*.» Denne «ilden» er ifølge Nilakanthas kommentarer identisk med «JEG-et», SELVET, som er mål for asketen (Vaisvanara er et ord som ofte brukes om *selvet*). Så fortsetter Brahmana med å redegjøre for hva som menes med ordet «syvfoldig» og sier: «Nesen (eller lukten), tungen (smaken), øyet, huden og øret som den femte, sinnet og forståelsen, de er de syv

⁶ Gjennom innvielsesperioden, som var ganske lang, representerte vann det første og laveste trinn mot renselse, mens prøvelsene tilknyttet *ild* var de siste. Vann kunne regenerere den fysiske kroppen, men bare ILD det *indre* åndelige menneske.

⁷ Se *Introduction* av Kashinath Trimbak Telang. M.A.

tungene til Varsvanara,⁸ . . .disse er de syv slags brensel for meg,⁹ . . .disse er de syv store tjenestgjørende prestene.»

Disse syv prestene oppfattes av Arjuna Misra som «sjelen skiller mellom så mange (sjeler eller prinsipper) med henvisning til disse ulike maktene». Til sist synes oversetteren å akseptere forklaringen og innrømmer nølende at «de kan bety» dette, selv om han selv oppfatter det til å bety «ørenes og de andre sansenes makter (i korthet de fysiske sansene), som styres av flere guddommer.

Uansett hva det betyr etter en vitenskapelig eller ortodoks fortolkning, så forklarer fremstillingen på side 259 Naradas uttalelse på side 276 og viser at de henviser til eksoteriske og esoteriske metoder for å kontrastere dem. Derfor er Samana og Vyana, selv om de er underordnet prana og apana, og alle fire til Udana når det gjelder oppnåelse av Pranayama (innen hatha-yoga, hovedsakelig den lavere form for yoga) – omtalt som det viktigste offer, for som kommentatoren ganske riktig argumenterer, deres «virkninger er av større praktisk betydning for vitaliteten, dvs. de er de groveste og tilbys som et offer for å forsvinne så å si i deres egenskap av mørke eller deres RØK (eller den eksoteriske, ritualistiske form). Men prana og apana, selv om de fremstilles som underordnede (fordi de er mindre grove eller mer rensed) har ILDEN mellom seg: selvet og den hemmelige kunnskapen dette selv innehar. Så for godt og ondt og for «alt som eksisterer og det som ikke eksisterer», alle disse «parene»¹⁰ har ild mellom seg, dvs. esoterisk kunnskap, det guddommelige SELVETS visdom. La de som er tilfreds med ILDENS røk forbli hvor de er, det vil si innen det egyptiske mørke av teologisk fantasi og tomme bokstavfortolkninger.

Ovenstående er skrevet for de som studerer okkultisme og teosofi i Vesten. Forfatteren tar verken sikte på å forklare disse tingene for hinduer, som har sine egne guruer, eller til orientalistene, som tror de vet mer enn alle guruer og rishier samlet, både fortidige og nålevende. De temmelig lange sitatene og eksemplene er nødvendige for å kunne påpeke for de studerende de bøker de må studere for å få utbytte av studiene og lære ved å sammenligne. Les *Pistis Sophia* i lys av Bhagavatgita, Anugita og andre. Da vil Jesu uttalelser i det gnostiske evangeliet bli klarlagt, og den bokstavtro forvirring vil straks forsvinne. Les det følgende og sammenlign med den forklaring som de nettopp siterte hinduiske skriftene gir:

Og intet navn er bedre enn alle disse (syv) vokalene, et navn som inneholder alle navn, alle lys og alle (de førti) ni maktene. Om et menneske kjenner det og forlater sin materielle kropp,¹¹ skal ingen røk (dvs. teologisk villfarelse),¹² intet mørke, ingen sfærenes hersker (ingen *personlig* ånd eller planetarisk ånd kalt Gud), eller skjebne (*karma*) være i stand til å holde tilbake den sjel som kjenner dette navnet. . . .Hvis han ytrer dette (navnet) inn i ilden, vil mørket flykte. . . .Og hvis han ytrer dette navnet til . . .alle maktene og selv til Barbelo,¹³ *den usynlige gud*, og de trefoldige mektige gudene – så snart han har uttalt dette navnet på disse steder, ville de alle rystes og kastes om hverandre, slik at de er rede til å smeltes, forgå og forsvinne, og de skal rope høyt: O lys over alle lys, du i det ubegrensede lyset, husk også oss og rens oss.

⁸ Etter den astronomiske og kosmiske nøkkel er Vaisvanara Agni, solens sønn, eller Wiswanares, men i psyko-metafysisk symbolisme er det SELVET, i betydningen ikke-atskilt, dvs. både guddommelig og menneskelig.

⁹ Her personifiserer han det omtalte guddommelige SELVET.

¹⁰ Sammenlign dette med de «motsatte par» i *Anguitas* «par» av æoner, i Valentinus utførlige system, den mest lærde og grunnleggende mester innen gnosis. Som «motsatte par», mannlig og kvinnelig, er alle utledet fra *Akasa* (utviklet og ikke-utviklet, differensiert og udifferensiert, eller SELVET og Prajapati, så er Valentinus «par» av mannlige og kvinnelige æoner påvist å utgå fra Bythos, det føreksisterende *evige* dyp, og i deres sekundære utfoldelse fra Ampsiu-Ouraan (eller endeløse dyp og stillhet), den andre Logos. I den esoteriske utfoldelsen er det syv hoved-«opposisjonspar», og i Valentinus system var der fjorten eller to ganger syv. Epifanius kopierte feil og «kopierte et par to ganger» tror C.W. King, «og dermed tilføyet et par til de korrekte femten». («The Gnostics, siden 263-4.) Her gjør King den motsatte feil. Æonenes par er ikke 15, men 14, da den *første* æonen er *den* de andre utgår fra. Dypet og stillheten er den første og utgår bare fra Bythos. Som Hippolytus viser: «Valentinus æoner er åpenbart Simon (Magnus) *seks radikalere* med den syvende, ilden, som deres hode. Og disse er: sinnet, intelligensen, stemmen, navnet, fornuften og tanken underordnet ILDEN, det høyere selv eller nettopp de «syv vindene» eller *Anguitas* «syv prester».

¹¹ Ikke nødvendigvis ved å dø men via *Samadhi* eller mystisk transe.

¹² Alle ord og setninger i parentes er forfatterens markering. Dette er oversatt direkte fra et latinsk manuskript i British Museum. Kings oversettelse av *Gnostics* er for mye tilpasset den gnostisisme kirkefedrene forklarer.

¹³ Barbelo er en av de tre «usynlige guder», og som C.W. King tror inkluderer «frelserens guddommelige moder» eller Sophia Achamoth (side 359 i *Pistis Sophia*).

Det er lett å innse hvem dette lys og navn er: innvielsens lys og navnet «ild-selvet», som ikke er noe navn eller handling, men en åndelig, stadig levende makt, høyere enn selv den «usynlige guden», da denne makten er SEG SELV.

Men hvis den dyktige og lærde forfatter av «Gnostics and their Remains» ikke i tilstrekkelig grad har åpnet seg for allegoriens ånd og mystisisme i de fragmenter som er oversatt og kopiert av ham fra det nevnte verket *Sophis Pistis*, har andre orientalistene gjort langt verre ting. Da de verken har hans intuitive oppfatning av det indiske opphavet til den gnostiske visdommen og enda mindre betydningen av deres «perler», har de fleste av dem – begynnende med Wilson og sluttende med den dogmatiske Weber – gjort de mest uvanlige blundere overfor nesten ethvert symbol. M. Monier Williams og andre viser en klar forakt overfor «esoteriske buddhister», som teosofene nå kalles, men ennå har ingen som studerer okkult filosofi forvekslet en periode med en levende person og vice versa, som så ofte har skjedd blant våre lærde orientalistene. Et eksempel eller to kan illustrere vår påstand bedre. La oss velge det best kjente.

I Ramayana, kalles Garuda «morbror til Sagaras 60.000 sønner», og Anumat, Sagaras sønnesønn, kalles «nevø til 60.000 onkler», som reduseres til aske etter et blikk fra Kapila, «Purushottama» (eller uendelig ånd), som får Sagaras hest til Aswamedha-offeret til å forsvinne. Videre, Garudas sønn Jatayu,¹⁴ – hvor Garuda selv er *maha-kalpa* eller den store syklus – konge over den fjærkledd stamme, sier om seg selv – etter å være blitt slått av Rasana, som bortfører Sita:

«Det er 60.000 år o konge, siden jeg ble født». Deretter *vender han ryggen mot solen og dør.*

Jatayu er selvsagt perioden med 60.000 år innen GARUDAS store syklus. Derfor fremstilles han som han sønn, eller nevø, *ad libitum*, da hele meningen er at han plasseres på linje med Garudas etterkommer. Så er det Diti – mor til Marutene, hvis etterkommere og barn tilhørte Hiranyakshas ettertid, «hvis nummer var 77 croerer (eller 770 millioner) mennesker.» (Se *Padma Purana*.) Alle slike beretninger stemples som *meningsløse fantasier* og absurditeter. Men – sannheten er tidens datter, og tiden vil forklare.

I mellomtiden, hva burde være enklere enn et forsøk, i det minste, på å verifisere den puranske kronologi? Det fins mange Kapilaer, men den Kapila som drepte kong Sagaras etterkommere – 60.000 mennesker – var unektelig Kapila, grunnlegger av Sankhya-filosofien, siden det fastslås i Puranaene, selv om en av dem benekter påstanden uten å forklare dens esoteriske mening. Det er Bhagavatas Purana (9, 8, 12 og 13) som sier:

..rapporten om at kongens sønner ble redusert til aske *bare ved et blikk fra vismannen* er ikke sann. For hvordan kan mørkets egenskap, et resultat av sinne, finnes i en vismann hvis godhet var essensen som rensket verden – jordens støv, som om det kunne påvirke himlene! Hvordan kunne mental uro distrahere denne vismannen, som identifiseres med den høyeste ånd, som styrer her (på jorden) Sankhya(-filosofiens) solide farkost, som kan bistå den som ønsker å oppnå befrielse til å krysse eksistensens fryktede hav, denne dødens vei?

Puranaen er pliktskyldig bundet til å tale som den gjør. Den har et dogme den skal bekjentgjøre og en måte å gjøre det på – nemlig stor hemmeliggjørelse med henblikk på de mystiske, *guddommelige* sannheter, som i talløse tidsepoker bare ble avslørt ved innvielser. Det er derfor ikke i Puranaene vi bør se etter en forklaring på mysteriet forbundet med de ulike transcendentale tilværelsestilstandene. At historien er en allegori ser vi allerede av fremstillingen: de 60.000 *sønnene*; brutale, onde og respektløse, personifiserer de *menneskelige lidenskaper* som etter «bare et blikk fra vismannen» – SELVET som representerer den høyeste renhetstilstand som kan oppnås på jorden – blir redusert til aske. Men den har også andre betydninger, syklisk og kronologisk – en metode for å markere periodene da bestemte vismenn blomstret, som også finnes i andre Puranaer.

Nå kan det bekreftes, som for enhver tradisjon, at det var ved Hardwar (eller *Gangadwara*, «døren eller porten til Ganges») ved foten av Himalaya, at Kapitla satt og meditererte i et antall år. Ikke langt fra Sewalik-fjellkjeden, kalles Hardwar-passet fremdeles «Kapilas pass» og stedet «Kapilasthen» av asketene. Det er der *Ganga* (Ganges) kommer frem fra sin fjellkløft og begynner sitt løp over Indias brennende sletter. Og ved geologiske undersøkelser er det klart fastslått at tradisjonen som påstår at havet vasket foten av Himalaya for lenge siden – ikke er helt grunnløs, for det finnes spor av dette.

¹⁴ I andre *Puranaer* er Jatayu sønn av Aruna, Garudas bror, begge sønner av Kasyapa. Men alt dette er bare ytre allegori.

Sankhya-filosofien kan ha blitt *brakt ned* og forklart av den første, men beskrevet av den *siste* Kapila.

Navnet for havet er *Sagara*, og fremdeles og særlig for Bengalbukten ved utløpet av Ganges.¹⁵ Har geologene noensinne kalkulert hvor mange tusen år det må ha tatt for havet til å trekke seg tilbake hvor det er nå, fra Hardwar, som for øyeblikket ligger 1024 fot over havnivået? Hadde de gjort det, ville de orientalistene som påviser at Kapila blomstret fra 1. til 9. århundre e.Kr. ha endret mening, om bare for en eller to meget gode grunner: det virkelige, antall år som har gått siden Kapilas dager er tydelig angitt i Puranaene, selv om oversetterne ikke makter å se det. Og for det andre – satyayugas og kaliyugas Kapila *kan være en og samme* INDIVIDUALITET, *selv om de er ulike* PERSONLIGHETER.

Kapila, ved siden av å være navn for en person, den en gang levende vismann og forfatter av Sankhya-filosofien, er også et slektsnavn for Kumaraene, de himmelske, jomfruelige asketene. Det faktum at Bhagavata Purana kaller *denne* Kapila – som den like forut viste var en *del av Vishnu* – grunnleggeren av Sankhya-filosofien, burde ha advart leseren om en *skjult* esoterisk betydning. Om han var sønn av Vitatha, som Harivansa påstår, eller av noen andre, så kan ikke forfatteren av Sankhya være den samme som vismannen i satyayuga – ved begynnelsen av selve manvantaraen, da Vishnu kommer til syne *i form av Kapila*, og «meddeler den sanne visdom til alle skapninger», for dette gjelder den opprinnelige perioden da «Guds sønner» belærte de nettopp skapte menneskene i kunster og vitenskaper, som er blitt dyrket og bevart siden i de innviedes helligdommer. Det finnes flere velkjente Kapilaer i Puranaene. Først den opprinnelige vismannen, så Kamila som var en av de tre «hemmelige» Kumaraer, så Kamila sønn av Kasuapa og Kadru – den «mangehodete slange» (se *Vayu Purana*, som plasserer ham på listen over de førti, berømte sønnene til Kasyapa), og i tillegg Kapila, den store vismann og filosof innen kaliyuga. Han var en innvidd, en «visdommens slange», en naga, som med hensikt ble forvekslet med de tidligere Kapilaene.

¹⁵ Se Wilson Vishnu Purana, III, side 309.

X. KORSET OG DET PYTAGOREISKE TILLET.

De første gnostikere påsto at deres vitenskap, GNOSIS, bygget på et kvadrat, hvis vinkler representerte henholdsvis *Sige* (stillhet), *Bythos* (dybde), *Nous* (åndelig sjel eller sinn) og *Alethia* (sannhet).

De var de første som introduserte og avslørte for verden det som hadde vært skjult i tidsaldre, nemlig *tau*, i form av en prokrustes-seng, og Christos som inkarnert i *Chrestos*, som av forskjellige grunner ble en villig kandidat til en serie torturer, mentale og fysiske.

For dem var hele universet, metafysisk og materielt, inkludert i og kunne uttrykkes og beskrives ved tallet 10, den pytagoreiske *dekade*.

Denne dekade, som representerte universet og dets evolusjon ut av stillheten og den åndelige sjels *ukjente* dybde, eller *anima mundi*, presenterte studenten for to sider eller aspekter. Den kunne og ble først anvendt som makrokosmos, men ble senere endret til mikrokosmos eller mennesket. Den gang hadde man den rent intellektuelle og metafysiske, eller den «indre vitenskapen», og den rent materialistiske eller «overflatevitenskapen», som begge kunne betegnes av og var inneholdt i *dekaden*. Den kunne kort sagt studeres både fra Platons universelle og Aristoteles induktive metode. Den første startet fra en guddommelig sammenfatning, der mangfoldet oppsto fra enheten, eller dekadens tall kom til syne, for til sist å bli gjenabsorbent og tapt i den uendelige sirkelen. Den siste berodde bare på sanserførmelser, der dekadene kunne bli betraktet enten som enheten som mangfoldiggjøres, eller materie som differensieres, hvor studien var begrenset til overflateplanet, til korset eller de *syv* som utgår av de ti – eller det perfekte nummer på jorden som i himmelen.

Dette duale systemet ble, sammen med dekadene, innført fra India av Pytagoras. At det stammet fra *brachmanerne* og *iranerne*, som de ble kalt av fortidens greske filosofer, bekreftes for oss av hele serien av sanskritlitteratur, slike som Puranaene og Manus lover. I disse «lovene» eller «Manus påbud» sies det at Brahmâ først skapte «tilværelsens ti herrer», de ti Prajapatiene eller kreative krefter, der de ti frembringer «syv» andre Manuer, eller som noen manuskripter angir, *Munin* istedenfor Manun = «hengivne» eller hellige vesener, som er nærværelsens syv engler innen vestlige religioner. Det mystiske tallet syv, avfødt fra det øvre triangelet \triangle , som selv er utgått fra toppunktet, eller det stille dyp av den ukjente, universelle sjel (*Sigè* og *Bythos*), er den syvfoldige *Saptaparna*-planten, født og manifestert på overflaten av mysteriets jord fra den trefoldige rot som er begravd dypt nede i denne ugjennomtrengelige jorden. Denne forestilling er tidligere beskrevet i del II, 3. «Urstoffet og den guddommelige tanke», som leseren bør studere om han vil fatte den metafysiske tanke som er involvert i ovenstående symbol. Ifølge den cis-himalayiske, esoteriske filosofi (som representerer den *opprinnelige Manu*-kosmogoni), er det i mennesket som i naturen en syvfoldig inndeling, som naturen selv har bestemt. Strengt tatt er det syvende prinsippet (*purusha*) alene det guddommelige SELVET, for som det sies i Manu: «Da han (Brahmâ) hadde gjennomsyret de subtile deler av de seks av umålelig klarhet», skapte og fremkalte han dem til «selv»-bevissthet eller det *ene* SELVETS bevissthet (V.16, kap. 1, *Manu*). Av disse seks, kalles fem elementer (eller prinsipper, eller *tattvaer*, slik kommentatoren Medhatithi tror) «de atomisk, ødeleggbare elementer» (v.27), og de beskrives i nevnte kapittel.

Vi må nå tale om mysteriespråket, som ble anvendt av de forhistoriske rasene. Det er ikke et fonetisk, men et rent billed- og symbolspråk. I dag er det bare et fåtall som kjenner det i helhet, fordi det blant massene har vært et absolutt dødt språk i mer enn 5000 år. Likevel kjente de lærde gnostikerne, grekerne og jødene det og anvendt det på ulike måter. Det kan gis noen eksempler.

På det øverste plan er ikke nummeret noe tall men et *null* – en SIRKEL. På det lavere plan blir det *ett* – som er et oddetail. Hver bokstav i det gamle alfabetet hadde sin filosofiske mening og *raison d'être*. Tallet 1 betydde blant de alexandrinske innvidde en *stående kropp*, et levende, stående menneske, idet han var det eneste dyr som hadde dette privilegium. Ved å tilføye et gode til 1-tallet, ble det forvandlet til P, et symbol for *faderskap* og kreativ kraft, mens R betydde et «bevegende menneske», en som var på vei. Derfor hadde PATER ZEUS verken noe seksuelt eller fallisk i sin lyd eller bokstavform. Det hadde heller ikke $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\ \Delta\epsilon\upsilon\varsigma$ (ifølge Ragon). Om vi nå vender oss til det hebraiske alfabetet, finner vi

at 1 eller alef, א, har en tyr eller en okse som symbol, mens 10, det perfekte tall, eller at *ett* i kabbalaen er en *jod* ך (y, i eller j) og betydde som den første bokstaven i Jehova, formeringsorganene mv.

Oddetallene er guddommelige, mens partallene er jordiske, djevlelige og ulykkesbringende. Pytagoreerne hatet binære tall. Hos dem var de opphavet til differensieringen og derved av kontraster, konflikter eller materie, ondskapens begynnelse. I en valentinske teogoni, er Bythos og Sigè (dybde, kaos, materie født i stillhet) de opprinnelige binære tall. For de eldste pytagoreerne var imidlertid duaden den ufullkomne tilstand, som den første manifesterte falt i da den ble skilt fra monaden. Det var punktet hvor de to veier – den gode og den onde – forgre seg. Alt som var dobbelt eller falskt kalte de «binært». ETT alene var godt og harmonisk, fordi intet uharmonisk kan utgå fra ett alene. Derav det latinske ordet *Solus* i relasjon til den ene og eneste guden, den ukjente hos Paulus. *Solus* ble imidlertid ganske snart *Sol* – solen.

Tretallet er det første oddetall, slik trekanten er den første geometriske figuren.¹ Dette tallet er virkelig mysterietallet *par excellence*. For å studere det eksoterisk bør man lese Ragon's *Cours Interpretatif des Initiations*; esoterisk – hindusymbolene for tall, da alle kombinasjoner som ble anvendt er talløse. Det var på de okkulte egenskapene for de tre like linjene eller sidene av trekanten Ragon bygget sine studier og grunnla det berømte frimurerselskapet Trinosofistene (de som studerer *tre vitenskaper*, en forbedring i forhold til de vanlige tre frimurergradene, som ble gitt til de som ikke studerte noe, som bare ått og drakk på losjemøtene). «Den første side i trekanten lærlingen bør studere», skriver grunnleggeren, «er mineralriket, symbolisert ved Tubalc ..(Tubal-cain). Den andre side 'ledsageren' må meditere over, er *planteriket*, symbolisert ved Schibb ..(Schibboleth). I dette naturrike begynner *frembringelsen av legemer*. Det forklarer hvorfor bokstaven G fremstilles strålende foran adeptens øyne (!) Den tredje siden gjenstår for mestermurere, som må fullføre sin utdanning gjennom studiet av *dyreriket*. Det symboliseres ved *Maoben* (fjellens sol)», osv.

Den første solide figur er *firfoldigheten*, udødelighetens symbol. Det er *pyramiden*, for pyramiden står på en triangulær, firkantet og polygonal basis og slutter ved toppunktet og fremstiller således trekanten og firkanten eller 3 og 4. Det var pytagoreerne som forklarte forbindelsen og relasjonen mellom gudene og tallene – i en vitenskap som ble kalt *aritmomantikk*. Sjelen er et tall, sa de, som beveger seg selv og inneholder tallet 4, og det åndelige og fysiske menneske er tallet 3, da det trefoldige for dem representerte ikke bare overflaten men også prinsippet for dannelse av det fysiske legeme. Dyrene var dermed bare *trefoldige*, mens mennesket var syvfoldig *når det var dydig* og *femfoldig* når det var ond, fordi ..

Tallet 5 var sammensatt av et tofoldig og et trefoldig tall, hvor det tofoldige brakte alt som hadde perfekt form i uorden og forvirring. Det *perfekte menneske*, sa de, *var en firfoldighet og en treenighet*, eller fire materielle og tre immaterielle elementer, og de tre åndelige elementene finner vi også i 5, når det representerer mikrokosmos. Dette er sammensatt av et partall som direkte relaterer seg til grov materie og av tre ånder, «da 5 er en genial forening av de to greske aksentene ‘, plassert over vokaler som er eller ikke er *aspirert*. Det første tegnet ‘ kalles «sterk ånd» eller suverent ånd, Guds ånd aspirert (*spiratus*) og innåndet av mennesket. Det andre tegnet , det lavere, er *kjærlighetens ånd*, som representerer den sekundære ånd, det tredje omfatter hele mennesket. Det er den *universelle quintessens*, det vitale fluidium eller livet.» (Ragon.)

Den mer mystiske betydning av 5 er gitt i en utmerket artikkel av Subba Row i *Five Years of Theosophy* (fra side 110) i «Zodiakens tolv tegn», hvor han gir noen regler som vil hjelpe forskeren å avdekke «den dype betydning av de gamle sanskritreglene i gamle ariske myter og allegorier.» La oss i mellomtiden se hva som hittil er oppgitt om stjernebildet Steinbukken i teosofiske publikasjoner, og hva som generelt er kjent. Enhver vet at ♄ er zodiakkens tiende tegn, som solen går inn i ved vintersolverv, omtrent 21. desember. Men svært få vet – selv i India, med mindre de er innvidde – den virkelige mystiske forbindelse som synes å eksistere, slik vi er blitt fortalt, mellom navnene *makara* og *kumara*. Det første betyr et amfibisk dyr som *lettvint* kalles «krokodille», slik noen orientaler tror, og det andre anvendes om yogiens høye beskytter (se *Saiva Puranaene*), sønn av og ett med Rudra (Shiva), som selv er en *kumara*. Det er gjennom forbindelsen med mennesket at *kumaraene* er forbundet med zodiaken. La oss forsøke å finne ut hva ordet *Makara* betyr.

¹ Grunnen er enkel og ble oppgitt i *Isis Unveiled*. Innen geometrien kan verken en eller to linjer fremstille et perfekt legeme eller figur. Det kan bare trekanten.

Ordet *Makara*, sier forfatteren av *The Twelve Signs of the Zodiac*, inneholder i seg selv nøkkelen til dets korrekte fortolkning. Bokstaven *Ma* er det samme som tallet 5, og *Kara* betyr hånd. I sanskrit betyr *Thribhujam* en trekant, hvor *bhujam* eller *Karam* (som er synonymer) betyr en side. Dermed betyr *Makaram* eller *Panchakaram* en pentagon, som representerer menneskets fem lemmer.² I det gamle systemet fortelles vi at *Makara* var det åttende og ikke det tiende tegnet.³ Det er «intendert å vise universets sider og indikerer at universet er begrenset av *pentagoner*», da sanskritforfatterne «også omtaler *Ashtadisa* eller at åtte sider begrenser rommet», og henviser dermed til *loka-palas*, de åtte punktene i kompasset (de fire kardinale og de fire mellomstående punktene). «Fra et objektivt standpunkt er *mikrokosmos* representert ved det menneskelige legeme. *Makaram* kan sies å representere simultant både mikrokosmos og makrokosmos, som eksterne sanseobjekter.» (sidene 113, 115.)

Men den sanne esoteriske betydning av orden *Makara* er slett ikke «krokodille», selv om det sammenliknes med dyret i den hinduiske zodiak. For det har hode og forbein som en antilope og kropp og hale som en fisk. Derfor har zodiakens tiende tegn varierende oppfattet å bety en hai, en delfin, osv., da det er *vahan* for *Varuna*, havguden, og kalles ofte av denne grunn *Jala-rupa* eller «vann-form». Delfinen var redskap for Poseidon-Neptun hos grekerne og ett med ham esoterisk, og denne «delfinen» er «sjødragen» likeså mye som krokodillen i den hellige Nilen er Horus redskap og Horus selv. «Jeg er fisken og sete for den store Horus fra Kem-our», sier den mumiaaktige guden med krokodillehodet (*Kap. 88, 2 i «Book of the Dead»*.) Ifølge Perata-gnostikerne er det *Chozzar* (Neptun), som konverterer den tolvsidige pyramiden til en sfære «og maler dens porter med mange farger». Han har FEM *androyne* tjenere – han er *Makara*, Leviatanen.

Fordi den oppstigende sol ble betraktet som gudenes sjel som ble sendt til å manifestere seg for menneskene hver dag, og krokodillen steg opp av vannet ved første solstråle, kom dette dyret etter hvert til å personifisere solild for de hengivne i India, likesom det personifiserte denne ilden eller den høyeste sjel for egypterne.

I Puranaene endres antall *kumaraer* alt etter allegoriens krav. Av okkulte årsaker er antallet et sted oppgitt til syv, så fire og dernest fem. I *Kurma Purana* sies det om dem: «Disse fem (*kumaraer*), O Brahman, var yogier som oppnådde fullstendig frigjørelse fra sine begjær.» Navnene deres viser deres forbindelse med nevnte stjernebilde – *Makara*, og med andre puraniske egenskaper forbundet med de zodiakale tegnene. Dette er gjort for å tilsløre et av de mest tankevekkende symboler i de opprinnelige templene. Kumaraene blandes generelt astronomisk, fysiologisk og mystisk med et antall puraniske personligheter og hendelser. Knappt nevnt i *Vishnu Purana* fremgår de i atskillige drama og hendelser i alle andre puranaer og hellig litteratur, slik at orientalistene, som må plukke opp den røde tråd her og der, har endt opp med å påstå at kumaraene «hovedsakelig forklares ved de puraniske forfatternes fantasi». Men –

Ma – fortelles vi av forfatteren av *Twelve Signs of the Zodiac* – er *fem*, og *hara* er en hånd med fem fingre eller et femsidet tegn eller en *femkant*. *Kumaraene* (i dette tilfelle et anagram for okkulte hen-sikter) er i esoterismen *fem*, som yogier – fordi de to siste navnene alltid er blitt holdt hemmelig. De er den femte orden av Brahmadevaene og de femfoldige chohanene, som innehar sjelen av de fem elementer. Vann og eter dominerer, og derfor ble deres symboler både *vandig* og *ildfulle*. «Visdommen ligger skjult under sengen til ham som hviler på en gyllen lotus (*padma*), som flyter på vannet.» I India er det Vishnu. (Ifølge eldre kilder var Buddha en av disse avatarene). Prachetasaene, som dyrket Narayana (som lik Poseidon beveget seg og bodde *over* og ikke under vannet) styrtet seg ned i havets dyp av hengivenhet og forble der i 10.000 år, og prachetasaene er *ti* eksoterisk men *fem* esoterisk. «Prachetas» er på sanskrit navnet for vannguden Varuna, Nereus, et aspekt av den samme som Neptun, og prachetasaene er dermed identisk med de «*fem* tjenerne» hos XΩZZAP (Poseidon) blant Perate-gnostikerne. De kalles henholdsvis AOT, AOAI, OTΩ, OTΩAB, mens «det *femte*, et *trippelnavn* (som sammen med de andre utgjør syv) er tapt⁴, dvs. gjort hemmelig. Så mye for det «vandige» symbolet. Det «ildfulle» forbinder dem med ildsymbolet – åndelig. Av hensyn til identitet bør vi huske at

² Hva er meningen og grunnen for denne figuren? Fordi *manas* er det *femte* prinsipp, og fordi pentagonen symboliserer mennesket, ikke bare fem-lemmet men mer det *tenkende*, *bevisste* MENNESKE.

³ Forklaringen blir åpenbar når den egyptiske symbologien studeres, som omtales senere.

⁴ Det samme sies om Brahmås *femte* hode, brent til aske av Shivas «sentrale øye». Shiva kalles også *panchana*, en med fem ansikter. Dermed beholdes antallet og hemmeligheten er bevart om den sanne esoteriske betydning.

prachetasanaenes mor var Savarna, havets datter, mens Amfritríte er mor til Neptuns mystiske «tjenere».

Leseren påminnes nå om at disse «fem tjenerne» er symbolisert både ved delfinen, som hadde overvunnet den kyske Amfritrítes uvilje til å ekte Poseidon, ved deres sønn Triton. Han, som hadde en overkropp som en mann og under den var en delfin, en fisk, er igjen meget mystisk forbundet med Oannes, den babylonske *Dag* og videre også med Vishnus (fiske-)avatar *Matsya*, som begge lærte de dødelige *visdom*. Delfinen, som enhver mytolog vet, ble for sine tjenester plassert blant stjernebildene av Poseidon, og ble blant grekerne *Capricornus*, geiten, hvis bakpart er delfinen, og dermed identisk med *Makara*, hvis hode er antilopens med en kropp og hale som en fisk. Det var derfor Makaras tegn ble båret på banneret til Kama-deva, hinduenes kjærlighetsgud, som i Atharva Veda ble gjort identisk med Agni (ild-guden), Lakshmis sønn, som korrekt oppgis i Harivansa. For Lakshmi og Venus er ett, og Amfritríte er et tidlig navn for Venus. Men Kama (*Makara-ketu*) er «Aja» (den ufødte) og «Atma-bhu» (den selveksisterende), og Aja er LOGOS i Rig-Veda, da han der vises å være den første manifestasjon av den ENE: «Begjæret viste seg først i DET, som var det første spor av fornuft», «som forener det værende med det ikke-værende» (eller esoterisk manas, det *femte*, med atma, det *syvende*) sier de vise. Dette er *det første stadiet*. Det neste som skjer på planet for manifestasjon er at Brahmâ (som vi velger som representant for alle nasjoners første guder) utskiller fra sitt legeme sine tankefødte sønner, «Sanandana og de andre», som i den *femte* «skapelsen» og igjen i den niende (for å holde det skjult) blir kumaraene. La oss avslutte med å minne leseren om at geiten ble ofret på havstranden til Amfritríte og nereiderne, og at geiter til denne dag er blitt ofret til Durga Kali, som bare er den *mørke* siden av Lakshmi (Venus), den *lyse* siden av Shakti, og dermed antyde den forbindelsen disse dyrene måtte ha til zodiaktegnet Steinbukken, hvor det finnes 28 stjerner i form av en geit. Denne geiten ble av grekerne gjort til Amalthea – Jupiters fostermor. Naturguden Pan hadde geiteføtter og forandret seg til en geit da Tyfon nærmet seg. Men dette er et mysterium som forfatteren ikke tør å dvele ved i lengden, da det ikke er sikkert det vil bli forstått. Dermed må den mystiske siden av fortolkningen overlates til leserens intuisjon. La oss notere en ting til i forbindelse med det mystiske femtallet. Det symboliserer på en og samme tid den evige livsånd og den jordiske livs- og kjærlighetsånd – i menneskets samlede natur, og det inkluderer guddommelig og djevelsk magi, og den universelle og individuelle eksistensielle kvintessens. Dermed blir de fem mystiske ordene eller vokalene (*se nedenfor*), som Brahmâ ytret ved «skapelsen», og som deretter ble *Panchadasha* (visse vediske hymner tilskrevet denne guden) i sin skapende og magiske utfoldelse, den *lyse* side av de *fem* tantriske *mørke* «Makaraer» eller de *fem m*-er. Stjernebildet «Makara» er åpenbart et meningsløst og absurd navn. Likevel, ved siden av dets anagrammatiske betydning i forbindelse med begrepet «Kumara», har den numeriske verdien av dets første stavelse og dets esoteriske oppløsning i *fem* en meget stor og okkult betydning innen naturens mysterier.

Det er tilstrekkelig å si at Makara-tegnet er forbundet med det åndelige «mikrokosmos» fødsel og det fysiske univers død og oppløsning (dets overgang til åndelige områder)⁵, så Dhyana-Chohanene, som i India kalles *kumaraer*, er forbundet med begge. Men i eksoteriske religioner er de blitt synonyme med mørkets engler. *Mara* er mørkets gud, den falne, og døden,⁶ men hans navn er likevel et av navnene for Kama, den første guden i vedaene, Logos, hvor kumaraene har sitt utspring, og dette forbinder dem enda mer med vår «fabelaktige» indiske Makara og den krokodillehodete guden i Egypt.⁷ Det er fem krokodiller i den himmelske Nilen, og guden Toum, den opprinnelige guden som har skapt himmellegemene og de levende vesener, fremkaller disse krokodillene i sin *femte skapelse*. Når Osiris, «den avdøde solen», er gravlagt og trer inn i Amenti, styrter de hellige krokodillene seg ned i dypet av urhavet – «det store grønne». Når livets sol stiger opp, kommer de igjen til syne fra den hellige elven. Dette er svært symbolsk og viser hvordan opprinnelige esoteriske sannheter ble uttrykt med identiske symboler. Men som T. Subba Row korrekt påstår: «Det slør som behendig ble kastet over visse deler av mysteriet med disse (zodiakale) tegnene, *vil aldri bli fullstendig fjernet for å more eller opplyse den uinnvidde allmennhet.*»

⁵ «Når solen passerer 30 grader bak *Makara* og ikke vil rekke frem til *Meenams* tegn (Fiskene), da har Brahmâs natt kommet.»

⁶ Visselig død for enhver fysisk ting, men *Mara* er også den ubevisste befordrer av den åndelige fødsel.

⁷ Osiris kalles i *Book of the Dead* (CXLII) «*Osiris*, den doble krokodille». «Han er det gode og det onde prinsipp, dagens og nattens sol, guden og det dødelige menneske», og derved makrokosmos og mikrokosmos.

Tallet fem var heller ikke mindre hellig for grekerne. Brahmâs fem ord (*Panchadasa*) er blant gnostikerne blitt de «fem ord» som ble skrevet på Jesu akashiske (skinnende) kledning ved hans forherligelse: ZAMA ZAMA ΩZZA PAXAMA ΩZAI, som orientalistene oversatte til: «denne kledning, min krafts strålende kledning». Disse ordene var igjen en anagrammatisk forkløddning av de fem mystiske makter, som var fremstilt på kledningen til den «oppstandne» innvidde etter hans siste prøvelse med tre dagers transe. De fem ble *syv* først etter hans *død*, når adepten blir den komplette CHRISTOS, den komplette KRISHNA-VISHNU, dvs. oppgått i nirvana. Det hellige symbolet E *Delphicum* var igjen numerisk *fem*, og hvor hellig det var fremgår at det faktisk at korinterne (ifølge Plutark) erstattet tallet i trevirke i det delfiske tempel med bronse, og Livia Augusta endret det til en *faksimile* av gull.

Det er lett å gjenkjenne de to åndene – de greske aksentene eller tegnene (‘) omtalt av Ragon – atma og buddhi, eller «guddommelig ånd og dets redskap» (åndelige sjel).

Seks-tallet og det seksfoldige vil bli behandlet senere, mens det syvfoldige vil bli fullstendig behandlet i dette bindet – konferer XI. *Syvtallets mysterier*.

Det *åttefoldige* eller 8 symboliserer den evige, spiralformede, sykliske bevegelsen, 8, ∞, og symboliseres i sin tur av merkurstaven. Det viser den regelmessige åndningen i kosmos, overvåket av de åtte, store guder – de syv fra den opprinnelige moder, den ene og triaden.

Så kommer tallet ni eller det trefoldige tretallet. Det er et tall som reproducerer seg selv uopphørlig i alle former og tall i enhver multiplikasjon. Det er tegnet for enhver omkrets, da dens verdi i grader er lik 9, dvs. 3 + 6 + 0. På visse betingelser er det et *ondt* tall og meget ulykkesbringende. Hvis tallet 6 var symbolet for vår klode rede til å bli besjelt av *en guddommelig ånd*, symboliserer 9 vår jord påvirket av en *dårlig* eller ond ånd.

Ti, eller dekadene, bringer alle disse tallene tilbake til enheten og avslutter den pytagoreiske tabellen. Derfor var figuren *enhet innen null* – symbol for guddommen, for universet og for mennesket. Dette er den hemmelige betydning av uttrykket «det sterke grepet til løvens pote, løven av Juda stamme» mellom to hender (*mestermurerens grep*), hvor summen av fingrene er *ti*.

Vender vi nå vår oppmerksomhet til det egyptiske korset, eller *tau*, kan vi oppdage at denne bokstaven, som var så opphøyd av egypterne, grekerne og jødene, var mystisk forbundet med *dekaden*. *Tau* er alfa og omega i den hemmelige, guddommelige visdom, og symboliseres ved den første og siste bokstaven i Thot (Hermes). Thot oppfant det egyptiske alfabetet, og bokstaven *tau* avsluttet alfabetet for jødene og samaritanerne, som kalte dette tegnet «slutten» eller «perfeksjon», «kulminasjon» og «trygghet». Derfor – forteller Ragon oss – er ordene *terminus* (slutt) og *tectum* (tak) symboler for ly og trygghet, noe som er en nokså prosaisk definisjon. Men slik er den uvanlige skjebnen til ideer og ting i denne verden av åndelig dekadanse, men også av fysisk fremgang. PAN var en gang *absolutt natur*, den ene og ALLER STØRSTE, men når historien får et glimt av ham, har Pan allerede sunket ned til å være en markenes *smågud*, en landsens gud, og historien vil ikke gjenkjenne ham, mens teologien gjør ham til en djevel. Likevel vil hans syvpipete fløyte, symbolet for naturens syv krefter, av de syv planetene, de syv musikalske notene, i korthet av all syvfoldig harmoni, avsløre hans opprinnelige karakter. Det samme gjelder korset. Lenge før jødene hadde laget sin gyldne tempelstake med *tre* armer på den ene siden og *fire* på den andre og gjort tallet 7 til et feminint formeringstall,⁸ og derved introdusert et fallisk element i religionen, hadde de mer åndelige nasjonene gjort korset (3 og 4 = 7) til deres helligste, guddommelige symbol. Sirkelen, korset og syvtallet⁹ er de første originale symboler. Pytagoras, som hentet sin visdom fra India, etterlot for ettertiden et glimt av denne sannhet. Hans skole betraktet tallet 7 som sammensatt av tallene 3 og 4, som de forklarte på to måter. På den numenale verdens plan var triangelet en første forståelse eller bilde av den manifesterte guddom: «Fader-Moder-Sønn», og det firfoldige, det perfekte tall, var den numenale, ideelle rot for alle tall og ting på den fysiske plan. I lys av Tetraktys og Tetragrammatons hellighet, har noen forskere misforstått den mystis-

⁸ Idet han reflekterer over *korset*, viser forfatteren av *Source of Measures* at denne lysestaken i tempelet «var laget slik at det kunne telles *fire* armer fra hver side, fordi det var en i midten som var *felles* for begge sidene. Det var faktisk *tre* som kunne telles på den ene siden og *fire* på den andre, til sammen 7 på samme måte som ved

tegningen av korset.» (Om korsets vertikale stolpe deles i fire deler og den horisontale i tre, vil de to ha en del felles). «Det samme gjelder ukens seks dager i skapelsesberetningen, som krones av den syvende, som selv ble anvendt som basis for sirkelmåling.» (side 51.)

⁹ Syvtallet ble gjort til basis for *sirkelmåling*.

ke betydningen av firfoldigheten. Denne var i fortiden *bare av sekundær* «perfeksjon» så å si, fordi den relaterte seg bare til de manifesterte planer, mens det var *triangelet*, den greske *delta*, Δ , som var «den ukjente gudens redskap». Et godt bevis for dette finnes i at guddommens navn begynner med en delta. *Zevs* ble skrevet $\Delta\epsilon\upsilon\varsigma$ av beoterne,¹⁰ derav *Deus* på latin. Dette i relasjon til den metafysiske oppfatning om betydningen av det syvfoldige *i den fenomenale verden*, men med henblikk på profan eller eksoterisk fortolkning ble symbolismen endret. *Tre* ble ordbilde for de *tre materielle elementene* – luft, vann og jord, og fire ble prinsippet for alt som verken er kroppslig eller sanselig. Men dette ble aldri akseptert av de virkelige pytagoreere. Betraktet som en sammensetning av 1 og 6, *enheten* og det *seksfoldige*, var tallet syv det usynlige senter, ånden i alt (se senere forklaringer om 6), da det ikke eksisterer noe legeme hvor seks linjer skaper dets form uten at en *syvende* finnes som et sentralt punkt (se krystaller og snøflak i den såkalte *livløse* natur). *Syv*-tallet, sa de, hadde ENHETENS perfeksjon – alle talls tall. For da absolutt enhet er uskapt og udelt (og derved tall-løst), og intet tall kan frembringe det, så gjelder det samme for syv: intet tall innen dekadene kan lage eller frembringe det. Og det er 4 som muliggjør en aritmetisk deling mellom *enhet* og *syv*, da det overstiger det første med det samme tall (tre) som det selv overstiges av syv, da *fire* er like mange tall over *en*, som *syv* er over *fire*. (Fra et manuskript som antas å være skrevet av «St. Germain».)

«Hos egypterne var tallet 7 symbol for det evige *liv*», sier Ragon, og tilføyer at det er grunnen til at den greske bokstaven Z, som bare er en dobbel 7 er den første bokstaven i *Zao*, «jeg lever», og i *Zevs*, «far til alt levende».

Videre var tallet 6 symbol for jorden gjennom høst og vinter, de «sovende» måneder, og tallet 7 gjennom vår og sommer, når livets ånd vitaliserer i denne perioden – den syvende og sentrale livgivende kraft. Vi finner det samme i den egyptiske mytologi og symbolene for Osiris og Isis, som *metafysisk* personifiserer ild og vann og solen og Nilen *fysisk*. Solårets 365 dager er den numeriske verdi av ordet *Neilos* (Nilen). Dette sammen med tyren, med halvmånen og ankhkorset mellom sine horn, og jorden med sitt astronomiske symbol \odot er det mest falliske, fortidige symbol.

Nilen var tidens elv med tall lik et år, eller et år og en dag ($364+1=365$). Den representerer fødselsvannet fra Isis, eller moder jord, månen, kvinnen og kua, også Osiris *verksted*, som representerer hebreernes *T'sod Olaum*. Det eldste navnet for denne elven var Eridanus, eller det hebraiske Iardan, med koptisk eller gammelgresk suffiks. Det var inngangen til det hebraiske ordet Jared, eller *kilde* eller *herkomst* . . . av elven Jordan, som hadde samme mystiske bruk hos hebreerne som Nilen hadde for egypterne.¹¹ Det var herkomstens kilde og inneholdt livets vann.» (Upublisert manuskript.)

Den var, for å uttrykke det klart, symbol for den personifiserte jord, eller Isis, betraktet som jordens livmor. Det fremgår tydelig nok, og Jordan – elven som er så hellig for de kristne – hadde ikke noen mer sublim eller poetisk betydning enn fostervannet til månen (Isis, eller Jehova i sitt feminine aspekt). Som samme forsker påviser var Osiris solen og Nil-elven, og det tropiske år med 354 dager, mens Isis var månen, elvebanken for denne elven, eller moder jord «for de oppfostrende energier, hvor vann er en nødvendighet», også måneåret med 354 dager, «tidsmåler for svangerskapsperiodene». Alt dette er derfor seksuelt og fallisk, og våre moderne forskere synes ikke å finne noe annet i disse symbolene enn fysiologisk eller fallisk betydning. Ikke desto mindre trenger vi ikke annet enn å lese de tre tallene 365 – antall dager i et solår – med pytagoreisk nøkkel for å finne en svært filosofisk og moralsk betydning. Et eksempel er tilstrekkelig. Det kan leses:

Jorden - livgis av - livets ånd
3 6 5

..fordi 3 er lik det greske *gamma*, eller bokstaven Γ , som er symbol for *gaia* (jorden), mens tallet 6 er symbol for det vitaliserende eller besjelende *prinsipp* og 5 er den universelle kvintessens, som spres i alle retninger og skaper materie. (St. Germain's manuskript.)

De få tilfeller og eksempler som er nevnt avslører bare en liten del av de metoder som ble anvendt for å lese fortidens symbolbilder og tall. Systemet er svært komplisert, og meget få, selv blant innvid-

¹⁰ Se Liddells gresk-engelske leksikon.

¹¹ Det hadde ikke slik betydning i begynnelsen, heller ikke i de første dynastier.

de, mestret *alle* de syv nøklene. Det er derfor underlig at det metafysiske gradvis sank ned til det fysiske, og at solen som en gang var symbol på GUDDOMMEN, ettersom tidsaldrene passerte bare ble symbol for dens kreative glød, og deretter innskrenket til symbol av fallisk betydning. Men de (som Platon) som startet med det universelle og beveget seg derifra til enkelthetene, kunne aldri ha begynt å angi sin religion med seksuelle symboler! Det er helt sant, selv om det er uttalt av det inkarnerte paradokset Eliphaz Levi, at «mennesket er Gud på jorden, og Gud er mennesket i himmelen». Men dette kunne aldri og ble heller aldri anvendt om den ene guddom, bare om herskarene av HANS inkarnerte stråler, som vi kaller Dhyan Chohaner, som fortidens mennesker kalte Gud og som nå er transformert av kirken til djevler på *venstre* og frelseren på *høyre* side!

Men alle slike dogmer vokste frem fra en rot, visdommens rot, som vokser og trives i Indias jord. Det finnes ikke en erkeengel som kan spores tilbake til sitt forbilde i Aryavartas hellige land. Disse «forbildene» er alle forbundet med kumaraene, som kom til syne på handlingens scene ved å *nekte* – som tilfellet var med Sanatkumara og Sananda – å «skape avkom». Likevel kalles de «skaperne» av (det tenkende) menneske. Mer enn en gang bringes de i forbindelse med Narada – et annet knippe av *tilsynelatende* motsigelser men likevel en rikdom av filosofiske læresetninger. Narada er leder av *gandharvene*, himmelske sangere og musikere. *Esoterisk* forklares dette med det faktum at *gandharvene* «lærer menneskene de hemmelige vitenskaper». Det er de, som «elsker jordens kvinner» og avslører for dem skapelsens mysterier, eller som i vedaen – den «himmelske Grandharva» er en guddom som kjente og generelt avslørte *himmelens hemmeligheter* og *de guddommelige sannheter*. Husker vi hva som er sagt om denne klasse engler i Enoks bok og i Bibelen, blir allegorien tydelig: deres leder, Narada, som nektet å frembringe avkom, veileder menneskene til å bli guder. Dessuten er alle disse, slik det heter i vedaene, *chhandaja* (viljefødte) eller inkarnert (i en annen manvantara) *av egen fri vilje*. I eksoterisk litteratur fremstilles de å eksistere i tidsalder etter tidsalder. Noen «dømmes til å bli gjenfødt», mens andre inkarnerer av plikt. Og endelig er de – som sanakadikaer eller de syv kumaraene som kom på besøk til Vishnu på den «hvite øy» (*Sweta-dwipa*), øyen som var bebodd av mahayogier – forbundet med *Sakadwipa* og lemurerne og atlanterne fra tredje og fjerde rase.

Innen esoterisk filosofi er rudraene (kumaraer, adityer, gandharvaer, asuraer, osv.) de høyeste Dhyan Chohanere eller devaer rent intellektuelt. Det er de som, fordi de gjennom selvutvikling har oppnådd den *femfoldige* natur – og derav *fem*-tallets hellighet – gjorde seg uavhengig av de rene *arupa*-devaene. Dette er et mysterium som er meget vanskelig å fatte og forstå korrekt. For vi ser at de som «adlød loven» *dømmes til å bli gjenfødt i hver tidsalder* slik de opprørske må. Rishien Narada dømmes av Brahmâ til uopphørlig å måtte vandre på jorden, dvs. til konstant å bli gjenfødt. Han har gjort opprør mot Brahmâ og får likevel ikke verre skjebne enn *jayerne* – de tolv store *kreative* guder frembrakt av Brahmâ som *hans medhjelpere ved skapelsen*. De fortapte seg i meditasjon og *glemte å skape*, og derfor ble de likeledes dømt av Brahmâ til å bli gjenfødt i enhver *manvantara*. Likevel kalles de – sammen med opprøreren – *chhandajaer*, de som fødes av egen vilje i menneskelig form!

Alt dette er meget forvirrende for en som ikke makter å lese og forstå Puranaene på annen måte enn rent bokstavelig.¹² Derfor ser vi at orientalistene nekter *å bli forvirret* og kutter den komplekse gordiske knute ved å påstå at alt sammen er «innbildning», «som følge av brahmanenes fantasi og lyst til å overdrive». Men for den okkulte forsker er det hele preget av dyp, filosofisk mening. Vi overlater gjerne skallet til den vestlige sanskritforsker, men forbeholder fruktens essens til oss selv. Vi strekker oss lengre: vi medgir at i en forstand henviser mange av de såkalte «fablene» til astronomiske allegorier om konstallasjoner, stjernebilder, stjerner og planeter. Likevel, mens *gandharva* i Rig-Veda personifiserer solilden, er *gandharva-devaene* vesener av både fysisk og psykisk natur, mens apsarasaene (sammen med andre rudraer) er både *kvaliteter* og *kvantiteter*. Kort sagt, den vediske gudelære vil avsløre ufattelige mysterier om skapelsen og tilværelsen, om den noensinne klarlegges. Derfor sier Parasara helt korrekt: «Disse trettitre guddommene eksisterer i tidsalder etter tidsalder, og deres tilsynekomst og forsvinning skjer på samme måte som at solen går ned og stiger opp igjen.» (Bok I, 15.)

En gang var det østlige kors- og sirkelsymbolet, *svastikaen*, alminnelig akseptert. For de esoteriske (og for dette tema også de eksoteriske) buddhistene, kineserne og mongolene betydde det «10.000

¹² Denne evnen, straks den mestres, vil vise seg å være et sikkert skrin for å oppbevare nøklene til den hemmelige visdom. Et slikt skrin er så rikt utsmykket at dets fantasifulle arbeider dekker og fullstendig skjuler enhver fjær som kan åpne det, noe som derved får den ikke-intuitive til å tro at den ikke har noen åpning og derfor ikke kan åpnes. Likevel er nøklene der, dypt nedgravd og tilstede for den som søker dem.

sannheter». Disse sannheter, sier de, tilhører mysteriene av det usette univers og den opprinnelige kosmogoni og teogoni. «Siden Fohat krysset sirkelen lik to ildlinjer (horisontalt og vertikalt), hadde de velsignede herskarene aldri unnlatt å sende sine representanter til de planeter de var satt til å vokte over fra begynnelsen.» Det er grunnen til at *svastikaen* alltid ble plassert – som ankhkorset i Egypt – på brystet til de avdøde mystikerne. Det finnes over hjertet på bilder og statuer av Buddha i Tibet og i Mongolia. Det er et *segl* som også plasseres på hjertene til de levende innvidde, hos noen brent inn huden for alltid. Dette fordi de må holde disse sannhetene ukrenket og intakt i evig stillhet og hemmelighet inntil den dag da de oppfattes og leses av deres utvalgte etterfølgere – nye innvidde – som er «verdige til å bli betrodd til tusen fullkommenheter». Men nå er *svastikaen* så fornedret at den ofte plasseres som hodepynt på «guder», avskyelige idoler av vanhellige *bhonere*, *dugpaer* (trollmenn) fra det tibetanske grenseland, inntil det oppdages av en *galukpa* og rives ned sammen med hodet av «guden», selv om det hadde vært bedre om det var tilbederen som således skiltes fra sin syndefulle kropp. Likevel kan den aldri tape sine mystiske egenskaper. Kaster man blikket tilbake, ser man den anvendt av innvidde og seere, som av prestene i Troja (som ble funnet av Schliemann der den gamle byen lå). Man finner den blant de gamle peruanerne, assyrerne, kaldeerne så vel som på veggene til den gamle verdens kolossale byggverk, i katakombene i den nye verden, og i den gamle (?), i Roma, hvor de første kristne ble antatt å gjemme seg og sin religion. Derfor ble den kalt *crux dissimulata*.

Ifølge de Rossi, var *svastikaen* fra de tidligste tider en foretrukket korsform *anvendt med okkult betydning*, som viser at hemmeligheten ikke var den samme som for det kristne korset. Et *svastikakors* i katakombene er påført innskriften: ΖΩΤΙΚΩ ΖΩΤΙΚΗ, *vitalis vitalia* eller «livets liv».¹³

Men det beste beviset for korsets høye alder er det som fremlegges av forfatteren til *Natural Genesis* på side 433. Massey skriver:

Korsets betydning som et kristent symbol er antatt å datere seg fra tiden da Jesus Kristus ble korsfestet. Likevel forekommer det ikke blant de «kristne» *tegningene i katakombene noen bilder av et menneske på korset i de første seks og syv århundrene*. Det finnes alle former for kors unntatt det – det antatte startpunktet for den nye religion. Det var ikke den første men krusifiksets siste form.¹⁴ Gjennom seks århundrer etter den kristne æra var grunnlaget for den kristne religion i form av en korsfestet frelser fullstendig fraværende fra kristen kunst! Det første kjente eksemplet av en menneskelig figur på korset er et krusifiks som pave Gregor den store ga dronning Theodolinde av Lombardia, som nå finnes i Johanneskirken i Monza. Men det er ikke funnet noe bilde av den korsfestede i de romerske katakomber tidligere enn San Giulio, som tilhører det syvende eller åttende århundre... Det finnes ingen Kristus og ingen korsfestet. Korset er Kristus på samme vis som stauruskorset symboliserte Horus, den gnostiske Kristus. Korset og ikke den korsfestede er det essensielle representasjonsobjekt innen kristen kunst og for dets religiøse tilbedelse. Kimen til hele dens vekst og utvikling kan spores til korset. Og dette korset er førkristent, og det er hedensk i et halvt dusin ulike former. Kulten startet med korset, og Julian hadde rett da han sa han førte «krig mot X-et», som han åpenbart antok var hentet fra agnostikerne og mytedyrkere og tillagt helt umulig betydning.¹⁵ I flere århundrer sto korset for Kristus, og man henvendte seg til det som om det var et levende vesen. Det ble første gjort guddommelig og deretter menneskelig.

Få verdenssymboler er rikere på virkelig okkult betydning enn *svastikaen*. Den symboliseres av tallet 6, for i likhet med dette tallet peker den i sin konkrete form mot senit og nadir, og mot nord, sør, vest og øst. Man finner enheten alle steder, og denne enheten avspeiles i enhver enhet. Den er symbol for Fohats aktivitet, for «hjulenes» kontinuerlige omløp og de fire elementer, de «hellige fire» i deres mystiske og ikke bare deres kosmiske betydning. Dets fire armer, som er bøyd med rette vinkler, er tett forbundet, som påvist annetsteds, med de pytagoreiske og hermetiske målene. Den som er innviet i *svastikaens* betydning, sier kommentarene, «kan med matematisk presisjon avlese kosmos evolusjon og hele *sandhyas* periode», og «relasjonen mellom det sette og det usette» og «menneskets og artenes første forplantning».

¹³ Sitert i *The Natural Genesis*, I, 427.

¹⁴ Hos de kristne uten tvil. Blant de førkristne symbologene var det, som sagt, sengen eller torturleiet ved innvielsesmysteriene, og «krusifikset» var da plassert horisontalt på marken, og ikke oppreist, som på den tiden da den ble en romersk galge.

¹⁵ Slik var det og kunne ikke vært annerledes. Keiser Julian var en innvidd og som sådan kjente han godt til både den metafysiske og fysiske «mysteriebetydningen».

For de østlige okkultister ble kunnskapens tre i menneskets hjertes eget paradiset det evige livets tre som ikke har noe å gjøre med menneskets dyriske sanser. Det er et absolutt mysterium som bare avsløres gjennom innsatsen fra den innestengte manas og egoet for å frigjøre seg fra sanseopplevelsens trelldom og se, i lys av den ene, evige, nåværende realitet. For de vestlige kabbalistene og enda mer for de overfladiske symbolistene, som har vokst opp i den materialistiske vitenskaps drepende atmosfære, finnes bare en hovedforklaring på korsets mysterium – dets seksuelle element. Selv åndelige, moderne kommentatorer ser ved korset og svastikaen dette trekket foran alle andre.

Korset ble anvendt i Egypt som en beskyttende talisman og som symbol på frelsende makt. Tyfon, eller satan, er faktisk funnet bundet og lenket til korset. I *ritualet* roper den osiriske: «*Apopis er styrtet, båndene deres binder sør, nord, øst og vest, båndene deres er på ham. Har-u-bah har bundet ham.*»¹⁶ Dette var båndene for de fire verdensretninger, eller korsets. Tor sies å knuse slangens hode med sin hammer ... en form for svastika eller firearmet kors. ... I de eldste gravene i Egypt hadde gravkamrene form av et kors.¹⁷ Pagoden i Mathura ... Krishnas fødested, var bygget i form av et kors..¹⁸

Dette er helt riktig, og ingen kan avdekke noen «seksualdyrking» i dette, som orientalistene elsker å slå i hodet på hedenskapen. Men hva med jødene, og de eksoteriske religionene til enkelte hindusekter, særlig vallabacharuanenes ritualer? Som det sies, lingam og yoni i Shivadyrkingen er altfor viktig filosofisk – til tross dens moderne degenerasjon – til bare å bli kalt rent fallisk dyrkelse. Men jødernes *tre-* og *kors-*dyrkelse,¹⁹ som er kritisert av deres egne profeter, kan neppe unnsnippe anklagen. «Trollmannens sønner», «sæden av ekteskapsbrytere», som Jesaja kaller dem (lvii) forsømte aldri en anledning til å «hisse seg opp med sine idoler under ethvert grønt tre», som ikke angir noen metafysiske rekreasjon. Det er fra disse *monoteistiske* jødene de kristne har mottatt sin religion, deres «gudenes Gud, den ene, levende Gud», mens de forakter og nedvurderer de eldre filosofers guddommer. La slike, for all del, tro på og dyrke korsets fysiske form.

Men for tilhengerne av den sanne, østlige, arkaiske visdom, for de som ikke hengir sin ånd til noe annet enn den absolutte enheten, dette evigpulerende store *hjerter* som banker overalt og i ethvert av naturens atomer, hvor hvert slikt atom inneholder frøet, som de kan utvikle til kunnskapens tre, hvis frukter ikke bare gir fysisk liv med også evig liv. For dem vil korset og sirkelen, treet eller tau – etter at ethvert symbol som relaterer seg til disse er blitt anvendt og fortolket, det ene etter det andre – fremdeles være et dypt, fortidig mysterium, og det er bare til denne fortid han retter sitt søkende blikk. Han bryr seg lite om det er frøet, som *tilværelsens slektstre* – som kalles universet – vokser ut av. Heller ikke er det de tre i ett, frøets trefoldige aspekt – dets form, farge og substans – som interesserer ham, men derimot den KRAFT som driver frem dets vekst, som gjør at frøet spirer, åpner seg og kaster ut sine skudd, som så former stammen og greinene, som på sin side bøyer seg nedover slik *Aswattha*, det hellige Bodhi-treet, som kaster sin sæd ut, som slår røtter og frembringer andre trær – dette er den eneste KRAFT som har realitet for ham, da det er den aldri døende livets ånde. Den hedenske filosof søkte etter årsaken, den moderne er tilfreds med bare dens virkninger og søker årsaken i virkningen. Hva som finnes bakenfor, vet han ikke. Heller ikke den moderne *a-agnostiker* bryr seg og forkaster dermed den eneste kunnskap som han med full trygghet kan basere sin vitenskap på. Likevel har denne manifesterte kraften et svar til den som forsøker å forestille seg den. Den som i korset ser *hedningen* Platons overkorsede sirkel, og ikke motbildet av omskjæring slik den *kristne* (st.) Augustin²⁰ gjorde, blir fremdeles betraktet som en hedning av kirken og som en tulling av vitenskapen. Mens han nekter å dyrke den fysiske forplantningens gud, innrømmer han at han ikke vet noen om den såkalte *første* årsak, den årsaksløse årsak til denne vitale årsak. Stilltiende aksepterende den grenseløse sirke-

¹⁶ Apopis eller *Apap* er den onde slange, symbolet for menneskers lidenskaper. Solen (Osiris-Horus) tilintetgjør ham, når Apap er kastet ned, bundet og lenket. Guden Aker, «leder for Aker-porten over avgrunnen», solens rike (xv. 39) binder ham. Apopis er Ras (lysets) fiende, men den «store Apap er falt!» utroper den døde. «Skorpionen har skadd munnen din», sier han til den nedkjempede fiende (xxxix, v.7). Skorpionen er «slangen som aldri dør» for de kristne. Apopis er bundet til *tau* eller *tat*, «symboler for stabilitet». (Konferer Tats oppstilling i *Tatoo*, Ritualen xviii.)

¹⁷ Det samme har krypene i områdene sør for Himalaya hvor innvidde lever, og hvor deres aske blir plassert i syv måneår.

¹⁸ *The Natural Genesis*, I, 432.

¹⁹ Korset og treet er identiske og symbolske synonyme.

²⁰ Sermo 160.

lens allnærver og gjør den derved til et universelt postulat som hele det manifesterte univers er basert, praktiserer den vise en ærbødig taushet om det som ingen dødelig burde spekulere om. «Guds Logos er menneskets åpenbarer, og menneskets logos (ordet) er Guds åpenbarer», sier Eliphaz Levi i en av sine paradokser. Til dette vil den østlige okkultist bemerke: «Bare på den betingelse at mennesket skal forholde seg taus om den ÅRSAK som frembrakte både Gud og Logos. I motsatt fall blir han uvegerlig en som *spotter* og ikke åpenbarer den ukjennelige guddom.»

Vi må nå ta opp et mysterium – det syvfoldige i naturen. Kanskje vil alt vi sier om temaet bli henvist til tilfeldigheter. Vi kan bli fortalt at dette tallet er helt *naturlig i naturen* (det sier vi også) og derfor ikke har større betydning enn den bevegelsesillusjon som former de såkalte «strobiske sirklene».²¹ Da professor Sylvanus Thompson fremstilte dem på et møte i British Association i 1877, ble de ikke tillagt større vekt. Likevel skulle vi likt å få vite den vitenskapelige forklaring på at syv – seks konsentriske sirkler rundt en syvende, og syv ringer rundt hverandre omkring et sentralt punkt – alltid blir det dominerende tallet i denne *illusjonen*, frembrakt ved et svingende fat eller et annet objekt. Vi gir en forklaring som benektes av vitenskapen i det kapittel som følger.

²¹ For eksempel som ringer på vannet, *o.a.*

XI. SYVTALLETS MYSTERIER.

Vi kunne ikke avslutte denne del av den arkaiske histories symbolisme uten å gjøre et forsøk på å forklare den gjentatte forekomst av dette virkelig mystiske tallet i ethvert skrift som er kjent for orientalistene. Da enhver religion, fra de eldste til de siste, anvender det og forklarer det på sin egen måte, i samsvar med sine egne, spesielle dogmer, er ikke dette noen enkel oppgave. Vi kan derfor ikke gjøre noe annet og mer forklarende enn å gi et overblikk over det hele. De hellige tallene (3, 4, 7) er de hellige tall for *lys*, *liv* og *forening* – særlig i denne manvantaraen, vår livssyklus, hvor tallet syv er det typiske eller *faktor*-tallet. Det skal vi nå demonstrere.

Om vi skulle spørre en brahmin, vel bevandret i Upanishadene og full av gamle tiders hemmelige visdom, hvorfor «den, hvis syv forfedre hadde drukket saften fra måneplanten, er *trisuparna*», som Bopaveda skal ha sagt, og hvorfor Somapa-pitriene bør tilbes av brahminen *trisurparna* – ville svært få kunnet besvare spørsmålet, og om de kunne, ville de være lite villige til å tilfredsstille vår nysgjerrighet. La oss derfor holde oss til det den gamle esoteriske lære sier.

«Når de første «syv» kom til syne på jorden, spredde de frøene til alt som vokser på jorden. Først kom tre, og så fire så snart steinen var transformert til planten. Så kom de andre «syv», som veiledet plantenes jivaer og frembrakte formidlingsnaturen mellom plantene og de bevegelige, levende dyr. De tredje «syv» utviklet sine chhayaer . . . De femte «syv» innestengte sin ESSENS. . . Således ble mennesket en *Saptaparna*.» (Kommentarene.)

A. SAPTAPARNA.

Dette er det navn okkult fraseologi tildeler mennesket. Det betegner, som påvist andre steder, en plante med syv blader, og navnet har stor betydning i buddhistiske legender. Det hadde det også, selv om det var skjult, i de greske mytene. T eller \bar{T} (*tau*), dannet av tallet 7 og den greske bokstaven Γ (*gamma*), var¹ symbol for livet og det evige liv, og av jordisk liv, fordi Γ (*gamma*) er symbol for jorden (*Gaia*)² og av «det evige liv», fordi 7-tallet er symbol for det samme liv *forbundet med det guddommelige liv*, et dobbeltsymbol, som med geometriske figurer kan uttrykkes ved:

..et triangel og et kvadrat, symbol for det syvfoldige MENNESKE.

Tallet *seks* er i de gamle mysteriene blitt betraktet som symbol for den *fysiske natur*. Seks representerer de *seks* dimensjonene av alle legemer: de *seks* linjene som angir deres form, nemlig de fire linjene til de fire kardinalpunktene, nord, sør, øst og vest, og de to linjene for høyde og tykkelse som svarer til senit og nadir. Derfor ble *sekstallet* anvendt av de vise for det *fysiske* menneske, mens *syvtallet* ble symbol for mennesket *pluss* dets udødelige sjel.

Ragon gir i sin *Maçonnerie Occulte* en meget god illustrasjon av det «hieroglyfiske sekstallet», som han kaller det dobbelte, likesidede triangelet, \star . Han viser at det er symbol for forening av de «*filosofiske tre* ildluene og de *tre vannene*», som resulterer i frembringelsen av alle tings elementer. Samme forestilling finnes i indernes dobbelte, likesidede triangel. For selv om det i dette landet kalles Vishnus tegn, er det i realiteten symbol for triaden (eller trimurti). For selv etter eksoterisk fortolkning er det laveste triangelet, ∇ med spissen nedover, symbol for Vishnu, gud for det fuktige prinsipp og vann

¹ Se underkapitlet «Korset og sirkelen» i kapittel VIII.

² Derfor kalles *Tau* av de innvidde i Grekenland *Γαῖῆς*, *Gaias* sønn, «sprunget fra jorden» slik som *Tityos* i Odysseen.

(«*Nara-yana*», eller *Naras*, vannets, bevegelige prinsipp³), mens triangelet med spissen oppover, \triangle er Shiva, ildens prinsipp, symbolisert ved den trefoldige flamme i hans hånd. (Se bronsestatuen av Tripurantika Shiva, «Mahadeva bekjemper Tripurasura», i India House-museet i London.) Det er disse to sammenflettede trianglene, som feilaktig kalles «Salomons segl», som også er symbol for vårt samfunn – som samlet fremstiller det syvfoldige og triaden, og er dermed *dekaden* uansett hvordan tegnet \star betraktes, da alle de ti tallene finnes i den. Med et sentralt \star punkt, blir det et syvfoldig tegn. Trianglene angir tallet 3. De *to* trianglene viser det tofoldige. Trianglene med deres felles sentrale punkt gir det firfoldige. De seks hjørnene gir det seksfoldige, og sentralpunktet, enheten. Det *femfoldige* finnes ved en kombinasjon av *to* triangler og hvert triangels *tre* sider, det første oddetall. Dette er grunnen for at Pytagoras og fortidens mennesker helliget *seksstallet* til Venus, for «forening av de to kjønn og materiens spagyrisering⁴ ved triangler er nødvendig for å utvikle de formerende kreftene, den fruktbarhetsevne og tendens til formering som er iboende i alle legemer».⁵

Troen på «skapere» eller personlige makter i naturen er i sannhet ingen polyteisme men en filosofisk nødvendighet. Som alle andre planeter i vårt system, har jorden syv Logoi – de stråler som stråler ut av den ene «Fader-strålen» – PROTOGONOS, eller den manifesterte «Logos» – han som ofret sin essens (eller «kjøtt», universet) for at verden må leve og alle vesener i den kan ha en bevisst tilværelse.

Tallene 3 og 5 er henholdsvis maskulin og feminin, ånd og materie, og deres forening er symbol for det evige liv i ånden på dens stigende evolusjonsbue og i materien som et stadig gjenopplivende element – gjennom forplantning og formering. Den åndelige, maskuline linjen er vertikal |. Den differensierende materielinjen er horisontal, og de to danner korset eller \oplus . Tretallet er usynlig, mens firetallet er på det objektive sanseplanet. Det er grunnen for at hele universets materie, når det analyseres av vitenskapen ned i sine minste bestanddeler, kan reduseres til bare fire elementer – kullstoff, oksygen, kvelstoff og hydrogen – og hvorfor de tre primære, numenon til de fire, eller gradert ånd eller kraft, er forblitt et *terra incognita* eller rene spekulasjoner og tomme navn for den eksakte vitenskap. De må tro på og først studere de primære årsaker før de kan ha håp om å fatte naturen og gjøre seg kjent med dens muligheter. Når derfor mennesker i Vesten hadde og fremdeles har fire eller materien å leke med, har de østlige okkultister og deres disipler verden over, de store alkymistene, hele det syvfoldige å studere.⁶ Som disse alkymister sier: «Når tre og fire kysser hverandre, slutter det firfoldige seg sammen med triangelet ved sin midtenatur (overflaten av et av dets plan blir midtplan for triangelet), og blir en kubus. Først da blir den (utfoldede kubusen) LIVETS redskap og tall, fader-moder SYV».

Diagrammet på neste side vil muligens bistå leserens forståelse av dette.

³ Se *Mahabharata*, for eksempel III, 189, 3, hvor Vishnu sier: «I gamle dager kalte jeg vannet for *nara*, og jeg kalles derfor *Narayana*, for dette var alltid det element jeg beveget meg i» (*ayana*). Det er i vannet (eller kaos, grekernes og Hermes «fuktige prinsipp») det første frøet til universet kastes. «Guds ånd svever over rommets mørke vann». Derfor gjør Thales det til det opprinnelige elementet og før ild, som var latent i denne ånden.

⁴ Spagyrisering: alkymistisk spaltning, *o.a.*

⁵ Ragons «Potency of the Pythagorean Triangles», side 433.

⁶ Det finnes lærde brahmniner som har protestert mot vår syvfoldige inndeling. De har rett fra sitt standpunkt, slik vi har rett fra vårt. Utelater vi de tre *aspekter* eller *de supplerende prinsippene* fra beregningene, aksepterer de bare fire *upadhier* (grunnlag) inkludert egoet – det reflekterte bilde av Logos i «karana sarira» - og dermed «strengt tatt . . . bare tre upadhier». Når det gjelder den rene teoretisk-metafysiske filosofi eller av hensyn til meditasjon, er disse tre tilstrekkelige, som påvist i taraka-yoga-systemet, men i forhold til *praktisk, okkult undervisning* er vår syvfoldige inndeling den enkleste og beste. Det er imidlertid et spørsmål om skole og valg.

MENNESKELIGE PRINSIPPER: 7. ATMA 6. BUDDHI 5. MANAS		DEN FYSISKE NATURS PRINSIPPER:
4. KAMA-RUPA, prinsippet for dyrisk begjær, som brenner heftig gjennom et liv i materien, som resulterer i mettelse. Det er uatskillelig fra dyrisk tilværelse.	HYDROGEN	Den letteste av alle gasser. Den brenner i oksygen og avgir den mest intense varme av alle stoffer i forbrenning og danner vann, det mest stabile av stoffene. Hydrogen inngår i alle organiske forbindelser.
3. LINGA-SARIRA, det trege redskap eller den form som kroppen dannes på, livets redskap. Det oppløses kort tid etter kroppens oppløsning.	KVELSTOFF	En treg gass. Det redskap som er blandet med oksygen for å ivareta det dyriske åndedrettet. Oksygen inngår i stor grad i alle organiske stoffer.
2. PRANA, LIV, den aktive kraft som frembringer alle vitale fenomener.	OKSYGEN	Bidrar til forbrenning, den livgivende gass, den aktive kjemiske kraft i alt organisk liv.
1. KROPPENS grove materie, stoffet som er formet over lingasharira (chhaya) ved pranans innvirkning.	KULLSTOFF	Drivstoffet <i>par excellence</i> , basis for alle organiske stoffer, det (kjemiske) element som danner den største variasjon av kombinasjoner.

Nå vet vi at alle de første gruppene av organisk liv også fordeler seg på syv grupper. Fra mineraler eller «bløte steiner som hardnet» (med sangenes uttrykk), fulgt av «harde planter som ble bløtgjort», som stammer fra det mineralske, for «det er fra steinens barm vegetasjonen fødes» (*kommentarene, bok IX, F. 19*). Og så til mennesket – alle de opprinnelige modellene innen alle naturrikene begynner med en eterisk, transparent tilstand. Dette gjelder naturligvis bare ved livets begynnelse. I neste periode fortettes de, og i den *syvende* begynner de å forgreine seg på ulike arter – *alt unntatt mennesket*, det første pattedyr⁷ i fjerde runde.

Virgil, vel bevandret i den esoteriske filosofien slik enhver fortidig poet var, priste evolusjonen med følgende strofer:

*Principio cælum ac terras, camposque liquentes
Lucentemque globum lunæ, Titaniaque astra
SPIRITUS intus alit ; totamque infusa per artus
MENS agit at molem, et magno se corpore miscet.
Inde Hominum pecudumque genus, osv.⁸ (Æneid VI.)*

«Først kom tre eller triangelet.» Dette uttrykket har en dyp betydning innen okkultismen, og forholdet bekreftes innen mineralogi, botanikk og selv innen geologi, som ble påvist i kapitlet om «Brahminenes tidsregning» (i del 4, side 37) ved at det sammensatte tallet syv, de tre og de fire var i det. Salt i oppløsning beviser det. Når dets molekyler klumper seg sammen og begynner å avsette seg i fast tilstand, antar de form av triangler, små pyramider og koner. Det er *ildens* form. Derav ordet «*pyramide*», mens den andre manifesterte figur i den *manifesterte* natur er et kvadrat eller en kubus, 4 og 6, for «mens jordens partikler er kubisk, er ildens pyramidal» - (Enfield). Den pyramidale form antas av nåletrærne – de mest primitive trær etter bregneperioden. Således begynner de to motsatte kosmiske naturer – ild og vann, hete og kulde – sine målbestemte manifestasjoner, den ene med et trimetrisk, den andre med et heksagonalt system. De stjerneformede snøkrystallene, sett under et mikroskop, er hver og en en dobbelt eller

⁷ *Protista* (/mikroorganismer) er ikke dyr. Leseren bes ha i minne at når vi taler om «dyr», mener vi bare pattedyr. Skalldyr, fisk og reptiler er samtidig med og ankom tidligere enn det *fysiske* menneske i denne runden. Alle var imidlertid tvekjønnede før pattedyrenes periode i avsluttende del av den sekundære eller mesozoiske tidsalder, *likevel nærere den palezoiske enn den kainozoiske tidsalder*. Mindre pungdyr var samtidig med de store reptilske monstre i den sekundære tidsalder.

⁸ «Først frembringer den indre guddommelige ånd himmelen, jorden og vandige vidder, månens legeme, skinnende stjerner, og det *evige sinn* utspredt gjennom alle naturens deler, som setter i gang hele den enorme massen og blander seg med universets store legeme. *Derav utgår menneskets og dyrets raser, de vitale prinsipper* for de flygende vesener og monstre som havene avler under sitt glatte, krystallklare plan.» «Alt utgår fra eter og fra dens syv naturer», sa alkymistene. Vitenskapen kjenner dette bare ved sine overfladiske virkninger.

en trefoldig sekshjørnet stjerne med en sentral kjerne, som en miniatyrstjerne innen en større. Darwin sier i sin *Descent of Man*, s. 164, hvor han påviser at livet langs kysten i stor grad påvirkes av tidevannet:

Hvirveldyrenes eldste forfedrene. . . besto åpenbart av en gruppe marine dyr . . . Dyrene lever enten ved *middel*-høyvannsmærket eller ved *middel*-lavvannsmærket og gjennomgår en komplett syklus av tidevannsforandringer i løpet av en fjortendagersperiode. . . Men det er et mystisk faktum at for de høyerestående hvirveldyr som lever på landjorden . . . opptrer mange normale og unormale prosesser i perioder på en eller to uker (syvtallsperioder) . . . som drektighet, febersykdommers varighet . . . Duenes egg klekkes etter to uker (eller 14 dager), egg fra høns etter tre, fra ender etter fire, fra gjess etter fem og fra struts etter syv. (Bartlett's *Land and Water*.)

Dette tallet er nært knyttet til månen, der dens okkulte innflytelse stadig manifesterer seg i syvtallsperioder. Det er månen som er veiviser for den okkulte side av den jordiske natur, mens solen regulerer og bestemmer det manifesterte livet. (Se også del 2.) Denne sannhet var åpenbar for synske og adepter. Ved å insistere på den grunnleggende lære om det syvfoldige i den evige moder natur, fremsto Jacob Boehme som en stor okkultist.

Men for å vende tilbake til betraktningene om det syvfoldige i fortidens religiøse symboler. Til den metrologiske nøkkel i hebreernes symbolikk, som numerisk viser den geometriske relasjon av sirkelen (all-guddommen) til kvadratet, kuben, triangelet og alle de inkluderende utfoldelser innen det guddommelige område, må tilføyes den teogoniske nøkkel. Denne nøkkel forklarer at Noah, syndflodspatriarken, i et aspekt representerer guddommen (den universelle kreative lov), nemlig med henblikk på skapelsen av vår jord, dens befolkning og generelt livets utbredelse på den.

Idet vi erindrer den syvfoldige inndeling av de guddommelige hierarkiene og likeså i kosmiske og menneskelige forhold, vil leseren lett forstå at Jah-Noah er leder for og er syntesen av den lavere, kosmiske firfoldighet. Den øverste sefirotiske triade, \triangle – hvor Jehova-Binah (intelligens) vises ved den venstre, feminine vinkelen – utstråler firfoldigheten \square , som selv symboliserer det «himmelske menneske», den kjønnsløse Adam-Kadmon, betraktet som naturen i abstrakt forstand, som blir syvfoldig igjen ved å utstråle fra seg selv de manglende tre prinsipper, den lavere jordiske eller manifesterte fysiske natur, materien og vår jord (hvor den syvende er Malkuth, «det himmelske menneskets brud»), som dermed danner sammen med den høyere triade, eller Kether, kronen, det fulle antall av det sefirotiske tre – 10-tallet, det hele i enheten eller universet. Atskilt fra den høyere triade, er de lavere, kreative sefirot syv.

Ovenstående hører ikke direkte til vårt tema, men det er en nødvendig påminnelse for å lette forståelsen av det etterfølgende. Det interessante spørsmål er å vise at Jah-Noah, eller Jehova i den hebraiske bibel, den påståtte skaper av vår jord, av mennesket og alt på den er:

(a) Den laveste syvfoldighet, de skapende Elohim – i sitt kosmiske aspekt.

(b) Tetragrammaton eller Adam Kadmon, «det himmelske menneske» av de fire bokstavene – i sitt teogoniske og kabbalistiske aspekt.

(c) Noah, identisk med hinduenes *Sishta*, den menneskelige sæd, som ble etterlatt fra en tidligere skapelse eller manvantara for å befolke jorden, slik det uttrykkes i Puranaene, eller fra tiden før syndfloden, slik Bibelen fremstiller det allegorisk – i sin kosmiske karakter.

Men uansett om det gjelder firfoldigheten (Tetragrammaton) eller en triade, så er ikke Bibelens gud det universelle 10, med mindre han forenes med AIN-SOPH (som Brahmâ med Parabrahma) men en syvfoldighet, en av mange i universet. For å forklare det aktuelle spørsmål, kan hans stilling og status som Noah best illustreres ved å plassere 3, \triangle , og 4, \square , parallelt med «kosmiske» og «humane» prinsipper. Derfor:

MENNESKELIGE ASPEKTER ELLER PRINSIPPER	 Guddommens tre- foldige aspekt	KOSMISKE ASPEKTER ELLER PRINSIPPER
1. Universell ånd (Atma) 2. Åndelig sjel (Buddhi) 3. Menneskelig sjel (Manas)	 Jordens ånd Jehova ⁹	1. Umanifestert Logos 2. Universell (latent) ideasjon ¹⁰ 3. Universell (eller kosmisk) aktiv ¹¹ intelligens
4. Animal sjel (Kama-rupa) 5. Astralt legeme (Linga-Sarira) 6. Livsessens (Prana)	Den del av rommet som inneholder liv	4. Kosmisk (kaotisk) energi 5. Astral ideasjon, som reflekterer jordiske ting 6. Livsessens eller -energi
7. Kropp (Sthula Sarira)	Fjellet Ararat ¹²	Jorden

Ytterligere belysning kan leseren hente fra kabbalistiske verker: «*Arafat = nedstigningsfjellet* = ךךךךךך *Hor-Jared*. Hatho omtaler det som en sammensetning av *Areth* = ךךך . Utgiveren av Moses Cherenensis sier: «Dette, sier de, betegner *det første nedstigningsstedet* (for arken)». Under ordet «*Berge*», fjell, sier Nork om Ararat: ךךךך istedenfor ךךך (dvs. *Ararat* istedenfor *Arath*) JORD, en arameisk fordobling. Der ved anvender Nork og Hatho begge *Arath* for Ararat, hvor meningen er *Jorden*.»¹³

Noah symboliserer dermed både *rot-Manuen* og *sæd-Manuen*, eller den makt som utviklet den planetariske kjede og vår jord og *sæd-rasen* (den femte), som ble reddet mens den siste underrase av den fjerde – *Vaivasvata Manu* – omkom. Tallet syv vil gjentas ved hvert steg. Det er han (Noah) som representerer – som stedfortreder for Jehova – den syvfoldige hærs-kare av Elohim og er dermed far eller skaperen (opprettholderen) av alt animalsk liv. Derav 2. og 3. vers i kapittel 7 i 1. Mosebok: «Av alle rene dyr skal du ta med deg syv par, han (3) og hun (4) – likeså av himmelens fugler syv par», osv. etterfulgt av syv dager osv.

⁹ Fremstilt som den sjalu, vrede, opprørske og alltid aktive, hevnfylte guden, som er god bare overfor sitt utvalgte folk, når de er forsonet med ham.

¹⁰ Den advaitiske vedafilosofien klassifiserer dette som den høyeste treenighet, eller rettere som treenighetsaspektet av Chinmatra (Parabrahman) og forklarer dem som «Pragnas rene potensial» - kraften eller evnen som resulterer i sansning; Chidakasam, den universelle bevissthets uendelige plan, og Asath (mulaprakriti) eller udifferensiert materie (Se *Personal and Impersonal God* i *Five Years of Theosophy*.)

¹¹ Differensiert materie innen solsystemet (la oss ikke inkludere hele kosmos) i syv ulike tilstander, og Pregna, eller sanseevnen, som også finnes i syv ulike aspekter korresponderende med materiens syv tilstander, som gjør at mennesket nødvendigvis må ha syv bevissthetstilstander. Alt etter disse syv tilstanders utviklingsgrad er de religiøse og filosofiske systemene blitt utformet.

¹² Noah og hans tre sønner er det kollektive symbol for firfoldighet i mange fremstillinger, der Ham representerer det kaotiske prinsipp.

¹³ *Source of Measures*, s. 65. Forfatteren forklarer: «Legg merke til at på hebraisk har *Jared*, Enoks far, betydningen *nedstigningsfjellet*, og det sies å være det samme for *Ararat*, hvor *Noahs* kubiske struktur eller *grunnmålet* ble stående. *Jared* er på hebraisk ךךך . Grunnlaget er det samme som for *Ararat*, etter *acre*, jord. Det hebraiske ordet ךךך er bokstavelig *det engelske Y R D*. *Jared* er dermed bokstavelig *det engelske ordet yard* (og samtidig *Jah*, eller *Jehovak*, som målestokk). Det er bemerkelsesverdig at *Jareds* sønn, *Enok*, levde 365 år, og rabbiniske kommentatorer sier at årsperioden med 365 dager ble oppdaget av ham, noe som igjen bringer verdiene for *tid* og *avstand* sammen, dvs. $\text{årets tid kunne avledes fra yard, eller Jared, som dermed var dens far i og ved Enok}$. Og sant nok, $1296 = \text{yard (eller Jared)} \times 4 = 5184$, den karakteristiske verdi av soldagen, *i tredeler*, som *numerisk* kan kalles *solårets fader*» (*ibid.* s. 65). Dette, bare ved kabbalistiske astronomiske og numeriske metoder. Esoterisk er *Jared* den tredje rase og *Enok* den fjerde – men da han ble borttatt levende symboliserer han også de utvalgte som ble reddet av fjerde rase, mens Noah er den femte fra starten av – den familie som evig og *fysisk* ble reddet fra vannet.

B. TETRAKTIS¹⁴ I FORHOLD TIL SYVKANTEN.

Således er syvtallet, som er sammensatt av 3 og 4, et viktig element i enhver fortidig religion, fordi *det er naturens faktorelement*. Denne påstand må rettfærdiggjøres, og det bør påvises å være tallet *par excellence*, fordi, siden det ble oppgitt i «Esoteric Buddhism» er det fremkommet hyppige innvendinger og tvil om påstanden er korrekt.

Og her bør den studerende bli meddelt umiddelbart at i alle slike numeriske inndelinger inngår det ENE universelle prinsipp – selv om det omtales som (den) ene, fordi den er det *eneste ene* – aldri i beregningene. DET står, i sin egenskap av det absolutte, det uendelige og den universelle abstraksjon, helt for SEG SELV og er uavhengig av enhver annen numenal eller fenomenal makt. DET «er verken stoff eller ånd. DET er verken ego eller ikke-ego, og DET er verken objekt eller subjekt», sier forfatteren av *Personal and Impersonal God* og tilføyer:

I Hindu-filosofenes språk er det den originale og evige kombinasjon av purusha (ånd) og prakriti (stoff). Som advaitistenes påstår er eksterne objekter bare produkter av våre mentale tilstander, og prakriti er ikke noe annet enn en illusjon, mens purusha er den eneste realitet. Det er den ENE eksistens som forblir i ideenes univers. Dette . . . er således advaitistenes Parabrahm.

Selv om det fantes en personlig gud med noen slags materiell *upadhi* (fysisk basis i en eller annen form), så ville det fra advaitistenes standpunkt være like god grunn til å betvile hans numenale eksistens som for ethvert annet objekt. Etter deres syn kan ikke en bevisst gud være opphav til universet, da hans ego ville være en virkning av en forutgående årsak, om ordet bevisst oppfattes på vanlig måte. De kan ikke akseptere at *de samlede bevisste tilstander i universet* er deres gud, da disse tilstander stadig skifter, og da kosmisk ideskapelse opphører under *pralaya*. Det finnes bare en permanent tilstand i universet, nemlig tilstanden av perfekt ubevissthet, ren *chidakasam* (det bevisste felt). Når mine lesere innser det faktum at vårt store univers i realiteten bare er et enorm aggregat av ulike bevissthetstilstander, vil de bli overrasket over å innse at den ytterste tilstand av ubevissthet av advaitistenes betraktes som Parabrahm.¹⁵

Da den er fullstendig utenfor menneskelige beregninger, er likevel dette «enorme aggregat av ulike bevissthetstilstander» syvfoldig, da *dens* totalitet er sammensatt av syv grupper, ganske enkelt fordi «oppfattelseevnen finnes i syv ulike aspekter, som korresponderer med stoffets syv tilstander», eller syv egenskaper og tilstander. Derfor begynner tallene 1 til 7 i esoteriske beregninger med det første manifesterte prinsipp, som er tallet 1 om vi starter ovenfra, og tallet 7 om vi starter nedenfra eller fra det laveste prinsippet.

Tetraden (firetallet) er i kabbalaen som av Pytagoras ansett som det mest perfekte, eller snarere *hellege* tall, fordi det stammer fra den *ene*, den første manifesterte enhet eller mer *de tre i en*. Likevel har det alltid vært upersonlig, kjønnsløst, ufattelig, selv innen muligheten for høyere, mental oppfattelse.

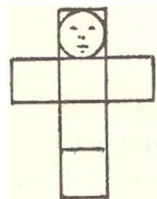
Den første manifestasjon av den evige monade var aldri ment å tjene som symbol for et annet symbol, den UFØDTE for det elementfødte, eller den ene LOGOS for det himmelske menneske. Tetragrammaton, eller grekernes tetraktis, er den *andre logos*, demiurgen. Tetraden, slik Thomas Taylor så det (se *Pythagorean Triangle*) «er for Platon *dyret selv*, som Syrianus korrekt observerte var den beste blant pytagoreerne. Den befinner seg ved yttergrensen av den intelligente triade, som Proklus påviser på en meget tilfredsstillende måte i sin tredje bok om avhandlingen av Platons teologi. Mellom begge disse triader (den doble triade), den ene forståelig og den andre intellektuell, finnes en annen gud som tar del av begge de ekstreme.» Plutark forteller oss (i *De anim. Procr.* 1027) at «den pytagoreiske verden *besto av en dobbel firfoldighet*». Denne påstanden samstemmer med det som er sagt om de eksoteriske teologiers valg av *den lavere* tetraktis. For: «firfoldigheten i den intellektuelle verden (*mahats* verden) er t' Agathon, Nus, Psyke, Hyle, mens den i den sansbare (stofflige) verden, som er akkurat det Pytagoras mente med ordet kosmos – er ild, luft, vann og jord. Disse fire elementer benevnes *rizomata*, røttene eller prinsippene *for alle blandede legemer*», dvs. den lavere tetraktis er roten til den materielle verdens *illusjon*, og dette er jødernes tetragrammaton og den «mystiske guddom, som moderne kabbalister gjør så mye vesen av!

¹⁴ Tetraktis er en trekant utformet av ti punkter

¹⁵ *Five Years of Theosophy*, artikkelen *Personal and Impersonal God*.

«Firetallet utgjør det aritmetiske gjennomsnitt mellom monaden og *heptaden*, da den inneholder alle makter, både de produktive og frembrakte tall, for dette tallet under ti, er frembrakt av et bestemt tall: den doble duade frembringer en tetrade, og den doble tetrade frembringer *hebdomaden* (syvfoldigheten). To multiplisert med seg selv gir fire, som replisert med seg selv frembringer den første kubus. Den første kubus er et fruktbart tall, en grunn for mangfoldighet og variasjon, sammensatt av to og fire (avhengig av monaden, den *syvende*). Således flyter de to prinsippene for temporære ting, pyramidene og kubusen, form og stoff, fra den samme kilde, tetragonet (på jorden) og monaden (i himmelen).» (Se Reuchlin *Cabala I, II.*)

Her viser Reuchlin, den store autoritet i kabbala at kubusen er stoff, mens pyramidene eller triaden er «form». Hos hermesianerne var firetallet symbol for sannheten *bare når det var utvidet til en kubus*, som utfoldet gir syv og symboliserer det mannlige og kvinnelige elementet og LIVETS element.

I *Hebrew-Egyptian Mystery, the Source of Measures* viser forfatteren (på side 50) at den utfoldede kubus i forbindelse med sirkelen ... blir ... et virkelig kors, eller en *tau*-form, og tilknytningen av sirkelen til denne gir egypternes *ank-kors*. Mens det bare er seks sider i en kubus, vil den utfoldede kubus fremvise korset med to bjelker, hvor en side er felles for begge bjelkene, slik at det samlet blir syv. Her finner vi de kjente 4, 3 og 7. Esoterisk filosofi forklarer at *fire* er symbol for universet i dets potensielle tilstand, eller kaotisk stoff, og at det trenger en aktiv, gjennomtrengende ånd, dvs. det opprinnelige *abstrakte* triangel må oppgi sin en-dimensjonelle tilstand og spre seg gjennom stoffet og dermed danne en *manifestert* basis for det tredimensjonelle rom for at universet skal manifestere seg fattbart. Det opp-

nås ved den utfoldede kubus. Derfor er ankhkorset ♀ symbol for mennesket, formeringen og livet. I Egypt anga *ankh* sjelen, livet og blodet. Det er det *besjelte, levende* menneske, syvfoldigheten.

Noen studerende har funnet det merkverdig at den vertikale bjelken, som er mannlige, i korset blir firedelt, da *fire* er et kvinnelig tall, mens den horisontale bjelken (materiens bjelke) blir tredelt. Men det er lett å forklare. Siden det midterste feltet i figuren er *felles* både for den vertikale og horisontale bjelken, blir den så å si *nøytral* og tilhører ingen av dem. Den åndelige bjelke blir da tredelt, mens materiebjelken blir todelt, hvor to også er et kvinnelig tall. Dessuten, ifølge Theon, ga pytagoreerne tetraktis navnet harmoni, «fordi den er en diatessaron in sesquitertia»¹⁶ - fordi «monokordens kanon ble delt av tetraktis i *duaden, triaden og tetraden*, for den omfatter en sesquitertia, en sesquialtera,¹⁷ en dobbel, en tredobbel og en firdobbel proporsjon, hvor seksjonen er 27». I fortidens musikk besto tetrakorden av *tre* takter eller intervaller, mens *fire* takter ble av grekerne kalt diatessaron og av oss en kvart.» Fordi firetallet var et liketall og derfor et kvinnelig («djevlesk») tall, varierte dets betydning i henhold til formen. Det påvises av Stanley (i *Pyth.* s.61). Firetallet ble av pytagoreerne naturens nøkkelholder, som sammen med tre ble syv, det mest perfekte og harmoniske tall – *naturen selv*. Fire var «det mannlige av kvinnelig form», når det avbildet korset, og syv er «månens herre», fordi månen er tvunget til å endre sitt utseende hver syvende dag. Det var på grunnlag av syvtallet Pytagoras laget sin lære om sfærenes harmoni og musikk, der han kalte «en tone» avstanden mellom månen og jorden, fra månen til Merkur en halv tone, derifra til Venus det samme, fra Venus til solen 1½ tone, fra solen til Mars en tone, derifra til Jupiter en halv tone, fra Jupiter til Saturn en halv tone, og derifra til zodiaken en tone, som samlet blir syv toner – oktavarmonien. Alle naturens melodier finnes i disse syv tonene. Derfor kalles den «naturens stemme».

Plutarch forklarer (*de Plac. Phil.*, s. 878) at de akeiske grekere betraktet tetraden som rot og prinsipp for alle ting, da den anga antall elementer som dannet alle synlige og usynlige *skapte* ting. Blant brødrene i Det røde kors, dannet korsets figur, eller *den ufoldede kubus*, tema for en teosofisk grad av Peuret og ble behandlet ifølge fundamentale prinsipper for lys og mørke, *eller godt og ondt*.

Den fattbare verden utgår fra det guddommelige sinn (eller enhet) på denne måte. Tetraktis reflekterer på sin egen essens, *den første enhet, produsenten av alle ting*, og på sin egen begynnelse, og sa: En ganger en, to ganger to, og straks oppstår en tetrade med den høyeste enheten på sin topp, *og blir en pyramide, hvis basis* er en flat tetrade, motsvarende en flate, hvor det utstrålende lyset fra den guddommelige enhet frembringer en form av immateriell ild, som følge av Junos (materiens) nedstigning til lavere ting. Derved oppstår essensielt lys, ikke brennende men lysende. Dette er *skapelsen av midtverdenen*, som hebreerne kalte *den høyeste*, verdenen for (*deres*) guddom. Den

¹⁶ Diatessaron in sesquiteria: harmoni mellom 3 og 4, o.a.

¹⁷ Sesquitertia: forholdet mellom 3 og 4, sesquialtera: forholdet mellom 3 og 2.

kalles Olympos, fullstendig lys og full av atskilte former, hvor de udødelige gudene oppholder seg, *deum domus alta*, hvor toppen er ENHETEN, veggene *treenigheten* og overflaten *firfoldigheten*. (Reuchlin, *Cabala*, s. 689.)

Disse «overflater» må følgelig forbli *en meningsløs flate*, om de overlates til seg selv. Da det bare er ENHETEN som kan «opplyse» *firfoldigheten*, må de berømte lavere fire selv reise en vegg av *treenighet* for å manifesteres. *Tetragrammaton*, eller mikroprosopus, er «Jehova», som utilbørlig tilraner seg «var, er, vil bli», som nå oversettes til «*jeg er den jeg er*», som henviser til den høyeste, abstrakte guddom, mens det esoterisk og i klar tale bare betyr periodisk kaotisk, turbulent og evig MATERIE med alle sine potensialer. For tetragrammaton er ens med naturen eller Isis og identisk med hele den eksoteriske rekke av androgyne guder som Osiris-Isis, Jove-Juno, Brahma-Vach, eller den kabbalistiske *Jah-hovah*, alle mannlig-kvinnelige. Enhver *antropomorfisk* gud i tidligere tider, slik Marcelinus Vicinus korrekt observerte, hadde et navn med fire bokstaver. Således var han blant egypterne *Teut*, araberne *Alla*, grekerne *Theos*, de tidligere tyrkere *Esar*, latinerne *Deus*, hvor J. Lorenzo Anania tilfører tyskernes *Gott*, samaritanernes *Bouh* osv.

Fordi monaden var en og et ulike tall, kalte fortidens mennesker bare de ulike for perfekte tall, selvske kanskje, men faktisk betraktet dem alle som maskuline og perfekte, som kunne anvendes for de himmelske gudene, mens liketall, slike som to, *fire*, seks og særlig åtte var feminine og uperfekte, som ble tildelt de *jordiske og underjordiske gudene*. I sitt åttende dikt gjengir Virgil dette faktum ved å si «*Numero deus gaudet*» - ulike tall behager gudene.

Heptagonet eller syvtallet ble betraktet av pytagoreerne som et *religiøst og perfekt* tall. Det ble kalt «*telesforos*» fordi *menneskeheten og alt i universet derved ble ledet mot sitt mål*, dvs. dets kulminasjon. (*Philo. De Mund.*) Styrt av de syv hellige planeter¹⁸ viser læren om sfærene – fra Lemuria til Pytagoras – de syv jordiske og sublunariske maktens natur, som de syv store krefter i universet, som skrider frem og utvikler seg ved syv toner, som er de syv notene i den musikalske skala. *Heptaden* (vår syvfoldighet) ble betraktet «*som jomfruens tall, fordi den var ufødt*» (i likhet med Logos eller vedantinernes «Aja»), «uten far og mor, *men utgått direkte fra monaden*, som er opphavet og kronen for alle ting.» (*Pythag. Triangle*, s. 174.) Og når *heptaden* utgår direkte fra monaden, så er den – slik de eldste skolers hemmelige lære forkynte – det perfekte og hellige tall for vår maha-manvantara.

Syvfoldigheten, eller *heptaden*, var hellig for mange guder og gudinner, for Mars og hans syv ledsagere, for Osiris, hvis legeme var delt i syv og to ganger syv deler, for Apollo (solen) med sine syv planeter, som på sin syv-strengede harpe spiller hymnen for den syvstrålede; for Minerva, far- og morløs, og andre.

Den cis-himalayiske okkultisme må på grunn av sitt syvtallssystem betraktes som det eldste og opphavelige av alle. Det ble motsagt i *noen* skriftfragmenter som nyplatonikerne etterlot seg, og deres beundrere, som neppe forsto hva de forsvarte, men de sier oss: «Se, deres forløpere trodde bare på det *trefoldige* menneske, sammensatt av ånd, sjel og legeme. Indias Taraka raja yoga begrenser inndelingen til 3, vi til 4 og vedantinerne til 5 (koshaer).» Til dette spør vi fra den arkaiske skole:

Hvorfor sier den greske poeten at «*det ikke er fire* men SYV som priser den åndelige sol,» EITAME? Han sier:

Syv tonende bokstaver priser meg,
Den udødelige gud, den allmektige guddom.

Hvorfor kalles den *treenige* IAO (mysterieguden) «firfoldig», mens det tre- og firfoldige blant kristne sammenfattes i ett navn – Jehovah med syv bokstaver? Og hvorfor er eden (den pytagoreiske *tetraktis*) i det hebraiske Sheba identisk med tallet 7, eller som G. Massey sier: «å avlegge ed var identisk med å forplikte seg for syvtallet, og IO uttrykt ved bokstaven *Yod* var det fulle tallet for IAO-SABAOTH, guden med ti bokstaver»? I Lukianus *Auction* spør Pytagoras: «Hvordan teller du?» Svaret er: «en, to, tre, fire». Da sier Pytagoras: «Da ser du, *hva du oppfatter som FIRE* er ti, *en perfekt trekant og vår ed* (tetraktis, *fire!*)» eller syv. Hvorfor sier Proklus i *Timaus*, iii: «De gylne versenes far feirer tetraktys som den evigvarende naturs kilde»?

¹⁸ De syv planeter er ikke begrenset av dette antall fordi fortidens mennesker ikke kjente andre, men fordi de var de opprinnelige *husene* for de syv *Logoi*. Det kan finnes ni eller nittini andre planeter, men det endrer ikke det faktum at bare syv av dem er hellige.

Ganske enkelt fordi disse vestlige kabbalister som siterer de *eksoteriske* bevisene mot oss ikke har noen ide om den virkelige *esoteriske* betydning. Fordi alle de eldste kosmologier – de eldste verdensbeskrivelsene fra de to eldste folkeslag av den femte rottrasen, hindu-arianerne og egypterne, som de første kinesiske rasene (rester av den fjerde eller atlantiske rase) – alle baserte sine mysterier på 10-tallet, hvor det høyeste trianget sto for den usynlige og metafysiske verden, mens de lavere tre og fire, eller *syvfoldigheten*, sto for den fysiske verden. Det er ikke den jødiske Bibel som først fremhevet syvtallet. Hesiod bruker ordene: «Den syvende er en hellig dag», før Moses sabbat var omtalt. Og bruken av syvtallet var aldri begrenset til en nasjon. Det bevises ved de syv vasene i solens tempel nær Babionruinene i øvre Egypt, de syv typer ild som brenner kontinuerlig i tidsaldre foran Mitras alter, arabernes syv hellige templer, de syv halvøyer, øyer, hav, fjell og elver i India, og *Zohar* (Se *Ibn Gabirol*), den jødiske sifirots syvfoldige herlighet, de syv gotiske guddommer, kaldeernes syv verdener og deres syv ånder, de syv konstallasjonene som Hesiod og Homer omtaler; og alle de uendelige syvtall som orientalistene finner i ethvert manuskript de oppdager.

Det vi til sist vil si er dette: Det er fremlagt tilstrekkelig til å vise hvorfor de menneskelige prinsipper i de esoteriske skoler var og er delt på syv. Et *firetall* vil enten fjerne mennesket fra sine lavere, jordiske elementer, eller om han betraktes fra et fysisk standpunkt, gjøre ham til et sjelløst dyr. Firfoldigheten må være det høyere eller det lavere – den himmelske eller jordiske tetraktys. For å kunne forstås, ifølge læren fra de *fortidige* esoteriske skoler, må mennesket betraktes som en syvfoldighet. Dette var så velkjent at selv de såkalte kristne gnostikerne anvendte dette tidshonorerte system (se *De syv sjelene*). I lang tid forble dette en hemmelighet, selv om det ble antatt, fordi intet manuskript på den tiden uttrykte det tydelig nok til å tilfredsstille skeptikerne. Men her bistås vi av en litterær kuriositet i vår tid – det eldste og best bevarte gnostiske evangelium, *Pistis Sophia* ΠΙCΤΙC CΟΦΙΑ. For å gjøre beviset helt komplett skal vi sitere en autoritet (C.W. King), den eneste arkeolog som hadde litt innsikt i denne omstendelige lære, og vår tids beste forfatter om gnostikerne og deres skatter.

Ifølge dette uvanlige stykke religiøs litteratur – et sant gnostisk fossil – er det menneskelige vesen en syvfoldig stråle fra den Ene,¹⁹ akkurat slik vår skole lærer. Det består av syv elementer, hvor fire er lånt fra de fire kabbalistenes manifesterte verdener. Således: «fra Asia får det *nefesh* eller grunnlaget for fysisk appetitt (og vital ånde), fra Jezirah kommer *ruach* eller grunnlaget for begjærene (?!), fra Bria kommer *neshamah* og fra Aziluth oppnår det *chayah*, det åndelige livets prinsipp». (King.) «Dette synes som en tilpasning til den platonske teorien om sjelens oppnåelse av sine respektive fakulteter fra planetene ved den nedstigning gjennom sfærene. Men *Pistis-Sophia* gir med sin vanlige djervhet denne teorien en langt mer poetisk form (§282).» Det *indre menneske* består på samme måte av *fire* deler, *men de er supplert av sfærenes opprørske æoner*, og er *makten* – en partikkel av det guddommelige lys (*Divina particula auræ*), som likevel forblir dem selv, hvor *sjelen* (den femte) «dannes av deres øynes tårer og deres lidelsers svette, *Αντίμιμον Πνεύματος*, *åndens speilbilde* (som tilsvarende vår samvittighet), (*den sjette*) og siste *Moipa*, *skjebnen*²⁰ (karmisk ego), hvis oppgave er å føre mennesket til det mål som er utpekt for det, skal det dø av ild, å lede det inn i ilden, skal et villdyr drepe det, lede det til villdyret, osv.»²¹ – den SYVENDE!

¹⁹ De syv kraftsentrene, som utvikles eller blir objektive ved Fohats innvirkning på det ene elementet; eller det «*syvende prinsippet*» av de syv elementer som manifesterer seg gjennom kosmos. Vi må her påpeke at de er identisk med kabbalistenes Sefirot, «den hellige ånds syv gaver» i det kristne system, og i mystisk forstand med de syv barna eller sønnene til Devaki, som før Krishnas fødsel ble drept av Kamsa. Våre syv prinsipper symboliserer alle disse. Vi trenger å atskilles fra dem før vi når *Khrishna-* eller *Kristus-*tilstanden, *Jivanmuktis* tilstand, og sentrere oss fullstendig i det høyeste, det syvende eller den Ene.

²⁰ *Moipa* er skjebnebestemt, men i dette tilfelle ikke «skjebne», da det er et generelt uttrykk og ikke et egennavn. (Se Wolfs oversettelse av *Odyseen* 22, 413.) Men *Moiras*, skjebnens gudinne, er en guddom «som likesom *Aΐσα*, gir enhver dens andel av godt og ondt, og er derfor *karma* (Se Liddell.) Med denne forkortelsen menes *hensikten med skjebnen eller karma* overfor SELVET eller egoet, og det som gjenfødtes. *Αντίμιμον Πνεύματος* er heller ikke vår samvittighet, men vår *buddhi*, heller ikke er det åndens *speilbilde*, men «modellert etter» eller en *gjenpart* av ånden, som *Buddhi* er, som redskap for *Atma* (Se Ar. Theim, 17 og Liddells definisjoner.)

²¹ C.W. Kings *Gnostics*, side 38.

C. SYVTALLSELEMENTET I VEDABØKENE.

DET TILSVARER DEN OKKULTE LÆRE OM DE SYV KLODENE OG DE SYV RASENE.

Vi trenger å gå helt tilbake til selve kilden for historisk informasjon, om vi skal bringe frem vårt beste bevis for å bekrefte de fakta som her fremlegges. For selv om Rig-Veda-hymnene er fullstendig allegoriske, er de likevel megetsigende. Suryas (solens) syv stråler er der gjort parallelle til de syv verdener (av hver planetarisk kjede), samt de syv elvene i himmelen og på jorden, hvor de første er de syv kreative herskarene og de siste er de syv mennesker eller opprinnelige menneskegrupper. De syv fortidige rishier – forfedre for alt som lever og ånder på jorden – er Agnis syv venner, hans syv «hester» eller syv «HORDER». Den menneskelige rase har oppstått fra ild og vann ifølge et allegorisk utsagn, dannet av FEDRENE eller Agnis ofrende forfedre. For Agni, ashvinerne, adityerne (*Rig-Veda III, 54, 16, II, 29, 3, 4*) er alle synonyme med «de som ofret seg» eller fedrene, som skiftesvis kalles *pitarer* (*pitrier*, fedre), *angiraser*²² (*ibid. I, 31, 17, 139* og deretter), *sadhyaer*, «guddommelige ofrere», de mest okkulte av alle. De kalles alle *deva putra rishayah* eller «Guds sønner» (*X, 62, I, 4*). De «som ofret seg» er kollektivt det ENE offer, gudenes far, Visvakarmar, som utførte den store sarva-medha-seremonien, og som sluttelig ofret seg selv. (Se Rig-Veda-hymnene.)

I disse hymnene kalles «det himmelske menneske» *purusha*, «mennesket» (*X, 90, 1*), av hvem Viraj ble født (*X, 90, 5*), og fra Viraj det dødelige menneske. Det er Varuna (som ikke lenger innehar sin sublime stilling men nå er leder for dhyani-herrene og devaene) som regulerer alle naturfenomener, og som «lager en vei for solen, som han skal følge». Himmelsens syv elver (de nedstigende kreative gudene) og de syv elvene på jorden (de syv opprinnelige menneskeheter) er under hans kontroll, noe som vil fremgå. For den som bryter Varunas lov (vratani, «naturens orden», dens aktive lover) blir straffet av Indra (*X, 113, 5*), den mektige vediske guden, hvis *vrata* (lov eller makt) er større enn noen annen guds *vrata*.

Rig Veda, det eldste av *alle kjente* fortidige beretninger, viser således å korrespondere med okkultismens lære i nesten enhver henseende. Dets hymner – skrevet av de første innvidde av (vår) femte rase om den opprinnelige lære – omtaler syv raser (hvor to til vil komme) og billedgjør dem ved de «syv elvene» (*I, 35, 8*) og de fem rasene (*panca krishtayah*), som allerede har befolket denne verden på de fem områders *panca pradacah* (*IX, 86, 29*), samt de *tre kontinentene* som var.²³

Bare de forskere som mestrer den hemmelige betydning av *purushasukta* (som de moderne orientalistenes intuisjon har valgt å betrakte som «en av de seneste hymnene i Rig-Veda»), kan ha håp om å forstå hvor harmonisk dens lære er og hvordan den bekrefter den esoteriske lære. Man må studere alle ukklarhetene i deres metafysiske betydning, relasjonene i den mellom (det himmelske) menneske «*purusha*», OFRET for å frembringe universet og alt i det (se *Vishvakarman*), og det jordisk, dødelige menneske (*Hymne X, 20, I, 16*), før man fatter den skjulte filosofi av dette verset:

«15. Han («mennesket», *purusha* eller *Vishvakarman*) hadde syv omkransende brenselstokker og *tre ganger syv* brenselslag. Når gudene utførte offerhandlingen, bandt de fast mennesket som et offer...». Dette relaterer seg til de tre syvfoldige rasene og viser vedaenes høye alder, som ikke kjente andre, sannsynligvis som en første *muntlig* lære, og til menneskehetens opprinnelige syv grupper, da *Vivakarman* representerer hele den guddommelige menneskeheten.²⁴

²² Prof. Roth definerer (i Peters lexikon) *angirasene* som en slekt av høyere vesener stående mellom guder og mennesker, mens prof. Weber, med sin uforanderlige vane med å modernisere og antropomorforisere det gudommelige, betrakter dem som de opprinnelige prester for den religion som var vanlig for de arianske hinduene og perserne. Roth har rett. *Angiraser* var et av navnene på dhyaniene eller *deva-læremestrene* (*guru-deva*) for de innvidde i den senere del av tredje, for fjerde og selv femte rase.

²³ Tre oversvømte eller på annen måte ødelagte kontinenter. Det første «kontinentet» for første rase vil vedvare til den siste rase og eksisterer den dag i dag. De tre andre, det *hyperboreiske*, det *lemuriske* (ifølge sitt vitenskapelige navn) og det tredje *Atlantis* er beskrevet i den okkulte lære. Det meste av Asia hevet seg over vannet etter ødeleggelsen av Atlantis, Afrika kom til syne senere, mens Europa er det femte og seneste – deler av Nord- og Sør-Amerika er langt eldre. Mer om dette senere. De innvidde som skrev ned vedaene – rishiene for vår femte rase – skrev dem da Atlantis allerede var forsvunnet. Atlantis er det fjerde kontinentet som *kom til syne*, men *det tredje som forsvant*.

²⁴ Denne arkaiske lære er heller ikke spesielt *vitenskapelig*, fordi en av de største naturforskere i vår tid, nylig avdøde professor Agassiz, åpnet for at mennesket måtte ha oppstått på ulike områder av jorden og støttet dette til

Samme lære finnes avspeilet i andre, gamle religioner. Den må ha kommet til oss skamfært og misforstått, som i tilfellet med parserne, som leste den i sin *Vendidad* og annetsteds uten å forstå de antydninger den inneholdt noe bedre enn orientalistene gjør, selv om læren er tydelig nevnt i deres gamle verker. (Se oppregningen av de syv *sfærene*, som ikke er *jordens karshavare*, slik man tror – i Fargard XIX, 30.) Mer om dette i det følgende.

Ved å sammenligne den esoteriske lære med James Darmesteters fortolkninger (*Vendidad*, utgitt av professor Max Müller), ser man øyeblikkelig hvor feilen er og hvorfor den oppsto. Avsnittet lyder:

«Den indo-iranske Asura (Ahura) ble ofte betraktet som syvfoldig. Påvirket av visse mytiske (?) formulærer og ved styrken av visse mytiske (?) tall, hadde de indo-iranske forfedre begynt å tale om syv verdener,²⁵ og den høyeste guden ble ofte gjort syvfoldig, som over de verdener han hersket.» (Se *fotnoten*.) «De syv verdener ble i Persia jordens syv *karshvare*. Jorden deles i syv *karshvare*, hvor bare en er kjent og tilgjengelig for mennesket, den vi lever på, nemlig *Hvaniratha*, som er det samme som å si at det finnes syv jorder.²⁶ Parsernes mytologi kjenner også syv himler. *Kvaniratha* selv er delt i syv himmelstrøk, (Orm. Ahr. § 72. «*Vendidad Introd.* side 60.) og den samme inndeling og lære finnes i de eldste og mest verdsatte av hindutekstene – *Rig-Veda*. Der nevnes seks verdener i tillegg til jorden, de seks *rajamsi* over *prithivi* – jorden – eller «denne» (idam) i motsetning til det som er *bortenfor* (dvs. de seks klodene på tre andre plan eller verdener). (Se *Rig-Veda I.* 34, *III.* 56, *VII.* 10, 411 og *V.* 60, 6.)

Vår kursivering er gjort for å påpeke lærens likhet med den esoteriske lære og de utførte feil. Magerne eller mazdeerne trodde bare på det andre folk trodde på, nemlig på syv «verdener» eller kloder i vår planetariske kjede, hvorav bare en er tilgjengelig for mennesket (på nåværende tidspunkt), vår jord, og på den suksessive tilsynekomst og ødeleggelse av syv kontinenter eller jorder på vår klode, hvor hvert kontinent, til minne om de syv klodene (hvorav en er synlig og seks er usynlig), deles i syv øyer eller kontinenter, «syv klimasoner», osv., osv. Dette var den alminnelige oppfatning i de dager da den hemmelige lære var åpen for alle. Det er dette mangfold av lokaliteter etter en syvfoldig inndeling, som har påført orientalistene (ført på villspor både av uinnvidde hinduers og parsernes glemsel av deres opprinnelige lære) så mye forvirring om dette stadig oppdukkende syvtallet at de betraktet det som «mytisk». Det er glemselen av de første prinsipper som har ført orientalistene bort fra det rette spor, som har resultert i deres største feilgrep. Samme feil finnes ved definisjonen av guder. De som ikke kjenner de første arianers esoteriske lære, kan aldri tilegne seg eller forstå korrekt den metafysiske betydning som disse høye VESENER representerer.

Ahura Mazda (Ormazd) var leder for og syntesen av de syv *Amesha Spentaer* (eller *Amshaspende*) og derfor selv en *Amesha Spenta*. Akkurat som «*Jehovah-Binah Arelim*» var leder for og syntesen av *Elohim* og intet annet, så var *Agni-Vishnu-Surya* syntesen av og leder – eller fokus ved utstrålingen fysisk så vel som metafysisk fra den fysiske så vel som fra den åndelige sol – av de syv stråler, de syv ildfulle tunger, de syv planeter eller guder. Alle disse ble de høyeste guder og den ENE GUD, men først etter at de opprinnelige hemmelighetene var gått tapt: senkningen av Atlantis, eller «syndfloden», brahmanenes okkupasjon av India, som tok tilflukt på Himalayas topper, når selv det nåværende høylandet Tibet var under vann i en periode. Ahura Mazda betegnes i *Vendidad* bare som «den mest lykksalige ånd, skaperen av den kroppslige verden». «Ahura Mazda» betyr ved direkte oversettelse den «vise herre» (*Ahura* «herre» og *Mazda* «vise»). I tillegg forbinder navnet *Ahura* ham på sanskrit med *manasaputraene*, visdomssønnene som opplyste det fornuftsløse menneske og utrustet det med mentalitet

sin død. Menneskeslektens enhet ble akseptert av den berømte Cambridgeprofessoren på samme måte som okkultistene gjør, nemlig ved deres essensielle og opprinnelige homogenitet og deres opprinnelse fra en og samme kilde. Både negre, arianere, mongoler, osv. har oppstått på samme måte fra de samme forfedre. Disse var alle av samme essens, likevel differensierte, fordi de tilhørte syv plan, som atskilte seg ved grad men ikke etter art. Denne opprinnelige fysiske forskjell ble etter hvert noe mer aksentuert ved ulike geografiske og klimatiske forhold. Dette er selvsagt ikke Agassiz teori men den esoteriske versjonen. Den er uførlig forklart i tillegget, del 6.

²⁵ De syv verdener er, som det sies, de syv *sfærene* i den kjede, som hver overvåkes av en av de «syv store guder» i enhver religion. Når disse ble degradert og antropomorforisert, og de metafysiske ideer omtrent glemt, ble syntesen og den høyeste, den syvende av dem adskilt fra de øvrige, og denne personifikasjonen ble den åttende gud, som monoteismen forsøkte å forene, uten hell. Ikke i noen eksoterisk religion er gud bare en, etter en metafysisk analyse.

²⁶ De seks usynlige klodene i vår kjede er både «verdener» og «jorder» som vår egen, bare usynlig. Men hvor skulle de seks usynlige jordene finnes på denne kloden?

(*manas*). Ahura (asura) kan avledes av roten *ah*, «å være», men dets primære betydning er den som forklares i den himmelige lære.

Når geologien har avdekket hvor mange tusen år som er forløpt siden det indiske havs urolige vann nådde sitt høyeste nivå i Sentral-Asia, da det Kaspiske hav og den persiske gulf var forent med det, først da vil de kjenne alderen for den arisk-brahmanske nasjon og tiden da den flyttet ned på de hindustanske sletter flere tusen år senere.

Yima, det såkalte «første menneske» i *Vendidad*, tilhører sammen med sin tvillingbror Yama, sønn av Vaivasvata Manu, to epoker av verdens historie. Han er «stamfar» for den andre menneskelige rase, derav personifikasjonen av pitrienes skygger, og far for den menneskehet som etterfulgte syndfloden. Magerne sa «Yima» som vi sier «menneske», når vi omtaler menneskeheten. Den «fagre Yima», den første dødelige som konverserer med Ahura Mazda, er *det første menneske som dør* eller forsvinner og ikke den første som er født. «Vixanghats sønn» var, som Vaivasvatas sønn, det symbolske menneske, som innen den esoteriske lære representerte de *første tre raser* og deres kollektive stamfar. Medlemmene av de to første rasene døde aldri,²⁷ og den tredje visste bare om døden mot rasens slutt, etter kjønnenes atskillelse og «fallet» i seksuell formering. Dette er tydelig antydning i Fargard II i *Vendidad*. Yima nekter å være bærer av Ahura Mazdas lov og sier: «Jeg ble ikke født. Jeg ble opplært til å bli din lovs bærer og praktikant.» Deretter ber Mazda ham forøke menneskeheten og «vokte sin verden» (3 og 4).

Han nekter å bli Ahura Mazdas prest, fordi han er *sin egen prest og offer*, men han aksepterer det andre forslaget. Han svarer: «Ja! ...ja, jeg vil herske over og vokte din verden. Når jeg er konge, skal det verken være kalde vinder eller varme vinder, *verken sykdom eller død.*»

Deretter gir Ahura Mazda ham en gyllen ring og en dolk, herskernes symboler, og etter Yimas innflytelse ... «Tre hundre *vintre* passerte, og jorden *ble igjen fylt* av buskap, mennesker, hunder og fugler, og av rød, flammende ild», osv. (300 *vintre* betyr 300 perioder eller sykluser.)

«Ble igjen fylt» markerer dette godt, for alt dette hadde vært på jorden tidligere. Derved beviser læren kunnskapen om de suksessive ødeleggelse av verden og dens livssykluser. Straks de «De tre 300 vintrene» var over, advarer Ahura Mazda Yima om at jorden er blitt for fullpakket, og at menneskene ikke har noe sted å leve. Da trer Yima frem, og med hjelp av Spenta Armaiti (jordens kvinnelige ånd, eller jordens ånd), strekkes jorden ut og utvides med en tredel, hvorefter «nye buskaper og mennesker» kommer til syne. Ahura Mazda advarer ham på ny, og Yima utvider jorden med samme magiske kraft med to tredeler. «Ni hundre *vintre* passerer, og Yima må gjennomføre seremonien *for tredje gang*. Alt dette er allegorisk. De tre utstrekningsprosessene henviser til tre etterfølgende kontinenter og raser, som utvikles fra hverandre, slik som forklart mer fullstendig tidligere. Etter *tredje gang*, advarer Ahura Mazda i en forsamling av «himmelske guder og opphøyde dødelige», Yima om at de fatale vintrene skulle ramme den materielle verden og føre til at alt *liv* forsvinner. Dette er det gamle mazdeiske symbol for «syndfloden» og Atlantis undergang, som utsletter enhver rase i tur og orden. På samme måte som Vaisvata Manu og Noah, lager Yima en *vara* (en innhengning, en ark) etter Guds anvisning og forsyner den med sæden til ethvert levende vesen, dyr og «ild-arter».

Det var for denne «jord» eller nye kontinent Zarathustra ble lovgiver og hersker. Dette var begynnelsen av den fjerde rase, etter at menneskene i den tredje begynte å dø ut. Til da, som det sies, hadde det ikke vært noen vanlig død, bare en transformasjon, for *menneskene hadde ennå ingen personlighet*. De hadde monader – utåndet fra den ENE ånd, like upersonlig som dens kilde. De hadde legemer, eller skyggeaktige legemer, som var uten synd og derfor *uten karma*. Fordi det ikke var noen kamaloka – enda mindre noe nirvana eller devachan – for menneskenes «sjeler» hadde ikke noe *ego*, og det kunne derfor ikke være noen perioder mellom inkarnasjonene. Likesom Fønix, oppsto fortidens mennesker fra sitt gamle i et nytt legeme. For hver gang og for hver ny generasjon ble de mer solide og fysisk perfekte i samsvar med den evolusjonære lov, som er *naturens lov*. Døden ankom med den fullstendige fysiske organisme, og med den – moralsk forfall.

Denne forklaring viser enda en gang hvordan de gamle religionene med sine symboler korresponderer med den universelle lære.

Vi har andre steder oppgitt de eldste persiske tradisjonene, mazdeiske rester fra enda eldre magier, og noen av dem er forklart. Menneskeheten oppsto ikke fra et enslig par. Heller ikke var det noensinne et første menneske – verken Adam eller Yima – men en første menneskehet.

²⁷ Døden inntraff først etter at mennesket var blitt en *fysisk* skapning. Medlemmene av første og andre rase oppløste seg og forsvant i sitt avkom.

Dette kan, eller ikke – kalles en «modifisert polygenisme». Når både skapelse *ut av intet* – en absurditet, og en overmenneskelige skaper eller skapere – et faktum – er henlagt av vitenskapen, bør ikke polygenisme representere større vanskeligheter eller ubehageligheter (mindre etter et vitenskapelig synspunkt) enn monogenisme gjør.

Uansett er det like vitenskapelig som andre påstander. I sin innledning til Notts og Gliddons *Types of Mankind* erklærer Agassiz sin tro på et ubegrenset antall «*opprinnelige menneskeraser skapt atskilt*» og bemerker at «mens dyrene i ethvert zoologisk område er delt i *ulike arter, er mennesket til tross sin inndeling i ulike raser alltid det samme menneskelige vesen*».

Okkultismen definerer og begrenser antall opprinnelige raser til syv, som følge av de «syv forfedre» eller *prajapatier* som utviklet dem. De er verken guder eller overnaturlige vesener, men avanserte ånder fra en annen og lavere planet, gjenfødt på denne for i denne runde å føde nåværende menneskehet. Denne lære korresponderer med en annen – gnostikernes. I sin antropologi og forklaring av menneskets fødsel lærer de at «en viss skare av *syv engler*» formet de første mennesker, som ikke var annet enn sanseløse, gigantiske, skyggeaktige former – «bare en buktende orm» (!) skriver Irenæus (I, 24, I), som sin vane tro bruker metaforen for virkeligheten.

D. SYVFOLDIGHETEN I EKSOTERISKE VERK

Vi skal nå undersøke gamle skrifter og se om de inneholder syvfoldige klassifikasjoner, og i tilfelle i hvilken grad.

I tusener av sanskrit-tekster, noen ennå uåpnet og fremdeles ukjent, som i puranaene, spiller syvtallet og førtini (7 x 7) en fremtredende rolle, like mye eller faktisk mer enn i den jødiske bibel. De gjelder de syv skapelsene i 1. kapittel til solens syv stråler ved slutten av pralayaen, som utvides til syv soler og absorberer hele universet. Således sier *Matsya* purana: «For å utbre den vediske lære, fortalte Vishnu til Manu i begynnelsen av en kalpa historien om Narasimha og hendelsene i *syv kalpaer*». Den samme purana viser at «i alle manvantaraene fremtrådte grupper av *syv* og *syv rishier*.²⁸ Etter å ha etablert lovregler og moral henga de seg til lykksalighet», og rishiene representerte flere forhold enn å være levende vismenn.

I hymne xix, 53 av *Athara Veda* (i dr. Muirs oversettelse) kan vi lese:

1. Tiden bringer (oss) fremover, en ganger²⁹ med *syv hjul*, med *syv stråler*, med tusen øyne, uforgjengelig, full av fruktbarhet. På den rider en intelligent vismann, hans hjul er alle verdener.
2. Tiden beveger seg derfor ved *syv hjul*, han har *syv nav*, udødelighet er hans aksel. Nå er han *alle disse verdener*. Tiden haster mot den første guden.
3. En full beholdning inneholdes i tiden. Vi ser ham eksistere i mange former. Han er alle disse fremtidige verdener. De kaller ham «tiden i den høyeste himmel».

Legg til dette fra følgende vers fra esoteriske verker:

Rommet og tiden er ett. Rommet og tiden er navnløs, for de er det uerkjennelige DET, som kan fornemmes *bare gjennom deres syv stråler* – som er de *syv skapelser, de syv verdener, de syv lovene*», osv., osv.

Idet vi husker at Puranaene insisterer på å identifisere Vishnu med tid og rom,³⁰ og at selv rabbinernes symbol for gud er MAKOM, «rommet», blir det klart hvorfor, for å erkjenne en manifesterende guddom – rommet, stoff og ånd – det sentrale punkt ble triangelet og firfoldigheten (den perfekte kubus), og derav *syv*. Selv *pravaha*-vinden (den mystiske og okkulte kraft som gir impulsen til og regulerer

²⁸ Parsara sier: «Dette er de syv personer, som i de ulike manvantaraene beskyttet de skapte vesener. Fordi hele verden er fylt av guddommens energi, benevnes han Vishnu, fra roten *Vis*, «å tre inn», eller «gjennomstrømme», for alle gudene, Manuene, de syv Rishiene, Manuens sønner, Indraene, er alle personifiserte makter (*Vibhutayah*) av Vishnu» (*Vishnu Purana*). Vishnu er universet, og universet selv er i *Rig Veda* delt i syv regioner – som bør være tilstrekkelig dokumentasjon overfor brahminene.

²⁹ Ganger: en hest, o.a.

³⁰ Vishnu er *alt* – verdener, stjernene, hav, osv., osv. «Vishnu er alt som er, alt som ikke er . . . men er ikke *Vastubhuta*», «et stoff» (*Vishnu Purana*, bok II, kap. 12). «Det som folk kaller den høyeste gud er intet stoff *men årsaken til det*, ikke en som er her, der eller noen steder, *ikke hva vi ser*, men det som alt er i – ROMMET.»

stjerners og planeters baner) er syvfoldig. *Kurma* og *Linga Purana* teller opp syv prinsipale vinder med dette navn, og disse vindene er det kosmiske rommets prinsipper. De er intimt forbundet med *Dhruva*³¹ (nå Alpha), polarstjernen, som på sin side er forbundet med fremkalling av forskjellige fenomener via kosmiske krefter.

Derfor, fra de syv skapelser, de syv Rishier, soner, kontinenter, prinsipper, osv., osv. i de ariske skriftene, har tallet blitt overført til indiske, egyptiske, kaldeiske, greske, jødiske, romerske og til sist til det kristne mystiske tankesystem, inntil det landet og forble permanent innlemmet i enhver eksoterisk teologi. De syv gamle bøker som Ham stjal fra Noahs ark og ga sin sønn Kus, de syv bronsesøylene til Ham og Cheiron, reflekterer og er minner om de syv opprinnelige mysterier som er instituert ifølge de «syv hemmelige emanasjoner», de «syv lyder» og de syv stråler – de åndelige og siderale modeller for syv tusen ganger syv kopier av dem i senere tidsaldre.

Det mystiske tallet er også prominent i de ikke mindre mystiske marutene. *Vaya Purana* viser, og *Harrivansa* bekrefter, at marutene – den eldste og mest ufattelige av alle de sekundære eller lavere guder i *Rig Veda* – «er født i enhver manvantara (runde) syv ganger syv (eller 49), og at de i hver manvantara fire ganger syv (eller 28) oppnår befrielse, men plassene deres fylles opp av personer som gjenfødtes med denne egenskap». Hva er marutene esoterisk, og hvem er de personer som «gjenfødtes med denne egenskap»? I *Rig Veda* og andre vedaer fremstilles marutene som stormguder og *Indras* venner og allierte. De er «himmelen og jordens sønner». Dette ledet til en allegori som gjorde dem til barn av *Shiva*, yogienes store beskytter, «MAHA-YOGI, den store asket, som representerer den høyeste perfektjon av asketiske botsøvelser og abstrakt meditasjon, som gir tilgang til de mest ubegrensede krefter, underverker og mirakler utføres, den høyeste åndelige kunnskap oppnås, og forening med universets store ånder oppnås etter hvert». I *Rig Veda* er navnet *Shiva* ukjent, for guden kalles *Rudra*, som er et ord brukt om *Agni*, ildguden. Marutene kalles hans sønner. I *Ramayana* og *Puranaene* blir deres mor, *Diti* – søsteren, eller komplementet av og formen av *Aditi* – som lengter etter en sønn som kan ødelegge *Indra*, fortalt av vismannen *Kasyapa* at «om hun er fullkomment from i sine tanker og helt ren som person, og bærer barnet i sitt skjød i hundre år», så vil hun føde en slik sønn. Men *Indra* ødelegger opplegget. Med sin lynstråle deler han embryoet i hennes skjød i syv deler, og så deles hver slik del i ytterligere syv deler, som igjen blir de hurtigbevegende marutene.³² Disse guddommer er bare et annet aspekt, eller en utvikling av *kumaraene*, som etter sin far er *rudraer*, lik mange andre.³³

Diti, som er *Aditi*, om ikke annet bevises for oss, er *Akasha* i hennes høyeste form, som er den egyptiske syvfoldige himmel. Enhver sann okkultist vil forstå meningen. *Diti*, gjentar vi, er den metafysiske naturs sjettede prinsipp, *Akashas Buddhi*. *Diti*, mor til marutene, er en av hennes jordiske former, som er ment å representere på en og samme tid den guddommelige sjel i asketen, og den mystiske menneskehets guddommelige aspirasjon etter å bli frigjort fra *Mayas* nett og oppnå endelig lykksalighet. *Indra*, som nå er degradert som følge av *Kali Yuga*, da slike aspirasjoner ikke lenger er vanlige, men er blitt unormale som følge av den generelle spredningen av *Ahamsara* (egoisme, selvet, eller JEG-opptatthet) av uvitenhet – var i begynnelsen en av de største gudene i hinduiske panteon, slik *Rig Veda* viser. *Sura-dhipa*, «sjefsguden», er blitt redusert fra å være *Jishnu*, «lederen av himmelskarene» - hinduenes st. *Mikael* – til asketismens motstander, en fiende av enhver hellig aspirasjon. Han fremstilles som ektemake for *Aindri* (*Indrani*), personifikasjonen av *Aindri-yaka*, evolusjonen av sanseelementene, som han ektet «på grunn av hennes yppige tiltrekning», hvor etter han begynte å sende himmelske, kvinnelige demoner for å stimulere hellige menns, yogienes, lidenskaper, og «lokke dem bort fra de potente botsøvelsene som han fryktet». Derfor er *Indra*, nå karakterisert som «firmamentets gud, den personifiserte atmosfære» - i realiteten det kosmiske prinsippet *mahat*, samt det femte menneskelige – *manas* i dets

³¹ Derfor sies det i *Puranaene* at synet av *Dhruva* (polarstjernen) ved nattetid og av den himmelske delfinen (*Sisumara*, et stjernebilde) «forsoner enhver synd som er begått i løpet av dagen». Faktum er at strålene fra de fire stjerner i sirkelen av vedvarende utseende – *Agni*, *Mahendra*, *Kasyapa* og *Shruva*, plassert i halen av *Lillebjørn* (*Sisumara*) – om de fokuseres på en bestemt måte på et bestemt objekt fremkaller uvanlige resultater. Indias astronomikere vil forstå hva som menes.

³² I *Ramayana* er det *Bala-Rama*, *Khrisnas* eldre bror, som gjør dette.

³³ Om opphavet til *Rudra*, er det konstatert i flere *Puranaer* at hans (åndelige) avkom, *skapt i ham av Brahma*, ikke var begrenset verken til de syv *kumaraene* eller de elleve *Rudraene*, osv., men «omfatter et ubegrenset antall vesener som i person og utrustning likner deres (jomfruelige) far. Uroet over deres villskap, antall og udødelighet ønsker *Brahma* at hans sønn *Rudra* skal skape skapninger av en annen og dødelig natur». *Rudra* avstår og nekter å skape. *Rudra* er følgelig den første opprører. (*Linga*, *Vaya*, *Matsya* og andre *Puranaer*.)

duale aspekt, både forbundet med *buddhi* og for å tillate ham å bli trukket ned ved sitt *kama*-prinsipp (legemet for lidenskaper og begjær). Dette fremgår av at Brahma forteller den utkonkurrerte guden at hans hyppige nederlag skyldtes *karma* og var en straff for hans utsvevelser og forføring av flere nymfer. Det er på grunn av denne senere egenskapen han søker å frelse seg selv fra undergangen og ødelegge det kommende «barnet», som er forutbestemt å overvinne ham, hvor barnet selvsagt representerer yogiens guddommelige og stabile vilje, bestemt til å motstå alle fristelser og derfor nedkjempe alle lidenskaper innen sin jordiske personlighet. Indra lykkes igjen, fordi kjøtt overvinner ånden. (Diti fremstilles som frustrert i Dvapara Yuga, i den periode da fjerde rase blomstret.) Han deler «embryoet» (til det nye *guddommelige* adeptskap, som enda en gang fødes av asketene fra den ariske, femte rase) i syv deler, en henvisning ikke bare til de syv underrasene av rotrasen, som hver vil ha en «Manu»,³⁴ men også adeptskapets syv grader – og så hver del i syv stykker, med henvisning til Manu-Rishiene av hver rotrase og underrase.

Det synes ikke vanskelig å fatte hva som menes med at marutene oppnår frigjørelse *fire ganger syv* i hver manvantara, og hvilke personer som blir *gjenfødt* med denne egenskap (som *maruter* i esoterisk mening) til å «fylle deres plasser». Marutene representerer (a) lidenskaper som stormer og raser innen enhver kandidats bryst, når han forbereder seg for et asketisk liv – i *mystisk* forstand, (b) de okkulte potensialer som er skjult i mangfoldige aspekter av *akashas* lavere prinsipper – kroppen, eller *sthula sarira*, som representerer den jordiske, lavere atmosfære på enhver bebodd klode – *mystisk* og sideralt, (c) faktisk bevisst eksistens, vesener med kosmisk og psykisk natur.

På samme tid er «marutene», i okkult tale, et av de navn som gis til EGOENE av store adepter, som har gått bort, og som også er kjent som *Nirmanakayaer*. *Siden de er bortenfor illusjon* er det ingen devachan for disse egoene, som enten har gitt avkall på den til beste for menneskeheten, eller ennå ikke har oppnådd nirvana og forblir usynlige på jorden. Derfor fremstilles marutene³⁵ først som sønner av Shiva-Rudra, «sjefsyogien», hvis «*tredje øye*» må oppnås i *mystisk* forstand av asketen før han blir en adept. Deretter er de, alt etter sine kosmiske egenskaper, skiftevis underordnet og opponenter til Indra. «*Fire ganger syv*»-frigjørelsen henviser til de fire rundene og de fire rasene som var før vår. I hver av dem er *marut-jivaene* (monadene) gjenfødt og ville ha oppnådd endelig frigjørelse, om de hadde hengitt seg til det. Isteden har de valgt menneskehetens beste, som *uten denne ytre bistand* ville streve enda mer håpløst i elendighet og uvitenhetens nett og bli gjenfødt om og om igjen «med sine egenskaper» og dermed «fylle opp sine egne plasser». *Hvem de er «på jorden»* vet enhver som studerer okkultismen. Han vet også at marutene er *rudraer*, blant dem også Twashtris familie, et synonym for Visvakarman – de innviddes store beskytter. Dette gir oss rikholdige kunnskaper om deres virkelige natur.

Det samme gjelder for kosmos' syvfoldige inndeling og de menneskelige prinsipper. Både Puranaene og andre hellige tekster flommer over av henvisninger til dette. For det første verdensegget som inneholdt Brahma eller verdensaltet, som «eksternt var kledd med de *syv* naturlige elementene, i begynnelsen løselig angitt som vann, luft, ild, eter og *tre himmelige* elementer» (Bok I). Så sies «verden» «på alle sider å være omgitt» av syv elementer, også *innen* egget, eller som det heter: «universet er omgitt på alle sider, ovenfra og nedenfra av *Andakat'aha* – skallet på Brahmas egg». Rundt skallet flyter vann, som er omgitt av ild, ild av luft, luft av eter, eter fra elementenes opphav (Ahamkara), og denne siste fra det universelle sinn («intellekt» i teksten) (Bok II, kap. 7. *Vishnu Purana*.) Dette henviser til eksistenssfæren like mye som til prinsipper. *Prithivi* er ikke vår jord, men verden, solsystemet, og betyr det *store* og *vidstrakte*. I *Vedaene* – den fremste av alle autoriteter, men det kreves en nøkkel for å lese dem korrekt – nevnes tre jordiske og tre himmelske jorder, som ble dannet simultant med *Bhumi* – vår jord. Vi er

³⁴ Til tross den fryktelige, og åpenbart *med hensikt* skapte forvirring om Manuer, Rishier og deres avkom i Puranaene, er en ting klar: det har vært og det vil være syv Rishier i hver rotrase (også kalt *manvantara* i hellige bøker), da det er fjorten Manuer i hver runde, hvor de «styrende gudene, Rishiene og Manus sønner» er identiske. (Se Bok III, kap. 1 i *Vishnu Purana*.) «Seks» manvantara omtales i *Vishnu Purana*, den syvende er vår egen. *Vaya Purana* oppgir benevnelsene for sønnene av fjorten Manuer i hver manvantara, og sønnene til syv vismenn eller Rishier, som er avkom av menneskehetens stamfedre. Alle Puranaene omtaler syv Prajapatier i denne perioden (runden).

³⁵ «Chakshuba var Manu for den sjette perioden (tredje runde og tredje rase), da Indra var Manojava» (*Mantradruma* i *Bhagavata Purana*.) Da det er perfekt analogi mellom de «store rundene» (*mahakalpa*), hver av de syv rundene og hver av de syv rasene i hver runde, så korresponderer Indra for den sjette perioden, eller tredje runde, med slutten av tredje rase (ved tiden for *fall*et og atskillelsen av kjønnene). Rudra, som far til marutene, har mange kontaktpunkter med Indra, Marutwan eller «marutenes herre». Rudra måtte gråte seg til navnet. Brahma kalte ham Rudra, men *han gråt syv ganger mer og dermed oppnådde syv andre navn* – som han anvender i hver «periode».

ofte blitt fortalt at seks, ikke syv, synes å være antall sfærer, prinsipper, osv. Vi svarer at det er faktisk bare seks prinsipper i mennesket, da hans kropp *ikke er noe prinsipp* men et overtrekk og et skall. Det samme gjelder den *planetariske kjede*, hvor jorden esoterisk (så vel som det syvende, eller det *fjerde* plan, som står som det syvende om vi teller fra det første trefoldige elementære naturrike som innleder formdannelsen) kan utelates fra vår betraktning, selv om den (for oss) er det eneste tydelige legeme av de syv. Okkultismens språk varierer. Men anta at bare *tre* jorder og ikke syv menes i Vedaene, hva er disse tre, da vi ikke kjenner mer enn en? Åpenbart *må det være* en okkult mening med denne konstateringen. La oss se. Den «jord som flyter» på det universelle hav (rommet), som Brahma i Puranaene deler i syv soner, er *Prithivi*, verden delt i syv *prinsipper*, en kosmisk inndeling som ser tilstrekkelig metafysisk ut, men i realiteten *fysisk* etter sine okkulte virkninger. Mange kalpaer senere, nevnes vår jord, som i sin tur blir delt i syv soner³⁶ etter den samme analogiens lov som rettleidet fortidens filosofer. Deretter finner vi på henne syv kontinenter, syv øyer, syv hav, syv sjøer og elver, syv fjell og syv klimasoner, osv., osv.³⁷

Det er heller ikke bare i hinduskrifter og filosofi man finner henvisninger til *syv jorder*, men i persiske, fønikiske, kaldeiske og egyptiske kosmologier og selv i rabbinisk litteratur. Føniks³⁸ – som hebreerne kalte anak צִבְקָה (av *Chanock*, Hanok), symbol for en hemmelig syklus eller innvielse) og av tyrkerne *kerkes* – lever i tusen år, hvoretter den tenner en ild og konsumeres av den. Så, gjenföder han seg selv og lever enda tusen år, som gjentas *syv ganger syv* ganger. (Se *Book of Ali* – russisk oversettelse.) Deretter følger dommedag. «Syv ganger syv», 49, er en gjennomskuelig allegori og en hentydning til de førtini «Manuene», de syv rundene og syv ganger syv menneskelige sykluser i hver runde på hver klode. *Kerkes* og *anak* representerer rasesykluser, og det mystiske tre Ababel – *fadertreet* i Koranen – skyter sine nye greiner og vegetasjon ved hver av *Kerkes* og *Føniks* oppstandelse, og hvor «dommedag» betyr en «mindre *pralaya*» (Se *Esoteric Buddhism*). Forfatteren av *Book of God* og *The Apocalypse* tror at «Føniks åpenbart er det samme som *Simorgh*, den persiske *roc*, og det som opplyses om denne siste fuglen bekrefter enda tydeligere at død og gjenfödelse av Føniks illustrerer de suksessive ødeleggelse og fornyelser av verden, som mange trodde skulle forårsakes av en syndflod (side 175) av skiftevis ild og vann. «Når *Simorgh* ble spurt om sin alder, informerte hun Caherman om at denne verden er meget gammel, for den har allerede *syv ganger blitt forsynt* med andre vesener enn mennesker og *syv ganger avfolket*,³⁹ samt at livslengden for den menneskerase vi nå er i, skal strekke seg over *syv tusen tall*, og at hun selv har sett *tolv* av disse fasene og visste ikke hvor mange flere hun skulle se.» (*Oriental Collection* ii, 119.)

Ovenstående er imidlertid ingen nyhet. Fra Bailly i forrige århundre til dr. Kenealy i dette, har disse fakta blitt registrert av flere forfattere, men nå kan det etableres en forbindelse mellom det persiske orakelet og profeten fra Nazaret. Forfatteren av *Book of God* sier:

Simorgh er i realiteten det samme som hinduenes vingede *Singh* og egypternes *Sfinx*. Det sies at førstnevnte skal komme til syne ved verdens ende . . . som en enorm løvefugl. Fra dette har rabbinerne lånt sin myte om en enorm fugl, som noen ganger står på jorden og andre ganger går på havet . . . mens dens hode støter opp i himmelen. Med dette symbolet har de også akseptert den lære det relaterer seg til. De lærer *at det vil bli syv suksessive fornyelser av kloden*, at hvert gjenfödte system *vil vare syv tusen år* (?), og at *universets totale varighet vil bli 49.000 år*. Denne oppfatning, som inkluderer læren om pre-eksistens for enhver fornyet skapning, må de enten ha lært gjennom sitt babilonske fangenskap, eller *det har vært del av den opprinnelige religionen* som prestene deres har bevart siden fjerne tider. (Side 176.)

³⁶ Konferer Puranaene.

³⁷ I *Vishnu Purana* Bok II, kap. 4, står det at JORDEN «med sine kontinenter, fjell, hav og ytre skall er *femti crorer* (500 millioner) *yojanaer* i utstrekning», hvor en kommentator bemerket at «*dette omfatter den planetariske sfære*, for diameteren av de syv sonene og havene, der hvert hav har samme diameter som kontinentet det omgir, og hvert kontinent har dobbelt diameter i forhold til det forangående kontinentet – summerer seg til to crorer eller femtifire lakhs osv. . . . Når slike motsetninger oppstår i ulike Puranaer, bør de forklares . . . ved ulike kalpaer og *tilsvarende*.» «Tilsvarende» bør i stedet leses som «okkult mening», en forklaring som kommentatoren tilbakeholder, som skrev for *eksoterisk, sekteriske* hensikter og ble misforstått av oversetteren av ulike andre grunner, hvor det minste er – uvitenhet om esoterisk filosofi.

³⁸ *Føniks*, som er forbundet med solsyklusen på 600 år (hvor siffere fjernes eller tillegges alt etter hvilken syklus som menes), den vestlige syklus for grekerne og andre folkeslag, er et generelt symbol for mange slags sykluser. Flere detaljer vil bli gitt i seksjonen om «Kalpaer og sykluser».

³⁹ Fortidsformen anvendes, fordi boken er allegorisk og tilslører dens sannhet.

Det viser heller at de innvidde jødene *lån*te læren, og at deres ikke-innvidde etterfølgere, talmudistene, tapte forståelsen og brukte de syv rundene og de førtini rasene på feil måte.

Ikke bare «*deres* prester» men de i enhver nasjon. Gnostikerne, hvis forskjellige lære er flere varianter av den ene opprinnelige og universelle lære, legger samme tall i en annen form i munnen til Jesus i det meget okkulte *Pistis Sophia*. Vi tillegger, selv den kristne utgiver og forfatter av *Åpenbaringen* har bevart denne tradisjonen og omtaler syv RASER, hvor fire og en del av femte har passert, mens to skal komme. Det uttrykkes så klart som mulig i 17. kapittel, 9. og 10. vers. Der sier engelen: «Og her *er* sinnet som har visdom. De syv hodene er syv fjell, hvor en kvinne sitter. Og det er SYV konger, *fem* er falt, en *er* og den andre er ennå ikke kommet ...». Enhver som er det minste fortrolig med det gamle symbolspråket kan ikke unngå å innse at de *fem* falne konger er de fire rottrasene som var og del av den femte, som *er*, og at de *andre* som *ennå ikke er kommet* er den sjette og den syvende kommende rottrase, også underrasene av denne vår nåværende rase. En annen og enda mer kraftfullhenvisning til de syv rundene og de førtini rottrasene i *Leviticus* vil bli presentert i tillegg til del 6.

E. SYVTALLET I ASTRONOMI, VITENSKAP OG MAGI.

Syvtallet er tett forbundet med den okkulte betydning av Pleiadene, Atlas syv døtre, «seks er synlige, den syvende *skjult*». I India er de forbundet med spebarnet deres, krigsguden Karttikeya. Det er *Pleiadene* (på sanskrit *Krittika*) som ga guden sitt navn, for Karttikeya er *astronomisk* planeten Mars. Som gud er han sønn av Rudra, født uten kvinnelig medvirkning. Han er en *kumara*, en «jomfruelig ungdom», frembrakt fra ilden ved Shivas sæd – den *hellige ånd* – og kalles derfor Agni-bhu. Dr. Kenealy trodde at Karttikeya i India var et hemmelig symbol for Naros-syklusen, sammensatt av 600, 666 og 777 år, alt etter om det er solare eller lunare, guddommelige eller dødelige år som telles, og at seks er synlige, samt den faktisk syvende søster, Pleiadene, trengs for å komplettere denne mest hemmelige og mystiske av alle astronomiske og religiøse symboler. Når derfor en spesiell hendelse skal memoreres, fremstår Karttikeya fra gammelt av som en *kumara*, en asket med *seks hoder* – et for hvert av Naros århundrer. Når symbolismen skulle beskrive en annen hendelse, fremsto Karttikeya sammen med sine syv siderale søstre, ledsaget av Kaumara (eller Sena), hans kvinnelige aspekt. Han rider da på en påfugl – visdommens og den okkulte kunnskapens fugl, hinduenes Fønix, hvis greske relasjon til Naros 600 år er velkjent. En stjerne med seks stråler (dobbeltriangel), en svastika, en krone med seks og noen ganger syv spisser på sitt hode, hvor påfuglens hale forstiller stjernehimmelen, og zodiakkens tolv tegn *er skjult i hans kropp*. Derfor kalles han også Dwasasaksha, «tolv-øyet». Det er imidlertid som Sakti-dhara, «spydholderen» og Tarakas beseirer, «Taraka-jit», han er mest berømt.

Naros år telles (i India) på to måter, enten som «gudenes 100 år» (*guddommelige år*) eller som 100 *dødelige år*. Man innser de store vanskeligheter ikke-innvidde har for å oppfatte syklusen korrekt, som spiller en så viktig rolle i *Johannes åpenbaring*. Det er virkelig en apokalyptisk syklus. Likevel har vi ikke i noen av de tallrike spekulasjonene om den funnet annet enn noen *få omtrentlige sannheter*, fordi den er av ulik lengde og relateres til ulike historiske hendelser.

Det er blitt innvendt om den varighet babylonerne regner sine guddommelige aldre at Suida viser at i fortiden ble dager regnet for år i deres kronologiske beregninger. I dr. Sepps oppfinnsomme plagiat – omtalt annetsteds – om at hinduenes 432 i tusener og millioner av år (varigheten av en Yuga), som han nedkortet til 4.320 *måneår* før Kristi fødsel – som «forutbestemt» av stjernehimmelen (foruten i den usynlige himmel) og bevist «ved Bethlehemstjernens tilsynkomst» – var en henvisning til Suida og hans autoritet. Men Suida hadde ingen annen garanti for dette enn sine egne spekulasjoner, og han var ingen innviet. Han siterer som et bevis, Vulkan, ved å vise at han ifølge kronologiske krav skulle ha regjert i 4.477 år, dvs. 4.477 *dager*, som omregnet i år gir 12 år, 3 måneder og 7 dager. Han endte imidlertid opp med 5 dager og begikk dermed en feil selv for en så enkel kalkulasjon. (Se Suidas, artikkelen Ἡλιος.) Visselig har andre eldre forfattere gjort seg skyldige i tilsvarende feilaktige spekulasjoner. Kalisthene for eksempel, som tillegger kaldeernes astronomiske observasjoner bare 1.903 år, mens Epigenes regner med 720.000 år (Pliny, *Hist. Natur. Lib VII*, 56.) Alle disse hypoteser ved profane forfattere skyldes misforståelser. Alle vestlige folks kronologier var hentet fra India. I den tamilske utgaven av *Bagavadam* sies det at 15 solare dager utgjør en *paccham*, to *paccham* (eller 30 dager) er en måned for de dødelige, og tilføyer at en slik måned bare er en dag for *Pitar Devata* (*Pitris*). To av disse

månedene utgjør en *roodoo*, tre *roodooer* er en *ayanam* og to *ayanam* et år, hvor et år for de dødelige bare er *en dag for gudene*. Det er ved slik misforstått lære at noen grekere har antatt at alle de innvidde prestene har forvandlet dager til år!

Denne misforståelsen blant greske og latinske forfattere fikk tydelige konsekvenser i Europa. Ved slutten av forrige og begynnelsen av dette århundre (1800-), og på grunnlag av forvrengte opplysninger om hinduenes kronologi, som var brakt fra India av visse fanatiske og skruppelløse misjonere, bygget Bailly, Dupuis og andre fantastiske historier om temaet. Fordi hinduene har gjort et halvt måneomløp til et tidsmål, og fordi en måned sammensatt bare av 15 dager – som Quint. Curtius omtaler (*Menses in quinos dies descriperunt dies*, Quint. Curt. 53, 9) – er funnet i hindulitteraturen, er det derfor et verifisert faktum at deres år bare var et halvt år, når det *ikke var kalt en dag*. Også kineserne delte sin zodiak i 24 deler og derved året i 24 femtendagersperioder, men dette grunnlaget forhindrer dem ikke i å ha samme astronomiske år som oss. De har også en periode på seksti dager – Sør-Indias *roodoo* – frem til denne dag i noen provinser. Ennvidere kaller Diodorus Siculus (Lib. I, § 26, 30) «*tretti dager* et egyptisk år», eller den periode da månen gjennomgår et komplett omløp. Plinius og Plutark omtaler dem begge (*Hist. Nat. Lib. VII, 48, Bok III, 185* og *Life of Numa, §16*), men er det troverdig at egypterne, som kjente sin astronomi vel så godt som andre folkeslag, lot den *lunare* måned bestå av tretti dager, når den bare er 28 dager og et brøktall. Denne lunare periode hadde *en okkult mening* likeså vel som *Ayanam* og *roodoo* hos hinduene. Det to måneder lange året og perioden på seksti dager var et universelt tidsmål i tidligere tider, som Bailly selv viser i sin *Traite de l'Astronomie Orientale*. Ifølge deres egne bøker delte kineserne sitt år i to deler, fra det ene jevndøgnet til det neste. (*Mem. Acad. Ins. T. XVI, 48, Tom. III, 183*.) Araberne delte tidligere året i seks årstider, hver med to måneder. I det kinesiske, astronomiske verket kalt *Kioo-tche* sies det at to måner skaper et tidsmål, og seks slike mål et år, og frem til denne dag deler Kamchatka-aborigiene året på seks måneder, da de ble besøkt av Abbe Chappe (*Voyage to Siberia, Bok III, 19*). Men gir dette grunn for å si at når hindu-Puranaene sier «*et solår*», så mener de *en soldag*? Det var kjennskapet til naturlovene som gjorde syv til det grunnleggende naturtallet, så å si, i den manifesterte verden, eller i alle fall i vår nåværende jordiske livssyklus, og hvor fantastisk det forklarte og avslørte så mange av naturens mysterier for fortidens mennesker. Det er disse lovene og deres utslag på det siderale, jordiske og moralske plan, som gjorde det mulig for de gamle astronomene å kalkulere korrekt varigheten av sykluser og deres respektive virkninger – og på forhånd angi (profeti, som det kalles) innflytelsene de ville ha for den menneskelige rases utvikling. Solen, månen og planetene var ufeilbare tidsmålere, hvis krefter og periodisitet var velkjent, og ble derfor den store hersker og herskere av vårt lille system med alle dets *syv områder* eller «*virksomhetssfærer*».⁴⁰

Dette har vært så åpenbart og bemerkelsesverdig at selv mange moderne vitenskapsmenn, materialister så vel som mystikere, har vært oppmerksomme på denne loven. Leger og teologer, matematikere og psykologer har gjentatte ganger rettet verdens oppmerksomhet på denne faktiske periodisitet ved «*naturens*» atferd. Disse tallene er forklart i «*Kommentarene*» med disse ordene:

SIRKELEN ER IKKE DEN «ENE» MEN ALT.

I DEN HØYERE (himmel), DEN UGJENNOMTRENGELIGE RAJAH («*ad bhutan*», se *Atharva-Veda X, 105*) BLIR DEN (sirkelen) EN, FORDI (den er) UDELELIG OG DET KAN IKKE VÆRE NOEN TAU I DEN.

I DEN ANDRE (av de tre «*rajamsi*» (triteye) eller de tre «*verdener*») BLIR DEN ENE TO (mannlig og kvinnelig) OG TRE (tilføy sønnen eller logos) OG DE HELLIGE FIRE («*tetraktis*» eller «*tetragrammaton*»).

I DEN TREDJE (den lavere verden eller vår jord) BLIR TALLET FIRE OG TRE OG TO. TA DE FØRSTE TO, OG DU VIL FÅ SYV, LIVETS HELLIGE TALL. BLAND (dette) MED DEN MIDTRE RAJAH, OG DU VIL HA NI, DET HELLIGE TALL FOR VÆREN OG UTVIKLING.⁴¹

⁴⁰ Virksomhetssfærene for evolusjonens og karmas forente krefter er (1) det overåndelige eller *numenale*, (2) det åndelige, (3) det psykiske, (4) det astro-eteriske, (5) det under-astrale, (6) det vitale, og (7) den rent *fysiske* sfære.

⁴¹ I hinduismen, slik den forstås av orientalistene fra *Atharvaveda*, henviser de tre *rajamsi* til Vishnus tre steg, mens hans neste høyere steg oppad tas i den høyere verden (A.V. VII, 99, I, 1, 155, 5). Den er *divo rajah* eller «*himmelen*», som de oppfatter det. Innen okkultismen er den noe mer enn dette. Ordene *pareshu, guhyeshu, vrteshu*, konferer I, 155, 3 og IX, 75, 2, eller igjen vers X, 114 i *Atharvaveda* gjenstår å forklare.

Når de vestlige orientalistene mestrer den reelle betydning av den Rig-Vediske inndeling av verden – den tofoldige, trefoldige, seks- og syvfoldige og særlig den nifoldige inndeling, da vil mysteriet med den sykliske inndeling av himmel og jord, guder og mennesker, bli klarere for dem enn det er nå. For –

DET ER EN HARMONI MELLOM ALLE TALLENE I NATUREN, i gravitasjonskraften, i planetenes bevegelser, i lovene for varme, lys, elektrisitet og kjemisk affinitet, i formene for dyr og planter, og i vår sansning og oppfatning. Den moderne naturvitenskapelige og fysiske forskning utvikler seg i retning av en generalisering, der et numerisk forhold skal forklare den grunnleggende lov for alle. Vi kan henvisse til professor Whewells *Philosophie of the Inductive Sciences* og til Hays forskning i lovene for harmoniske farger og form. Fra disse synes det som om syvtallet er viktig for de lover som regulerer den harmoniske sansning av former, farger og lyder og sannsynligvis også smaken, om vi kunne analysere våre oppfatninger om slikt med matematisk nøyaktighet. (*Medical Review*, juli 1844.)

I en slik grad at mer enn en lege er blitt forferdet over den periodisk syvfoldige tilbakekomst av sykkluser med økende og avtakende klager, og naturforskere har sett seg ute av stand til å forklare denne loven. «Fødsel, vekst, modning, vitale funksjoner . . . forandringer, sykdommer, alderdom og død hos insekter, reptiler, fisker, fugler, pattedyr og selv mennesket er mer eller mindre kontrollert av en lov for fullføring i uker «eller syv dager».⁴² Dr. Laycock (*Lancet*, 1842-3), som skrev om periodisiteten for vitale fenomener, registrerte en «bemerkelsesverdig illustrasjon og bekreftelse av denne loven for insekter».⁴³

Til alt dette sier Grattan Guinness, forfatter av *The Approaching End of Age* meget passende, i det han forsvarer Bibelens kronologi: «Og menneskets liv . . . er en uke, en uke av titall. 'Våre års dager er seksti år og ti.' Kombinerer vi utsagnet av alle disse fakta, er vi tvunget til å fastslå at det i den organiske verden råder en lov om syvfoldig periodisitet, en lov om fullføring i uker» (s. 269). Uten å akseptere

⁴² H. Grattan Guinness, R.R.G.S. i hans *Approaching End of the Age*.

⁴³ Etter å ha vist et antall illustrasjoner fra naturhistorien, tilføyer doktoren: «De fakta jeg kort har vurdert er generelle fakta og kan ikke skje dag etter dag i så mange millioner dyr av ulike slag, FRA LARVEN ELLER EGGET AV ET LITE INSEKT OG OPP TIL MENNESKET i ulike perioder bare ved slump eller tilfeldigheter. . . Jeg tror det er umulig å komme til en mindre generell konklusjon enn dette, at i dyr skjer det endringer hver tre og en halv, syv, fjorten, enogtyve eller åtteogtyve dager eller et bestemt antall uker» eller syvfoldige sykkluser. Videre påstår den samme dr. Laycock at: «Uansett hvilken type feber det gjelder, så vil det bli et utbrudd på den syvende dagen . . . og den fjortende vil bli en bemerkelsesverdig dag for forbedring» . . . (da enten en kur eller døden inntreffer). «Hvis den fjerde krisen blir alvorlig, vil den femte bli lettere og sykdommen vil avsluttes med den syvende krisen og . . . en forandring til det bedre . . . vil sees på den fjortende dag, nemlig ved klokken tre eller fire om morgenen, når systemet er svakest». (Se *Approaching End of Age* av Grattan Guinness, siden 258 til 269, hvor sitatene er hentet.

Dette er ren «spådomskunst» ved sykliske kalkulasjoner, som er forbundet med kaldeisk astronomi og astrologi. Den materialistiske vitenskap – medisin, den mest materialistiske av alle – anvender okkulte lover på sykdommer, studerer naturhistorie ved deres hjelp, registrerer deres eksistens som et fakta i naturen og likevel fnyser når den samme arkaiske kunnskap fremlegges av okkultister. Hvis den mystiske syvfoldige syklus er en naturlov, som den bevislig er, hvis det finnes at den kontrollerer evolusjonen og involusjonen (eller døden) for så vel insekter, fisker, fugler, som i dyreriket, for pattedyr og mennesket – hvorfor kan den da ikke også gjelde i kosmos generelt, i dens naturlige (men okkulte) inndeling av tiden, raser og mental utvikling? Og videre, hvorfor skulle ikke den aller eldste adept ha studert og grundig lært seg disse sykliske lover i alle deres aspekter? Faktisk fastslår dr. Stratton som et fysiologisk og patologisk faktum at «innen helse er den menneskelige puls raskere om morgenen enn om kvelden i seks av syv dager, mens den er langsommere på den syvende dagen». (*Ibid. Edinb. Med. And Surg. Journal*, jan. 1843.) Hvorfor skulle ikke en okkultist påvise det samme i det kosmiske og jordiske liv som pulsen for planeten og raser? Dr. Laycock deler livet i tre store syvfoldige perioder, hvor den første og siste strekker seg over 21 år, mens den sentrale og primære livsperiode varer i 28 år, eller fire gager syv. Han inndeeler den første i syv bestemte stadier og de andre to i tre mindre perioder og sier at: «Den fundamentale enhet for de store perioder er en uke med syv dager, der hver dag er tolv timer», og at «mens enkle og sammensatte multipler av denne enhet bestemmer lengden av disse periodene ved samme forhold, som multipler av tolvtimesenheten bestemmer de mindre periodene. Denne loven binder alle periodisk vitale fenomener sammen og forbinder periodene observert for lavtstående dyr med mennesket selv, den høyeste av ryggradsdyrene.» Om vitenskapen anvender dette, hvorfor skulle den forakte okkult informasjon, nemlig (i dr. Laycocks språk) «en uke av den manvatariske (lunare) toudersperiode av fjorten dager (eller syv manuer), hvor fjortendagersperioden med tolv timer om dagen representerer syv perioder med syv raser – er nå avsluttet»? Dette vitenskapelige språket passer vår lære utmerket. Vi (menneskeheten) har levd «en uke med syv dager, hver dag med tolv timer», da tre og en halv rase nå er borte for alltid, den fjerde er slukt av vannet og vi nå er i femte rase.

konklusjonene og særlig premissene som den lærde grunnlegger av «Østre Londons institutt for hjemlig og utenlandsk misjon» anvender, hilser forfatteren velkommen og aksepterer hans forskning om Bibelens okkulte kronologi. Selv om vi forkaster den moderne vitenskaps teorier og hypoteser og dens generaliseringer, så bøyer vi oss for dens store bragder innen den fysiske verden, eller for alle de minste detaljer i den materielle natur.

Det finnes helt sikkert et okkult «kronologisk system innen hebraiske skrifter», hvor *Kabbalaen* er beviset for det. I den finnes «et ukesystem», som bygger på det arkaiske indiske system, som ennå kan finnes innen gammel Jyotish.⁴⁴ I den finnes sykluser av «en uke av dager», «en uke av måneder», av år, århundre, og selv av årtusener og mer, eller «en uke av årets år».⁴⁵ Men alt dette kan gjenfinnes i den eldgamle lære. Og hvis denne felles kronologiske kilde for ethvert skrift, uansett hvor *tilslørt* det er, benektes i tilfellet med Bibelen, så kan de seks dagene og sabbaten på den syvende vanskelig skjule forbindelsen mellom *Skapelsesberetningen* og puranisk kosmologi. Den første «skapelsesuken» viser den kronologiske syvfoldigheten og forbinder den dermed med Brahmas «syv skapelser». Den kunnskapsrike boken som er ført i pennen av Grattan Guinness, hvor han har samlet vel 760 sider med bevis om de syvfoldige kalkulasjonene, er et godt bevis. For hvis Bibelens kronologi er, som han sier: «regulert ved en lov om uker», og hvis den er syvfoldig, uansett målet for skapelsen i uker og lengden av dens dager, og hvis sluttelig «Bibelsystemet inkluderer uker av ulik lengde», så er dette systemet identisk med alle de hedenske systemene. Hans forsøk på å vise at det forløp 4.320 år (i måne-måneder) mellom «skapelsen» og Jesu fødsel er en klar og tydelig forbindelse til de hinduiske yugaers 4.320.000 år. Hvorfor skulle han ellers nedlegge så mye arbeid i å bevise at disse tallene, som i høyeste grad er kaldeiske og indo-arianske – spiller en så viktig rolle i Nytestamentet? Vi skal bevise det enda sterkere etter hvert.

La en upartisk kritiker sammenligne de to beretningene – Vishnu Purana og Bibelen – og han vil finne at Brahmas «syv skapelser» er grunnlaget for «skapelsesuken» i *Skapelsesberetningen*. Beretningene er ulike men systemene bygger likevel på samme grunnlag. Bibelen kan bare forstås *i lyset fra Kabbalaen*. Ta *Zohar*, «boken om det skjulte mysterium», hvor forvrent den nå er, og sammenlign. De syv rishier og de syv manvantarenes fjorten Manuer, utgått fra Brahmas hode, er hans «tankefødte sønner», og med dem begynner inndelingen av menneskeheten og dens raser etter det himmelske menneske, (den manifesterte) «Logos», som er Brahma Prajapati. «Ha Idra Rabba Qasiha» (Den store, hellige forsamling) sier (V. 70) om Macroprosopus, den Gamles⁴⁶ (*Sanat*, en benevnning for Brahma) skalle (hode) at i hver av hans hår finnes en «skjult kilde fra hans skjulte hjerne». «Og den skinner og overføres fra dette håret til Microprosopus hår, og fra det (som er den manifesterte FIRFOLDIGHET, *Tetragrammaton*) blir hans hjerne dannet. Deretter går denne hjernen inn på TRETTI og TO veier» (eller *triader* og *duader*, eller igjen 432). Og videre (V. 80): «Tretten hårkrøller finnes på den ene og andre siden av skallen», dvs. seks på den ene og seks på den andre, hvor den trettende blir den fjortende, da den er mannlig-kvinnelig, «og gjennom dem starter delingen av håret» (inndelingen av ting, menneskeheten og raser).

«Vi seks er lys som skinner fra et syvende (lys)», sier Rabbi Abba, «*du er det syvende lyset*» (syntesen av oss alle, tilføyer han i sin omtale av *Tetragrammaton* og hans syv «ledsagere», som han kaller «Tetragrammatons øyne»).

TETRAGRAMMATON er Brahma Prajapati, som antok *fire* former for å skape fire slags *supervesener*, dvs. gjorde seg selv *firfoldig* eller den manifesterte *Kvaternitet* (Se Vishnu Purana, Bok I, kap. 5), og

⁴⁴ Om lengden av slike sykluser eller *yugaer* se Vriddha Garga og andre eldre astronomiske deler (Jyotisha). De varierer fra en syklus på fem år, som Colebrooke kaller «Vedasyklusen», spesifisert av Parasara-instituttet, «og beregningsgrunnlaget for større sykluser» (*Miscell. Essays*, Bok I, 106 og 108) – opp til Mahayuga og den berømte syklus på 4.320.000 år.

⁴⁵ Det hebraiske ord for «uke» er *syv*, og enhver tid som deles på *syv* ville ha blitt en «uke» for dem, selv 49.000.000, da det er *syv* ganger *syv* millioner. Deres kalkulasjoner bygger på syvtallet.

⁴⁶ Brahma skaper i første Kalpa (på den første dagen) flere «offerdyr» (*pasu*) – eller himmellegemer og zodiak-tegnene, og planter *som* han anvender *som offer* ved åpningen av *Treta Yuga*. Den esoteriske betydning er at han går frem syklisk og skaper astrale prototyper på den *avtagende åndelige bue* og deretter på den *stigende* fysiske buen. Denne er en del av en *tofoldig* skapelse, som igjen inndeles i *syv* avtagende og *syv* stigende av fallende ånd og stigende materialitet – det motsatte av hva som skjer (som i et speil som reflekterer høyre til venstre side) i vår manvantara. Det er det samme, *esoterisk*, i den elohistiske Skapelsesberetningen (kap. 1) og den jehovistiske kopien, som den hinduiske fremstillingen.

som deretter blir gjenfødt i de syv rishiene, hans *manasaputraer*, «tankefødte sønner», som senere blir 9, 21 og så videre, som alle sies å bli født fra ulike deler av Brahma.⁴⁷

Det er to *Tetragrammaton*, makro- og mikroprosopus. Den første er den *absolutt* fullkomne firkant, eller TETRAKTIS i sirkelen, begge abstrakte begrep og kalles derfor AIN – det ikke-værende, dvs. grenseløs og absolutt *værenhet*. Betraktet derimot som Mikroprosopus eller det «himmelske menneske», den manifesterte Logos, er det *triangelen i firkanten* – den *syvfoldige kubus* og ikke det firfoldige eller det plane kvadrat. For det heter i den samme «Større hellige forsamling» (83): «Angående dette ønsket Israels barn å bli bevisst i, slik det er skrevet (2. Mosebok, 17, 7): ‘Er Tetragrammaton iblant oss, eller den negativt eksisterende ene?’⁴⁸ *Hvordan skilte de mellom Mikroprosopus, som kalles Tetragrammaton og Makroprosopus, som kalles AIN, Ain det negativt eksisterende?)*»⁴⁹

Tetragrammaton er derfor de TRE som ble fire, og de FIRE som ble tre og er representert på jorden ved sine syv «ledsagere» eller «øyne» - «Herrens syv øyne». Mikroprosopus er, i beste fall, bare en *sekundær*, manifestert guddom. For vers 1152 i «Den større, hellige forsamlingen» (Kabbala) sier:

«Vi har lært at det *var ti* (ledsagere) som trådte inn i *Sod* (den mystiske forsamling eller mysteriet), og at bare *syv* kom ut»⁵⁰ (dvs. 10 for det umanifesterte og 7 for det manifesterte univers.)

1158. «Og da rabbi Simeon avslørte *Arkanaen* var det ingen andre tilstede enn de (syv ledsagerne).»

1159. «Og rabbi Simeon kalte dem Tetragrammatons syv øyne, slik det er skrevet (*Sakarias* 3, 9), ‘Dette er Tetragrammaton syv øyne (eller prinsipper)’», dvs. det firfoldige himmelske menneske, eller ren ånd, som er oppløst i det syvfoldige menneske, ren materie og ånd.

Tetraden er dermed *mikroprosopus*, som er den mannlig-kvinnelige Chocmah-Binah, 2. og 3. Sefirot. Tetragrammaton er i sin essens tallet syv i sin jordiske betydning. Syv står mellom fire og ni – basisen og (det astrale) grunnlaget for vår fysiske verden og mennesket, i Malkuths rike.

For kristne og troende, bør denne henvisning til Sakarias og særlig til Peters 1. brev (2, 2-5) bli avgjørende. I den gamle symbolikken ble mennesket, hovedsakelig det *indre*, åndelige menneske, kalt «en stein». Kristus er hjørnesteinen, og Peter henviser til alle mennesker som «levende» steiner. Derfor kan «en stein med syv øyne» på den bare bety det vi sier, dvs. et menneske hvis konstitusjoner (eller «prinsipper») er syvfoldig.

For å vise enda klarere syvtallet i naturen, kan det tilføyes at ikke bare styrer syvtallet periodisiteten av livets fenomener, men det dominerer også serien av kjemiske elementer, men det gjelder også for lydens og fargenes verden, slik det fremgår av spektroskopet. Dette tallet er den bestemmende faktor, *sine qua non*, for okkulte, astrale fenomener.

Hvis derfor de kjemiske elementene arrangeres i grupper etter atomvekten, vil det fremgå at de danner serier av grupper på syv, der de første, andre, osv. i hver gruppe har nær analogi med *alle* størrelsene for de korresponderende medlemmene av neste gruppe. Følgende tabell, kopier fra Hellenbachs *Magie der Zahlen*, anskueliggjør denne loven og bekrefter til fulle den konklusjon han trekker med disse or-

⁴⁷ Det er meget overraskende at teologer og orientalske forskere uttrykker forakt for «de hinduiske mystikers *fordervede* smak», som ikke er tilfreds med å ha *oppfunnet* Brahmas «tankefødte» sønner, lar rishier, Manuer og Prajapatier av ethvert slag *springe ut fra ulike deler av kroppen til deres primære stamfar* – Brahma (se Wilsons fotnote i *Vishnu Purana*, Bok I, 102). Fordi den vanlige publik ikke kjenner Kabbala, nøkkelen og forståelsen av den sterkt tilslørte mosaiske bok, innbiller presteskapet at sannheten aldri vil komme ut. Men hvem som helst kan vende seg til engelske, hebraiske og latinske tekster av Kabbalaen, som nå er godt oversatt av mange forskere og finne at Tetragrammaton, som er det hebraiske IHVH, også er det «sefirotiske tre», dvs. det inneholder hele Sefirot med unntak av Kether, kronen – og det forente «legeme» av det «himmelske menneske» (Adam Kadmon), fra hvis lemmer hele universet og alt det inneholder utgår. De vil enn videre finne at ideen i kabbalistiske bøker (hvor hovedsaken i *Zohar* er «Bøkene om det skjulte mysterium» av den «større» og den «mindre hellige forsamling») er fullstendig fallisk og langt råere uttrykt enn den firfoldige Brahma i Puranaene. (Se *Kabala Unveiled* av S.L. Mathers, kap 22, om de gjenblivne medlemmer av Mikroprosopus.) For dette «livets tre» er også «kunnskapens tre på godt og ondt», hvor hovedmysteriet er menneskelig forplantning. Det er feil å tro at Kabbala *forklarer* Kosmos eller naturens mysterier. Den forklarer og avslører bare noen få allegorier i Bibelen og er mer *esoterisk* enn den.

⁴⁸ Forenklet i den engelske Bibel til «Er Herren (!) blant oss eller ikke?»

⁴⁹ De *Kabala Denudata* av S. Liddell MacGregor Mathers, F.T.S, side 121.

⁵⁰ Oversettere gjengir ofte ordet «ledsager» (en engel, også en adept) med *rabbi*, da rishiene kalles *guruer*. *Zohar* er om mulig mer okkult enn Mosebøkene. For å lese *Boken om det skjulte mysterium* kreves nøkler som finnes i den originale *Kaldeiske bok om tall*, som ikke lenger finnes.

dene: «Vi ser derfor at kjemiske variasjoner, så langt som vi kan fatte deres indre natur, beror på numeriske relasjoner. Vi har ytterligere ved denne variasjonen funnet en styrende lov som vi ikke kan grunnngi, men vi finner en periodisk lov styrt av tallet *syv*.»

	Gruppe 1	Gruppe 2	Gruppe 3	Gruppe 4	Gruppe 5	Gruppe 6	Gruppe 7	Gruppe 8
	H ₁							
1	L7	Be 9'3	B 11	C 12	N 14	O 16	PI 19	
2	Na 23	Mg 24	Al 27'3	Si 28	P 31	S 34	Cl 35'4	Fe 56 Co 58'6
3	K 39	Ca 40	Sc 44	Ti 48	V 51	Cr 52'4	Mn 54'8	Ni 58 Cu 63'3
4	Cu 63'3	Zn 65	Ga 69'9	Ge 72'5	As 75	Se 78	Br 79'5	
5	Rb 85'2	Sr 87'2	Y 89'5	Zr 90	Nb 94	Mo 96		Ru 103 Rh 104
6	Ag 107'6	Cd 111'6	In 113'4	Sn 118	Sb 122	Te 125	J 126'5	Pd 106 Ag 107'6
7	Cs 132'5	Ba 136'8	La 139	Ce 140	Di 144			
8								Os 196 Jr 196'7
9			Er 178		Ta 182	W 184		Pr 196'7 Au 197
10	Au 197	Hg 200	Tl 204	Pb 206	Bi 219			

Den åttende kolonnen i listen er så å si *oktaven* av den første og inneholder elementer som er nesten kjemisk identiske med de i første kolonne, et fenomen som aksentuerer periodisitetens syvfoldige lov. For flere detaljer henvises til Hellenbachs bok, hvor det påvises at denne klassifikasjonen også er bekreftet av elementenes spektroskopiske eiendommeligheter.

Det er unødvendig å henvise i detalj til antall vibrasjoner for tonene i en musikkskala. De er helt analoge til skalaen av kjemiske elementer. Det gjelder også fargeskalaen slik den vises i spektroskopet, selv om vi i dette tilfellet bare vurderer *en* oktav, mens vi i musikken og kjemien finner en serie av syv oktaver teoretisk representert, derav *seks* som er ganske komplett og som brukes i begge vitenskaper. For å sitere Hellenbach:

Det er blitt etablert når det gjelder fenomenenes lov, som all vår kunnskap bygger på, at vibrasjonene av lyd og lys deler seg i *syv* kolonner, og at suksessive tall i hver kolonne er tett forbundet, dvs. at de uttrykker en tett relasjon som ikke bare gjelder selve tallene, men som også er praktisk bekreftet både innen kjemien og innen musikken. I sistnevnte tilfelle bekrefter hørselen tallenes tale. . . . Det faktum at denne periodisiteten med sine variasjoner styres av tallet *syv* er ubestridelig, da det langt overskrider grensene for rene tilfældigheter. Det må foreligge en tilstrekkelig årsak til dette, som gjenstår å bli oppdaget.

Sant nok, som rabbi Abbas uttalte: «Vi er seks lys som skinner ut av et syvende (*lys*). Du (Tetragrammaton) er det syvende lys (opphavet) for oss alle,» (V, 1160) og: «For visselig er det ingen stabilitet i disse seks, uten det de henter fra det syvende. For ALLE TING BEROR PÅ DET SYVENDE.» (V, 1161, Kabbala, «Den større, hellige forsamling».)

Fortidens og nåtidens vestlige, amerikanske zuni-indianere synes å ha et liknende syn. Deres någjeldende rutiner, deres tradisjoner og historiske beretninger, peker alle på det faktum at deres institusjoner – politiske, sosiale og religiøse – siden uminnelige tider var (og fremdeles er) bygget på syvtallsprinsippet. Alle deres gamle byer og landsbyer ble bygget i klynger på seks, rundt en syvende. Det er alltid grupper på seks, eller på tretten og de seks omgir en syvende. Prestehierarkiet deres består av seks «husprester», som hører under en syvende, som er en kvinne, MODERPRESTINNEN. Sammenlign dette med de «syv store tjenestegjørende prestene» som omtales i *Anugita*, en benevnelse som *eksoterisk* er gitt til de syv sansene og *esoterisk* om de menneskelige prinsipper. Hvorfor dette symbolske sammenfall? Skal vi fremdeles betvile det faktum at Arjuna er gått over til Patala (antipodlandet Amerika) og der ektet Ulupi, Naga- (eller *Nargal*-) kongens datter. Men tilbake til zuni-prestene.

De mottar fremdeles en årlig tribut (skatt) av korn i syv farger. Selv om de ikke skiller seg ut fra andre indianere hele året, så på en spesiell dag trer de seks prestene og prestinnen ut i sine prestedrakter, hver av hellige farger tilknyttet den spesielle guden som hver prest representerer og personifiserer, og hver av dem representerer syv regioner, hvor hver mottar korn med den farge som korresponderer med regionen. Det hvite representerer øst, fordi solen stiger opp i øst. Det gule korresponderer med nord, med fargene av de flammene som oppstår ved *aurora borealis*, det røde med sør, hvor varmen kommer fra, det blå gjelder vest, Stillehavets farge, som ligger mot vest. Svart er fargen for de lavere underjordiske regioner, mørket. Korn med alle farger på samme aks representerer fargene i den øvre regionen, firmamentet med dets rosa og gule skyer, skinnende stjerner osv. Det spettede kornet – hvor hvert korn

inneholder alle fargene, tilhører Moderprestinnen, da kvinnen i seg selv inneholder frøene for alle raser, fortidige, nåværende og fremtidige, da Eva er mor for alt levende.

I tillegg til disse var solen – den store guden – hvis prest var den åndelige leder for alle folkeslag. Disse fakta ble kartlagt av F. Hamilton Cushing, som mange er klar over ble en indiansk zuni, levde blant dem, ble initiert i deres religiøse mysterier, og har lært mer om dem enn noe annet levende menneske.

Syv er også det store magiske tall. I okkulte beretninger om våpen nevnt i Puranaene og *Mahabharata*, sies *Agneyastra* eller det «ildvåpen» som Aurva ga sin læresvenn Sagara å være laget av syv elementer. Dette våpenet – som noen oppfinnsomme orientalistene mener må ha vært en «raket» (!) – er et av mange horn i siden på våre moderne sanskritforskere. Wilson bruker sin kløkt på det, på flere sider av sin *Specimens of the Hindu Theatre*, men uten å forklare det. Han finner ikke ut av *Agneyastra*. Han skriver:

Disse våpen er av meget uforståelig slag. Noen håndteres som missiler, men generelt synes å være mystiske krefter utøvd individuelt – slike som å lamme fienden, eller *la ham falle i søvn*, eller skape stormer, regn eller ild fra hummelen. (Sidene 427-428.) . . . De antar himmelske former, utrustet med menneskelige egenskaper. . . . *Ramayana* kaller dem Krisaswas sønner. (S. 297.)

Sastra-devataene, «gudene med de guddommelige våpnene» er ikke mer *Agneyastra*, våpen, enn avfyrrerne av moderne artilleri er kanonene de styrer. Men denne enkle løsning synes ikke å ha slått den eminente sanskritist. Ikke desto mindre, som han sier om Krisawas våpenliknende avkom: «det allegoriske opphav til (*Agneyastra*) våpnene, er utvilsomt meget gammelt».⁵¹ Det er Brahmas ild-spyd.

De syvfoldige *Agneyastra*ene, symboliseres som de syv sanser og de «syv prinsipper» av de syv prester, av ukjent alder. Hvor gammel den lære som teosofene tror på er, fremgår av følgende avdeling.

F. EGYPTOLOGENES SYV SJELER

Om vi vender oss til Gerald Masseys kilder av informasjon, *The Natural Genesis* og hans *Lectures*, blir bevisene for alderen av den lære vi analyserer positivt overveldende. At forfatterens oppfatning avviker fra vår kan neppe svekke fakta. Han vurderer symbolet fra et rent naturlig standpunkt, et som muligens er en smule for materialistisk, fordi han er en ivrig evolusjonist preget av moderne darwinske dogmer. Han viser at «de som studerer Bøhmes bøker vil finne mye om disse syv kilde-ånder og primære makter, betraktet som syv naturlige egenskaper i den alkymistiske og astrologiske fasen av middelaldermysteriene»⁵², og han tilføyer:

Bøhmes tilhengere betrakter slik ting som guddommelig åpenbaring som følge av hans inspirerte synskhet. De vet intet om naturens fødsel, om fortidens vedvarende visdomshistorie⁵³ (eller av de brukne linjer) og er ute av stand å gjenkjenne de fysiske trekkene ved fortidens syv ånder bak deres nåværende metafysiske og alkymistiske maske. Et annet forbindende ledd mellom Bøhmes teosofi og det fysiske opphav for egyptisk tenkning, finnes stadig i fragmentene av *Hermes Trismegistus*.⁵⁴ Uansett om læren kalles illuminatisk, buddhisk, kaballistisk, gnostisk, frimurerisk eller kristen, deres grunnleggende typer kan bare virkelig forstås ved deres begynnelse.⁵⁵ Når profeter eller visjonære skuespillere fra tåkelandet kommer og påstår original inspirasjon og ytrer noe nytt, så vurderer vi dets verdi etter hva det er i seg selv. Finner vi imidlertid at de bringer oss gammelt stoff som de ikke kan gjøre rede for, og vi kan, er det naturlig at vi skal bedømme det etter deres primære betydning mer enn de seneste

⁵¹ Det er det. Men *Agneyastra* er ildaktige «kastevåpen», ikke «skarpe» våpen, da det er en viss forskjell mellom *Sastra* og *Astra* på sanskrit.

⁵² *The Natural Genesis* Bok I, sidene 318-319.

⁵³ Likevel finnes det noen, som vet noe om dette, selv utenom forfatterens krets, uansett hvor vidstrakt den er.

⁵⁴ Dette forbindende ledd, ble som mange andre, utpekt av oss ni år før ovenfor siterte bok utkom, nemlig i *Isis Unveiled*, et verk full av veiledende forbindelser mellom fortidens, middelalderens og nåtidens tenkning, men uheldigvis for løst fremstilt.

⁵⁵ Men hvordan kan den lærde forfatter bevise at disse «begynnelsene» skjedde presist i Egypt og ingen andre steder, og for bare 50.000 år siden?

hensikter.⁵⁶ Det er nytteløst for oss å lese våre senere tanker inn i tidligere uttrykk og så si at de gamle mente det.⁵⁷ Foredlede fortolkninger som er blitt en lære og dogmer innen teosofien må nå testes ved deres opphav som fysiske fenomener, slik at vi kan avlive falske pretensjoner om et over overnaturlig opphav eller overnaturlig kunnskap.⁵⁸

Men den dyktige forfatter av *The Book of the Beginnings* og av *The Natural Genesis* gjør – heldigvis for oss – akkurat det motsatte. Han demonstrerer med triumf vår esoteriske (buddhistiske) lære ved å vise at den er identisk med den egyptiske. La leseren dømme fra hans lærde foredrag om «Menneskets syv sjeler». Her sier forfatteren:

Den første formen av det mystiske SYV ble sett avbildet på himmelen ved de syv store stjernene i *Store Bjørn*, en konstellasjon som egypterne tildelte tidens moder og de syv elementære kreftene.

Akkurat, for hinduene plasserte i *Store Bjørn* sine syv opprinnelige rishier og kalte konstellasjonen bøligen for *Saptarishi*, *Riksha* og *Chitra-Sikhaninaene*. Om det bare er en astronomisk myte eller et opprinnelig mysterium, som har en dypere mening enn utseendet tilsier, er hva adeptene mener å vite. Vi er også blitt fortalt at «egypterne delte himmelen om natten i syv deler. Den opprinnelige himmel var syvfoldig.» Det var den også hos arianerne. Man trenger bare å lese Puranaene om Brahmas begynnelse og hans «egg» for å se det. Har arianerne hentet ideen fra egypterne?

«De første kreftene», fortsetter foreleseren, «man oppfattet i naturen ble regnet å være syv i tallet. De ble syv elementalere, djevler (?) og senere guddommer. Syv egenskaper ble tildelt naturen, som materie, sammenhengskraft, bevegelighet, koaguleringssevne, akkumulasjonsevne, fasthet og delbarhet – og syv *elementer eller sjeler for mennesket.*»

Alt dette ble lært i den esoteriske lære, men det ble fortolket og mysteriene ble forklart, som allerede konstatert, med syv og ikke to, eller i det meste tre nøkler. Derfor ble årsakene og deres virkninger virksomme i den usynlige eller mystiske så vel som i den psykiske natur og kunne henføres like mye til metafysikken og psykologien som til fysiologien. «Prinsippet om *syvfoldighet*» – som forfatteren sier – «ble introdusert, og tallet syv ble noe hellig *som kunne anvendes for mange formål*», og slik ble det også anvendt. For «Faraos syv sjeler nevnes ofte i egyptiske tekster . . . *Menneskets syv sjeler eller prinsipper ble identifisert av våre britiske druider* . . . Rabbinerne regnet også antall sjeler til syv. Det samme gjorde Indias karener.»

Deretter tabulerer forfatteren de to lærene – den esoteriske og den egyptiske – og viser at den siste hadde den samme serien i samme orden.

⁵⁶ Nettopp, og dette er akkurat det teosofene gjør. De har aldri påstått «original inspirasjon», ikke en gang som medium, men har alltid påpekt og peker nå på symbolenes «primære betydning», som de sporer de andre land, eldre enn selv Egypt, *betydninger* som utgår fra et hierarki (eller hierarkier om ønskelig) av *levende, vise menn, dødelige* til tross visdommen, som forkaster enhver oppfatning om *supernaturalisme*.

⁵⁷ Men hvor er beviset for at de gamle ikke mente akkurat det som teosofene påstår? Det finnes registreringer for hva de sa, akkurat som det finnes registreringer for hva G. Massey sier. Hans fortolkning er meget korrekt, men likevel ensidig. Naturen har ganske sikkert mer å si enn *rene fysiske aspekter*, for astronomi, astrologi osv. er alle på det fysiske og ikke det åndelige plan.

⁵⁸ Det er fare for at hr. Massey ikke har lyktes. Vi har våre tilhengere som han har sine, og materialistisk vitenskap trer inn og tar lite hensyn til både hans og våre spekulasjoner.

Det faktum at denne lærde egyptolog ikke gjenkjenner i læren om de «syv sjelene» som han kaller våre *prinsipper* eller «metafysiske begreper» noe annet enn «sjelens opprinnelige biologi eller fysiologi», svekker ikke vårt argument. Leksjonen gjelder bare to nøkler, den som åpner esoterismens astronomiske og fysiologiske mysterier og utelater de andre fem. Ellers ville han ha forstått umiddelbart at det han kaller den *fysiologiske* inndeling av menneskets levende sjel, blir betraktet av teosofere til også å ha psykologiske og åndelige sider.

(Esoterisk) Indisk	Egyptisk
1. Rupa, kroppens eller formens element	1. Kha, legemet
2. Prana, livets ånde	2. Ba, åndningens sjel
3. Det astrale legeme	3. Khaba, skyggen
4. <i>Manas</i> - intelligensen ⁵⁹	4. <i>Akhu</i> , intelligens eller oppfatning
5. <i>Kama-rupa</i> , eller dyresjelen	5. <i>Seb</i> , fadersjelen
6. <i>Buddhi</i> , åndelig sjel	6. <i>Putah</i> , den første intellektuelle fader
7. <i>Atma</i> , ren ånd	7. <i>Atmu</i> , en guddommelig eller evig sjel

Senere formulerer foreleseren disse syv (egyptiske) sjeler til: (1) Blodets sjel, den *formgivende*, (2) Åndningens sjel – det som *ånder*, (3) Skyggen som dekker sjelen – «som *omgir den*», (4) Oppfatningens sjel – «som *oppfatter*», (5) Formeringens sjel – «som *forplanter*», (6) Den intellektuelle sjel – «som *gjengir intellektuelt*», og (7) Den åndelige sjel – «som *alltid forblir*».

Fra et eksoterisk og fysiologisk standpunkt må dette være meget korrekt, men det blir mindre korrekt fra et esoterisk synspunkt. Det medfører ikke at «esoteriske buddhister» *oppløser mennesket i et antall elementære ånder*, som G. Massey i samme foredrag beskylder dem for. Ingen «esoterisk buddhist» har noen gang gjort seg skyldig i en slik absurditet. Heller ikke har de forestilt seg at disse skyggene «ble åndelige vesener i en annen verden» eller «syv potensielle ånder eller elementarer i et annet liv». Det de påstår er helt enkelt at hver gang det u dødelige *egoet* inkarnerer, blir det i sin helhet en sammensatt enhet av materie og ånd, som samlet utfolder seg på syv ulike plan for eksistens og bevissthet. Et annet sted tilføyer G. Massey: «De syv sjelene (våre «prinsipper») nevnes ofte i egyptiske tekster. Måneguden, Taht-Esmun, eller den senere solguden, uttrykker de syv naturmaktene som eksisterte før den selv og ble oppsummert i ham som hans syv sjeler (vi sier «prinsipper») . . . De syv stjernene i Kristus hånd i *Åpenbaringen* har samme betydning», osv.

Og enda mer omfattende, da disse stjernene også representerer de syv kirkenes *syv nøkler* eller de SODALISKE MYSTERIER, kabbalistisk. Vi vil imidlertid ikke diskutere dette men tilføye at andre egyptologer har funnet at menneskets syvfoldige konstitusjon var en hovedlære for de gamle egyptere. I en serie bemerkelsesverdige artikler om «Sfinxen» (München) gir Franz Lambert ubestridelig bevis for sin konklusjon i *Dødeboken* og andre egyptiske beretninger. Detaljer finner leseren i nevnte artikler, men følgende diagram oppsummerer forfatterens konklusjoner, som utgjør et overbevisende vitnesbyrd om samsvaret mellom egyptisk psykologi og den syvfoldige inndeling i «esoterisk buddhisme».

På venstre side står de kabbalistiske navn for de korresponderende menneskelige prinsipper, og på høyre de hieroglyfiske navn med deres tolkninger i F. Lamberts diagram – se neste side.

Dette er en ganske bra fremstilling av antall «prinsipper» innen okkultismen, men en god del forvirrende. Dette er hva vi kaller menneskets 7 prinsipper og det Massey kaller «sjeler», ved å gi samme navn til *egoet* og *monaden*, som reinkarnerer og *gjenoppstår*, så å si, ved hver gjenfødelse, som egypterne gjorde, nemlig – «den fornyede». Men hvordan kan Ruarch (ånd) huses i *kamarupa*? Hva sier Bøhme, fyrsten blant middelalderens seere:

«Vi finner 7 særlige egenskaper i naturen, som den eneste Moder anvender for å påvirke alle ting» (som han kaller – ild, lys, lyd (de øverste tre) og *begjær*, *bitterhet*, *pine* og *legemlighet*, og dermed på sin egen mystiske måte analysere de lavere). «Hva de seks formene er åndelig, det er den syvende, kroppen (eller legemlig) essensielt.» Dette er de syv formene for alle veseners Moder, hvorav alt som er i denne verden er frembrakt,⁶⁰ og i *Aurora 24, 27* (sitert i *Natural Genesis*) – «Skaperen har i denne verdens legeme frembrakt seg selv slik det var i sine bestemmende, grunnleggende ånder, og alle stjernene er . . . Guds makter, og hele verdens legeme består i de syv bestemmende eller grunnleggende ånder.»

⁵⁹ Dette er et stort mistak i den esoteriske oppregningen. *Manas* er det femte, ikke det fjerde, og *manas* korresponderer presist med *seb*, det egyptiske femte prinsipp, for den del av *manas* som følger de to høyere prinsipper, er fadersjelen, den lyse, u dødelige tråden til det høyere ego, som er knyttet til den åndelige aroma gjennom alle liv og gjenfødsler.

⁶⁰ *Dignatura rerum*, ps 10, 15.

KABBALA			HIEROGLYFISK
Øvre sirkel: Tselem av Neschmah	Jeshida Chayah		Chu – guddommelig ånd Cheybi – åndelig sjel
Midtre sirkel: Tzelem av Ruach	Nesxchamah Ruach ⁶¹		Bai – intellektuell sjel Ab Hati (Hjertet, følelsene, dyrisk sjel)
Nedre sirkel: Tzelem av Nephesch	Nephesch Coach ha Guf Guf		Ka (Astrallegemet, Evestrum) Anch (Archeus, Mumia) Chat (den elementære kropp)

Dette er en fremstilling av vår esoteriske lære i et mystisk språk. Men hvordan kan vi samtykke med G. Massey når han påstår at –

De syv menneskerasene er blitt sublimert og gjort planetariske (?) gjennom esoterisk buddhisme,⁶² er i *Bundehish* beskrevet som (1) jordmennesker, (2) vannmennesker, (3) bryst-ørede mennesker, (4) bryst-øyde mennesker, (5) enbeinte mennesker, (6) flaggermusvingede mennesker, (7) mennesker med hale».

Hver av disse beskrivelsene, allegorisk og forvrengt i nyere form – er likevel et ekko av læren i den hemmelige lære. De henviser alle til den pre-menneskelige evolusjon av vannmennesker, «fryktelige og onde», ved naturen (*alene*) gjennom millioner av år, som beskrevet tidligere. Men vi bestrider klart påstanden om at «de ikke var virkelige raser» og henviser til de arkaiske stanzaene som vårt svar. Det er enkelt å antyde og si at våre «lærere har misoppfattet disse fortidens skygger som menneskelige og åndelige ting», men at «de verken er eller noensinne var» er ikke like enkelt å bevise. Det er en påstand av samme slag som det darwinske krav om at mennesket og apen har en felles apeliknende stamfar. Hva foreleseren oppfatter som en «uttrykksmåte» i det egyptiske ritualet og ingenting annet, tillegger vi en helt annen og viktig mening. Her er et eksempel. I *Ritualen, Dødeboken* sies det –

«Jeg er musen». «Jeg er hauken», «Jeg er apen». «Jeg er krokodillen hvis sjel kommer FRA MENNESKER», «Jeg er gudenes sjel.» Av de to siste setninger, hvor den ene: «hvis sjel kommer fra mennesker» - forklares av foreleseren, som i parentes sier: «dvs. som en slags intelligens», og om den andre: «Jeg er gudenes sjel» i betydningen «Horus, eller Kristus, som alle tings mål». Den okkulte lære sier: «Det betyr langt mer».

For det første gir det en bekreftelse på læren om at den menneskelige monade har passert alle de syv klodene i første runde gjennom de tre naturrikene – det mineralske, plante- og dyreriket. Dernest har i denne fjerde runde ethvert pattedyr utgått fra mennesket, om de halv-eteriske, mangeformede skapningene med *menneskelige* monader i de to første rasene kan betraktes som mennesker. De må kalles det, for i esoterisk språk er det ikke den ytre form, blod og bein som angir mennesket, men den indre guddommelige MONADE med sine mangfoldige prinsipper og aspekter.

Den refererte forelesning, selv om den står i opposisjon til «Esoteric Buddhism» og dens lære, er et velformet svar til alle som har forsøkt å fremstille det hele i en nyskapt lære. Det finnes mange slike i Europa, Amerika og selv i India. Likevel, mellom de gamle arhaters esoterisme og det som har overlevd i India blant de få brahminer som seriøst har studert deres hemmelige filosofi, er ikke forskjellen stor. Den sentrerer seg om og begrenser seg til spørsmålet om evolusjonen for kosmiske og andre prinsipper mer enn noe annet. I alle tilfeller er ikke forskjellen større enn det stadige spørsmål om *fililoq*-dogmet, som siden det 12. århundre har splittet den romerkatolske fra den eldre gresk-østlige kirke. Likevel,

⁶¹ Det synes å være forvirring – som varte i flere århundrer – i vestlige kabbalisters tanker. De kalte *Ruach* (ånd) det vi kaller *Kama-rupa*, mens hos oss vil *Ruach* være den «åndelige sjel», *buddhi*, mens *nephesh* er det 4. prinsippet, den vitale, dyriske sjel. Eliphas gjorde samme feil.

⁶² Dette er virkelig nyheter. Det lar oss frykte at foreleseren aldri har lest «Esoterisk Buddhism» før han kritiserer den, da det finnes altfor mange slike misforståelser i hans fremstilling.

uansett forskjellen på hvilke måter det syvfoldige dogmet blir presentert, så er innholdet der, og dets nærvær og viktighet i det brahminske system kan bedømmes ved hva en av Indias mest lærde metafysikere og vedantaforskere sier om det:

Den reelle, esoteriske syvfoldige klassifikasjon er en av de viktigste, om ikke den viktigste klassifikasjon, som har mottatt sin ordning fra den mystiske konstitusjon av denne evige type. Jeg kan også nevne i denne forbindelse at den firfoldige klassifikasjonen påstår å ha samme opphav. Livets lys, slik det er, synes å bli brutt av praktiske trefoldige prisme, hvis ytre er de tre *gunamer* – og delt i syv stråler, som i tidenes løp utvikler de syv prinsippene ved denne klassifikasjonen. Utviklingsforløpet har visse likheter med den gradvise utvikling av spektrumets stråler. Mens den firfoldige klassifikasjon er tilstrekkelig for alle praktiske formål, er den reelle syvfoldige klassifikasjonen av stor teoretisk og vitenskapelig viktighet. Det er nødvendig å bruke den for å forklare visse klasser av fenomener som okkultistene har observert, og den er kanskje bedre egnet som grunnlag for et perfekt psykologisk system. Den tilhører ikke alene den «trans-Himalayiske esoteriske lære». Den har faktisk tettere forbindelse til den brahminske Logos enn den buddhistiske Logos. For å klargjøre min mening kan jeg påpeke at Logos har syv former. Med andre ord er det syv slags Logoi i kosmos. Hver av dem er blitt sentrale figurer i en av de syv grenene av den fortidige visdomsreligionen. Denne klassifikasjonen er ikke den syvfoldige klassifikasjon vi har anvendt. Jeg understreker dette uten den minste redsel for selvmotsigelser. Den reelle klassifikasjon har alt som trengs for en vitenskapelig klassifikasjon. Den har syv bestemte prinsipper, som korresponderer med syv bestemte tilstander av *pragna* eller bevissthet. Den bygger bro over avgrunnen mellom det objektive og subjektive, og indikerer det mystiske forløp, som forestillingene passerer. De syv prinsippene er tilknyttet materiens syv tilstander og til syv kraftformer. Disse prinsipper er harmonisk arrangert mellom to poler, som definerer grensen for *menneskelig bevissthet*.⁶³

Ovenstående er helt korrekt unntatt på et punkt. Den «syvfoldige klassifikasjonen» i det esoteriske systemet har aldri (etter forfatterens kjennskap) blitt krevd å tilhøre noen, som for eksempel den «trans-Himalayiske esoteriske lære», men bare at den har overlevd alene i denne gamle skolen. Den er ikke noe mer eiendom for *trans*- enn for den *cis*-Himalayiske esoteriske lære, men utgjør en felles arv for alle slike skoler, overbrakt vismennene av femte rotrase fra de store siddhaer⁶⁴ av den fjerde. La oss huske at atlanterne henimot tiden for rasens undergang, ble fryktelig trollmenn, som forårsaket undergangen av sitt kontinent, men som nå feires i mange av de eldste manuskripter i India. Det vi påstår er det faktum at den visdom som ble overbrakt av de «guddommelige» - født med *Kriyasakti-ener* i den tredje rase før dens fall og kjønnsdeling – til adeptene av den tidlige fjerde rase, er bevart med sin opprinnelige renhet i et bestemt broderskap. Denne broderskapsskole er nært forbundet med en bestemt øy i et innlandshav, som både hinduer og buddhister tror på. Den kalles «mytisk» av geografer og orientalist, men jo mindre den omtales, jo visere. Heller ikke kan vi akseptere nevnte «syvfoldige klassifikasjon» å ha «en tettere forbindelse med den brahminske Logos enn den buddhistiske Logos», da de er identiske, enten den ene «Logos» kalles *Eswara* eller *Avalokiteswara*, Brahma eller Padmapani. Disse er imidlertid lite forskjellige, faktisk mer innbilt enn reell. Brahmanismen og buddhismen, begge betraktet fra sine ortodokse sider, er like fiendtlige og uforenlige som vann og olje. Hver av disse to har imidlertid et sårbart punkt i sin konstitusjon. Mens de med sine esoteriske fortolkninger begge kan være enige om å være uenige, må straks deres sårbare punkter blir påpekt enhver uenighet falle, for begge vil finne å stå på samme grunn. «Akilleshælen» for ortodoks brahmanisme er Adwaita-filosofien, hvis tilhengerne kalles de fromme «forkleddede buddhister». For ortodoks buddhisme er det den nordlige mystisisme, representert ved tilhengerne av Aryasanga- (Yogacharya-skolen) og Mahayana-filosofiene, som på sin side av sine religionsbrødre kalles de fromme «forkleddede vedantinere». Den esoteriske filosofi for dem begge kan bare bli en, om den analyseres og sammenlignes, da Gautama Buddha og Sankaracharya er svært tett forbundet, om man har tillit til tradisjonen og en bestemt esoterisk lære. Enhver forskjell mellom de to vil derfor bli funnet å gjelde form mer enn substans.

En svært mystisk samtale, full av syvfoldige symbolikk, finnes i *Anugita*.⁶⁵ Brahmanen forteller der om lyksaligheten ved å ha kommet ut av illusjonens område, «hvor innbilninger er fluer og moskitoer,

⁶³ *The Theosophis*, 1887 (Madras):

⁶⁴ Ifølge *Svetasvatara-Upanishade* (357) er siddhaer de som fra fødselen besitter *overmenneskelige* krefter, samt «kunnskap og indifferens overfor verden». Ifølge den okkulte lære er siddhaene imidlertid *Niramanakayer* eller de «ånder» (individuelle eller *bevisste* ånder) av store vismenn fra sfærer på langt høyere plan enn vår egen, som frivillig inkarnerer i dødelige kropper for å bistå menneskerasens utvikling. Herav deres medfødte kunnskap, visdom og makt.

⁶⁵ *The Sacred Books of the East*, Bok viii, *Anugita*, side 284.

hvor sorg og glede er kald og varm, hvor villfarelser er blindende mørke, grådighet er rovdyr og reptiler, og begjær og sinne er hindringer». Vismannen beskriver inngangen til og utgangen av skogen (symbolet for menneskes livstid) og selve skogen:⁶⁶

I denne skogen er det syv store trær (sanser, sinn og forståelse, eller manas og buddhi (inkludert), syv frukter og syv gjester, syv eremittboliger, syv (former for) konsentrasjon og syv (former for) innvielser. Dette er beskrivelsen av skogen. Denne skogen er fylt av trær som frembringer nydelige blomster og frukter i fem farger.

«Sansene», sier kommentatoren, «kalles trær, fordi de frembringer frukter . . . nytelser og lidelser, *gjestene* er den personifiserte kraften av hver enkelt sans. De mottar fruktene som beskrevet ovenfor, eremittboligene er trærne, hvor gjestene søker ly. De syv former for konsentrasjon er utestengt fra selvet av de syv sansene og deres syv funksjoner osv., som allerede henvist til. De syv former for innvielse henviser til innvielser til et høyere liv . . . ved å forkaste som om det ikke var ens egne handlinger begått av hvert medlem av gruppen på syv.» (Se *Khandagya* side 219 og kommentarene.)

Forklaringen er harmløs men utilfredsstillende. Brahmanen fortsetter sin beskrivelse slik:

Denne skogen er fylt med trær som frembringer blomster og frukter i fire farger. Denne skogen er fylt med trær som frembringer blomster og frukter i tre farger og blandet. Denne skogen er fylt med trær som frembringer blomster og frukter i to farger og av nydelige blomster. Denne skogen er fylt med trær som frembringer blomster og frukter av en farge og velduftende. Denne skogen er fylt (istedenfor syv) med to store trær med tallrike blomster og frukter av pregløse farger (*sinn og forståelsen – de to høyere sanser*, eller teosofisk manas-buddhi). Her finnes en ild (selvet) som er forbundet med Brahman,⁶⁷ som har et godt sinn (eller *sann kunnskap*, ifølge Arjuna Misra). Og det er brennstoff her, nemlig de fem sansene (eller menneskelige begjær). De syv (*former for*) frigjørelse fra dem er de syv (*former for*) innvielser. Kvaliteten er fruktene. . . Der mottar de store vise gjestfrihet. Og når de er blitt forgudet og har forsvunnet, lyser en annen skog frem, hvor *intelligensen er treet* og frigjørelsen fruktene, som innehar skygge (*i form av*) ro, som beror på kunnskap, som i sitt vann har tilfredshet, og KSHETRAGNA (*det «høyeste SELV*, sier Krishna i Bhagavad Gita, side 102) i sitt indre som sol.

Alt ovenstående er meget tydelig, og ingen teosof, selv blant de minste lærde, kan unngå å forstå allegorien. Likevel ser vi at orientalistene lager en fullkommen røre av den med sine forklaringer. De «store vismenn» som «mottar gjestfrihet» er forklart som *sansene*, «som idet de har arbeidet *uforbundet med selvet* endelig blir absorbert i det. Men man makter ikke å forstå at hvis sansene er «uforbundet» med det «høyere selv», hvordan kan de da bli «absorbert i det»? Man skulle tvert imot tro at nettopp fordi de personlige sansene graviterer og strever etter å bli forbundet med det *upersonlige* selvet, at dette, som er ILD, brenner de lavere fem og derved renses de høyere to, «sinn og forståelse» eller de høyere aspekter av *manas*⁶⁸ og *buddhi*. Det fremgår tydelig av teksten. De «store vise» *forsvinner* etter å ha «blitt forgudet». Forgudet av hvem, hvis deres antatte sanser er «uforbundet med selvet»? Ved SINNET selvsagt, ved manas (i tilfelle sammensmeltet med den *sjette sans*), som ikke er og ikke kan være Brahman, SELVET eller Kshetragna – sjelens åndelige sol. I denne må med tiden manas selv bli absorbert. Den har forgudet de «store vise» og vist gjestfrihet til *jordisk* visdom, men straks denne «andre skogen lyste frem» på den, er det intelligensen (buddhi, den 7. sansen, men det 6. prinsippet) som blir transformert til *treet* – treet hvis frukter er frigjørelse – som sluttelig ødelegger Aswattha-treets røtter, symbolet for *livet* og dets illusjonsfylte gleder og nytelser. Derfor har de som har oppnådd denne tilstand av frigjørelse

⁶⁶ Jeg foreslår å følge teksten og utgiverens kommentarer, som aksepterer Arjuna Misra og Nilakanthas *bokstavtroe forklaringer*. Orientalistene besvarte seg aldri med å tro at innfødte kommentatorer kunne være ikke-innvidde, som dermed ikke kunne forklare korrekt slik en *innvidd* kan.

⁶⁷ Den engelske utgiveren forklarer: «Jeg antar meningen er hengiven til Brahman». Dette vil bli en meget svak hengivelse under utførelsen av en gradvis frigjørende yoga-prosess. Vi våger å påstå at «ilden» eller selvet er det høyere, reelle SELV forbundet med, som er å si *ett med Brahma, den ene guddom*. «Selvet» atskiller seg ikke lenger fra den universelle ånd.

⁶⁸ Da Mahat (universell intelligens) først er født eller manifestert som Vishnu, og så, når det faller ned i materien og utvikler selvbevissthet, blir den egoisme, selviskhet, slik at *manas* får en dual natur. Det er respektivt under både solen og månen, for som Sankaracharya sier: «Månen er sinnet, og solen er forståelsen.» Solen og månen er guddommer i vårt planetariske makrokosmos. Derfor tilføyer Sankara at «sinnet og forståelsen er de respektive guddommer for de (menneskelige) organer (se *Brihadaranyaka*, side 521). Det er kanskje derfor Arjuna Misra sier at månen og *ilden* (selvet, solen) utgjør universet.

med ordene fra den siterte vise «ingen frykt etterpå». I denne tilstanden «kan ikke slutten oppfattes fordi den strekker seg til alle kanter».

«Syv kvinner oppholder seg alltid der», fortsetter han å si for å fullføre fortellingen. Disse kvinnene, som ifølge Arjuna Musra er *mahat*, *ahamkara* og fem *tammatraer*, vender alltid sine ansikter nedover, da de er hindringer på veien mot åndelig oppstigning.

I dette samme (Brahman, selvet) er de syv fullkomne vise sammen med deres ledere, avventende og utgått fra det samme. Ære, glans og storhet, opplysthet, seier, perfeksjon og makt – disse syv strålene følger etter den samme sol (Kshetragna, det høyere selv) . . . De hvis ønsker er redusert (uselvviske) . . . hvis synder (lidenskaper) er brent opp ved selvbeherskelse, og lar selvet smelte sammen med selvet,⁶⁹ hengir seg til Brahman. De som forstår kunnskapens skog (Brahman eller SELVET) setter pris på ro. Søker de denne skogen, blir de (gjen-)født slik at de ikke mister motet. Slik er denne hellige skog . . . og ved å forstå den opptrer (de vise) overensstemmende, idet de ledes av KSHETRAGNA...

Ingen oversetter blant de vestlige orientalistene har ennå oppfattet denne allegorien som annet enn mysterier forbundet med offerritualer, botsøvelser eller asketiske seremonier og *Hatha Yoga*. Men den som forstår symbolikken og hører stemmen av sitt SELV INNEN SELVET, vil i dette se noe langt høyere enn bare ritualer, selv om man kan ta feil av mindre detaljer i filosofien.

Her må det tillates oss en siste bemerkning. Ingen sann teosof, fra den mest uvitende og opp til den mest lærde, burde kreve ufeilbarhet for noe han sier eller skriver om okkulte emner. Hovedpunktet er å innrømme at, på mange måter, ved klassifikasjon av kosmiske og humane prinsipper, i tillegg til misforståelser om evolusjonsordningen, og særlig metafysiske spørsmål, er de av oss som forsøker å under-vise andre som er mer uvitende enn oss – alle tilbøyelig til å ta feil. Derfor er det gjort feil i *Isis Unveiled*, i *Esoteric Buddhism*, i *Man*, i *Magic: White and Black*, osv. og mer enn en feil vil sannsynligvis bli funnet i dette verket. Slik vil det være. Skulle et stort eller et mindre verk om slike kompliserte emner være fullstendig fri fra feil og blundere, måtte det være skrevet fra første til siste side av en stor adept, om ikke en avatar. Bare da ville vi kunne si: «Dette er et verk uten feil eller mangler!» Men så lenge kunstneren er ufullkommen, hvordan kan da hans verk være perfekt? «Endeløs er søkingen etter sannheten!» La oss elske den og søke den for dens egen sak, og ikke for den ære og fordel en minste del av dens åpenbaring gir oss selv. For hvem av oss kan tro å ha *hele* sannheten på sine fem fingre, selv om det er et mindre tema innen okkultismen?

Vår hovedhensikt med dette temaet var imidlertid å vise at den syvfoldige lære av menneskets konstitusjon, er meget gammel og ikke funnet på av oss. Dette er vellykket gjennomført for vi støttes i dette, bevisst og ubevisst, fra et antall tidligere, middelalderlige og moderne forfattere. Hva de tidligere sa, var vel sagt, og hva de senere gjentok var generelt forvrengt. Et eksempel: Les «Pythagorean Fragments» og sammenlign det syvfoldige menneske slik det er fremstilt av G. Oliver, den lærde frimurer i hans *Pythagorean Triangle*, kapitlet om *Science of Numbers*, side 179). Her sier han:

Den teosofiske filosofi talte SYV *egenskaper* (eller prinsipper) hos mennesket, nemlig:

- (1) Det guddommelige, gyldne menneske.
- (2) Det indre hellige legeme fra ild og lys, lik rent sølv.
- (3) Det elementale menneske.
- (4) Det merkuriske, paradisiske menneske.
- (5) Det sjeleliknende Mars-menneske.
- (6) Det lidenskapelige menneske.
- (7) Sol-mennesket, et vitne til og en betrakter av universets underer. De hadde også *syv kilde-ånder* eller naturmakter.

Sammenlign denne sammenrotede fremstillingen og inndeling av vestlig teosofisk filosofi med den siste, teosofiske forklaring ved den østlige, teosofiske skole, og avgjør så hvilken som er mest korrekt. I sannhet:

Visdom har bygget hennes hus,
hun har tilhugget sine *syv søyler* (*Ordspråk ix, 1*)

⁶⁹ «Kroppen i sjelen» som Arjuna er kreditert for å uttale, eller «sjelen i ånden» og på et enda høyere utviklingsplan: «SELVET eller Atman i det universelle selv».

Beskyldningen om at vår skole har hentet den syvfoldige klassifikasjonen fra brahminene, men har forvrent den, er svært urettferdig. For det første, «skolen» er en sak, men dets eksponenter (*over europeerne*) er noe helt annet. Disse bør første lære seg ABC-en i praktisk, østlig okkultisme, før de korrekt kan forstå den svært dunkle klassifikasjonen basert på de syv bestemte tilstander av *pragna* (bevissthet), og fremfor alt å innse med grundighet *hva pragna* er innen østlig metafysikk. Å gi en vestlig studerende denne klassifikasjonen er å forsøke å få ham til å anta han kan fortelle om bevissthetens opphav, ved å fremstille prosessen med en viss kunnskap, via *bare en av de tilstander* av denne bevissthet, som er blitt ham til del. Med andre ord, det er å få ham til å berette om noe han kjenner på *dette* plan om noe han ikke vet noe om på andre plan, dvs. å lede ham fra det åndelige og det psykologiske, direkte til det ontologiske. Dette er grunnen til at den primære, gamle, klassifikasjonen ble anvendt av teosofene, en klassifikasjon det er mange av.

Å besvære seg med en oppregning av teologiske kilder etter at et så overveldende antall uavhengige vitner og bevis er fremlagt for offentligheten, ville være uten nytte. Det kristne systemets syv dødssynder og syv dyder er langt mindre filosofisk enn selv de syv liberale og syv fordømte vitenskaper – eller de syv besværgelseskunstene hos gnostikerne. En av disse er nå offentlig, full av fare både nå og senere. Det moderne navnet er HYPNOTISME. I uvitenhet om de syv prinsipper og anvendt av vitenskapelige og uvitende materialister, vil den snart bli SATANISME i den fulle betydning av dette ord.

